

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ
ΗΘΙΚΟΙ.

THEOPHRASTI *κ*
CHARACTERES
ETHICI.

EX RÉCENSIONE
PETRI NEEDHAM,
ET VERSIONE LATINA
ISAACI CASAUBONI.

GLASGUAE:
IN AEDIBUS ACADEMICIS,
EXCUDEBAT ANDREAS FOULIS,
ACADEMIAE TYPOGRAPHUS.
MDCCLXXXV.

OF THE PATENT

OFFICE, WASHINGTON, D. C.

DECEMBER 1, 1901.

TO ALL WHOM THESE PRESENTS SHALL COME,

GREETING, WHEREAS, the following is the title of the

invention of the said inventor, to-wit:

"A METHOD OF IMPROVING THE

MANUFACTURE OF CEMENT"

AND WHEREAS, the said inventor has caused these presents to be signed by me, the Commissioner of Patents, in testimony whereof, I have hereunto set my hand and the seal of the said Office, at Washington, D. C., this first day of December, 1901.

IN WITNESS WHEREOF, I have hereunto set my hand and the seal of the said Office, at Washington, D. C., this first day of December, 1901.

COMMISSIONER OF PATENTS.

By _____

Assistant Commissioner of Patents.

By _____

Assistant Commissioner of Patents.

By _____

Assistant Commissioner of Patents.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

ΗΘΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

Η ΔΗ μὲν καὶ πρότερον πολ-
λάκις ἐπισήσας τὴν διάνοι-
αν, ἐθαύμασα, ἴσως δὲ ἔδὲ πώ-
σομαι θαυμάζων, τί γὰρ δήπο-
τε τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν αὐτὸν
ἀέρα κειμένης, καὶ πάντων τῶν
Ἑλλήνων ὁμοίως παιδευομένων,
συμβέβηκεν ἡμῖν οὐ τὴν αὐτὴν
τάξιν τῶν τρόπων ἔχειν. ἐγὼ
γάρ, ὦ Πολύκλεις, συνθεωρήσας
ἐκ πολλῶν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν,
καὶ βεβιωκὼς ἔτη ἑννεήκοντα ἑν-
νέα, ἔτι δὲ ὠμιληκὼς πολλαῖς τε

καὶ παντοδαπαῖς φύσεσι, καὶ πα-
 ρατεθεαμένος ἐξ ἀκριβείας πολ-
 λῆς τὰς τε ἀγαθὰς τῶν ἀνθρώπων
 καὶ τὰς φαύλας· ὑπέλαβον δεῖν
 συγγραῖναι ἅ ἐκάτεροι αὐτῶν ἐ-
 πιτηδεύουσιν ἐν τῷ βίῳ. ἐκθήσω
 δέ σοι κατὰ γένος, ὅσα τὲ τυγχά-
 νει γένη τρόπων τέτοις προσκεί-
 μενα, καὶ ὃν τρόπον τῇ οἰκονομίᾳ
 χρῶνται. ὑπολαμβάνω γάρ, ὡς
 Πολύκλεις, τὰς νύκτας ἡμῶν βελ-
 τίους ἔσεσθαι, καταλειφθέντων
 αὐτοῖς ὑπομνημάτων τοιούτων·
 οἷς παραδείγμασι χρῶμενοι, αἰ-
 ρήσονταί τοις εὐσχημονεσάτοις
 συνεῖναι τε καὶ ὁμιλεῖν, ὅπως μὴ

18

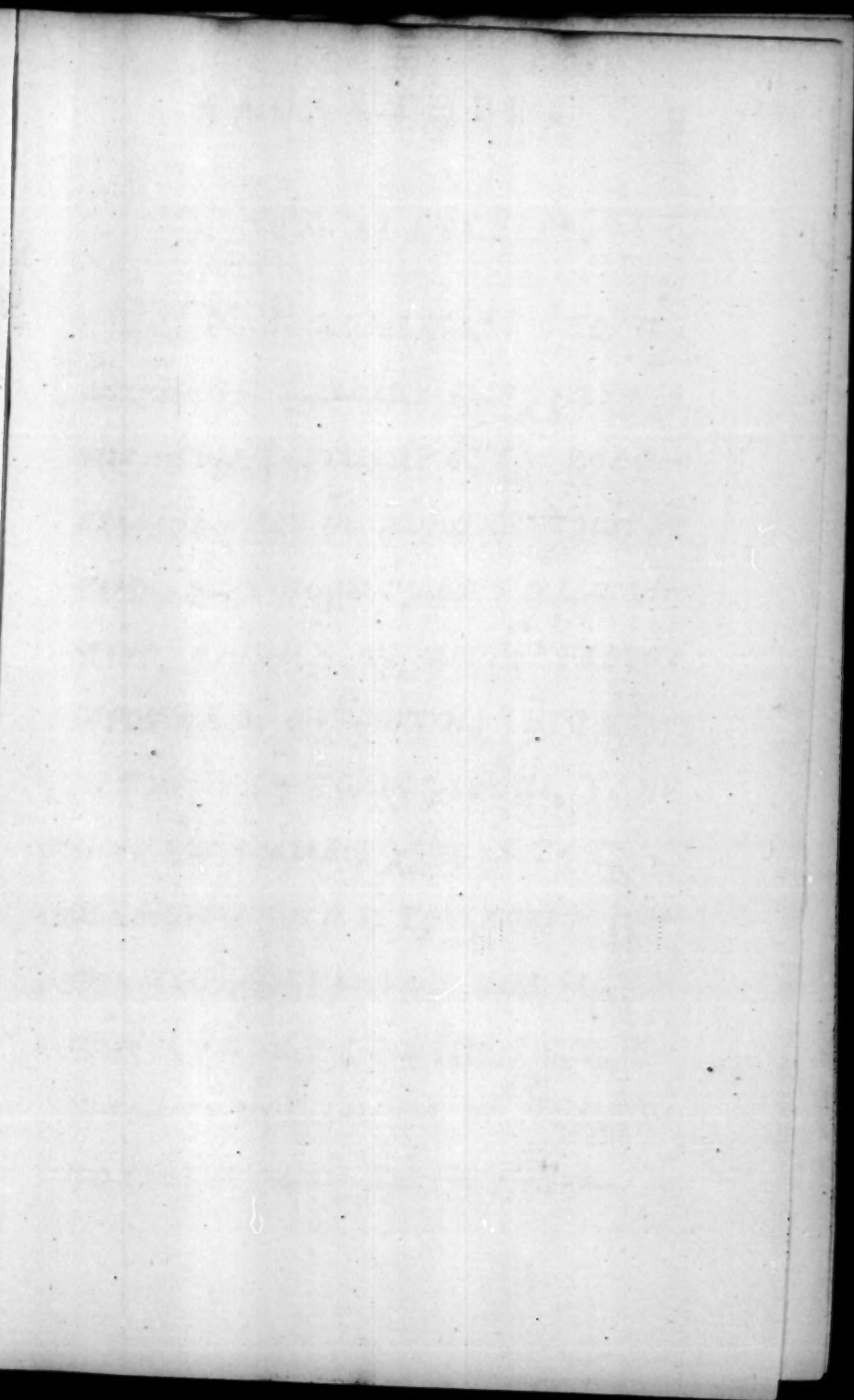
καταδέεσθαι ὥσιν αὐτῶν. τρέ-
φομαι δὲ ἤδη ἐπὶ τὸν λόγον. σὸν
δὲ παρακολυθῆσαί τε καὶ εἰδῆ-
σαι εἰ ὀρθῶς λέγω. πρῶτον μὲν
οὖν ποιήσομαι τὸν λόγον ἀπὸ
τῶν τὴν εἰρωνείαν ἐξηλακότων,
ἀφ' οἷς τὸ προαιμιάζεσθαι, καὶ
πολλὰ περὶ τῆς πράγματος λέ-
γειν· καὶ ἄρξομαι πρῶτον ἀπὸ
τῆς εἰρωνείας, καὶ ὀρίσμαι αὐ-
τήν· εἴθ' ἕτως τὸν εἰρωνα διέξει-
μι, ποῖός τις ἐστί, καὶ εἰς τίνα τρό-
πον καλενὴνέκται. καὶ τὰ ἄλλα
δὴ τῶν παθημάτων, ὥσπερ ὑπε-
θέμην, πειράσομαι κατὰ γένος
φανερά καταστῆσαι.

Α. ΠΕΡΙ ΕΙΡΩΝΕΙΑΣ.

Ἡ μὲν οὖν εἰρωνεία δόξειεν ἂν εἶναι, ὡς τύπῳ λαβεῖν, προσποιήσις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων. ὁ δὲ εἰρων, τοιοῦτός τις, οἷος προσελθὼν τοῖς ἐχθροῖς ἐθέλειν λαλεῖν, ἔμισεῖν· καὶ ἐπαινεῖν παρόντας, οἷς ἐπέθετο λάθρα, καὶ τέτοις συλλυπεῖσθαι ἡττωμένοις. καὶ συγνώμην δὲ ἔχειν τοῖς αὐτὸν κακῶς λέγουσι· καὶ ἐπὶ τοῖς καθ' ἑαυτὸν λεγομένοις, καὶ πρὸς τὰς ἀδικουμένους καὶ ἀγανακτιζέσθαι, πρᾶως διαλέγεσθαι. καὶ τοῖς ἐντυγχάνειν κατὰ

σπαδὴν βελομένοις, προστάζει
ἐπανελθεῖν. καὶ μηδὲν ὦν πράτ-
τει ὁμολογῆσαι, ἀλλὰ φῆσαι
βελεύσεσθαι. καὶ προσποιήσασ-
θαι ἄρτι παραγεγονέναι· καὶ ὅψε
γενέσθαι αὐτόν, καὶ μαλακισ-
θῆναι. καὶ πρὸς τὰς δανειζομέ-
νους, καὶ ἐρανίζοντας, ὡς ἔπω-
λεῖ· καὶ μὴ πωλῶν, φήσκει πω-
λεῖν· καὶ ἀκῆσας τί, μὴ προσ-
ποιεῖσθαι· καὶ ἰδὼν, φήσκει μὴ
ἑωρακέναι· καὶ ὁμολογήσας, μὴ
μεμνήσθαι. καὶ τὰ μὲν σκέψασ-
θαι φάσκειν, τὰ δὲ ἔκ εἰδέναι, τὰ
δὲ θαυμάζειν· τὰ δ' ἤδη ποτὲ καὶ
αὐτὸς ἔτω διαλογίσασθαι. καὶ

τὸ ὅλον, δεινὸς τῷ τοιαύτῳ τρόπῳ
τῷ λόγῳ χρῆσθαι, ἔπιστεύω, ἔχ
ὑπολαμβάνω, ἐκπλήττομαι. καὶ
λέγειν ἑαυτὸν ἕτερον γεγονέναι.
καὶ μὴν, ἔταυτὰ πρὸς ἐμὲ διεξήκει.
παράδοξόν μοι τὸ πρᾶγμα· ἀλ-
λὰ τινὶ λέγε· ὅπως δ' ἢ σοὶ ἀπι-
σῆσω, ἢ ἐκείνους καταγνῶ, ἀπο-
ρῆμαι. ἀλλ' ὅρα μὴ σὺ θάττον
πιστεύῃς τοιαύτας φωνὰς καὶ πλο-
κὰς καὶ παλιλλογίας· οὐ χεῖρόν
ἐστὶν εὐρεῖν ἑδέν. τὰ δὲ τῶν ἡθῶν
μὴ ἀπλᾶ, ἀλλ' ἐπίβελα, φυ-
λάττεσθαι μᾶλλον δεῖ ἢ τὰς ἑ-
χείρας.

Β. ΠΕΡΙ ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ.

ΤΗΝ δὲ κολακείαν ὑπολά-
 βοι ἂν τις ὁμιλίαν αἰσχροῦν εἶ-
 ναι, συμφέρουσιν δὲ τῷ κολα-
 κεύοντι. τὸν δὲ κόλακα τοῖς τόν-
 τινά, ὥς πορευόμενον ἅμα εἰ-
 πεῖν, ἐνθυμῇ ὡς ἀποβλέπουσι
 πρὸς σε οἱ ἄνθρωποι; τῷτο ἔδε-
 νί τῶν ἐν τῇ πόλει γίνεσθαι, πλήν
 σοί. ἡνδοκίμεις χθὲς ἐν τῇ σοῶ·
 πλειόνων γὰρ ἢ τριάκοντα ἄν-
 θρώπων καθημένων, καὶ ἐμπε-
 σόντος λόγου τίς εἴη βέλτιστος, ἀ-
 πό αὐτῶ ἀρξαμένους πάντας, ἐπὶ
 τὸ ὄνομα αὐτῶ κατενεχθῆναι. καὶ

ἄλλα τοιαῦτα λέγειν. ἀπὸ τοῦ
 ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. καὶ εἰάν
 τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφα-
 λῆς ἀπὸ πνεύματος προσενεχ-
 θῇ ἄχυρον, καρφολογῆσαι καὶ
 ἐπιγελάσας δὲ εἰπεῖν, ὁρᾷς; ὅτι
 δυοῖν σοι ἡμερῶν ἐκ ἐντετύχη-
 κα, πολιῶν ἐσχηκας τὸν πώγω-
 να μεσόν· καὶ περ, εἴ τις καὶ ἄλ-
 λος, ἔχεις πρὸς τὰ ἔτη μέλαιναν
 τὴν τρίχα. καὶ λέγοντος δὲ αὐτῷ
 τι, τῆς ἄλλης σιωπᾶν κελεῦσαι,
 καὶ ἐπαινέσαι δὲ ἀκρόντος, καὶ
 ἐπισημῆνασθαι δὲ, εἰ παύσεται,
 ὀρθῶς! καὶ σκώψαντι ψυχρῶς
 ἐπιγελάσαι, τό τε ἱμάτιον ὥσαι

εἰς τὸ σόμα, ὥς μὴ ἔδυνάμενος
καλασχεῖν τὸν γέλωτα. καὶ τὰς
ἀπαντῶντας ἐπιστῆναι κελεῦσαι,
ἕως ἂν Αὐτὸς παρέλθῃ. καὶ τοῖς
παιδίοις μῆλα καὶ ἀπίστους πρι-
άμενος, εἰσενέγκας δῆναι, ὁρῶν-
τος αὐτῶν· καὶ φιλήσας δὲ εἶπεν,
χρηστὴ πατρὸς νεότης! καὶ συν-
ωνύμενος δὲ κρηπίδας, τὸν πόδα
φῆσαι εἶναι εὐρυθμότερον τῶν ὑ-
ποδήματος. καὶ πορευομένους πρὸς
τινα τῶν φίλων, προδραμὼν εἶ-
πεν, ὅτι πρὸς σε ἔρχεται· καὶ ἀ-
ναστρέψας, ὅτι προσήγγελκα. ἀ-
μέλει δὲ καὶ τὰ ἐκ γυναικείας
ἀγορᾶς διακονῆσαι δυνατὸς ἀπ-

νευσί. καὶ τῶν ἐσιωμένων πρῶτος
 ἐπαινέσαι τὸν οἶνον, καὶ παρα-
 κειμένων εἰπεῖν, Ὡς μαλακῶς
 ἐσθίεις! καὶ ἄρας τί τῶν ἀπὸ τῆς
 τραπέζης. φῆσαι, Τὰτὶ ἄρα ὡς
 χρησὸν ἐσι! καὶ ἐρωτῆσαι μὴ ῥι-
 γοῖ, καὶ εἰ ἐπιβάλλεσθαι βέλε-
 ται, καὶ ἔτι περιεῖλαι αὐτόν. καὶ
 μὴν ταῦτα λέγων, πρὸς τὸ ἕς
 προσπίπτων, ψιθυρίζειν. καὶ εἰς
 ἐκείνον ἀποβλέπων, τοῖς ἄλλοις
 λαλεῖν. καὶ τῷ παιδὸς ἐν τῷ θε-
 ἀτρῳ ἀφελόμενος τὰ προσκε-
 φάλαια, αὐτὸς ὑποσρῶσαι. καὶ
 τὴν οἰκίαν φῆσαι εὖ ἡρχιτεκτο-
 νῆσθαι. καὶ τὸν ἀγρὸν εὖ πεφυ-

τεῦσθαι· καὶ τὴν εἰκόνα ὁμοίαν εἶναι. τὸ κεφάλαιον, τὸν κόλα-
κά ἐσι θεάσασθαι πάντα καὶ λέ-
γοντα καὶ πράττοντα ὥς χαριεῖσ-
θαι ὑπολαμβάνει.

γ. ΠΕΡΙ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ.

Ἡ δὲ ἀδολεσχία ἐστὶ μὲν διή-
γησις λόγων μακρῶν καὶ ἀπρόβ-
λεύτων. ὁ δὲ ἀδολέσχης, τοιοῦτός
ἐστίν, οἷος ὃν μὴ γινώσκει, τέ-
τῳ παρακαθεζόμενος πλησίον,
πρῶτον μὲν τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς
εἰπεῖν ἐγκώμιον· εἶτα ὁ τῆς νυκ-
τὸς εἶδεν ἐνύπνιον, τῷ ὁ διηγήσα-
σθαι· εἴθ' ὧν εἶχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ

τὰ καθέκαστα διεξελθεῖν. εἶτα δὲ,
προχωρῶντος τῷ πράγματι, λέ-
γειν ὡς πολὺ πονηρότεροί εἰσιν
οἱ νῦν ἄνθρωποι τῶν ἀρχαίων·
καὶ, ὡς ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυ-
ροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ· καὶ, ὡς πολλοὶ
ἐπιδημῶσι ξένοι· καὶ τὴν θάλατ-
ταν ἐκ Διονυσίων πλωῖμον εἶ-
ναι· καὶ, εἰ ποιήσειεν ὁ Ζεὺς ὕδωρ
πλεῖον, τὰ ἐν τῇ γῇ βελτίω ἔ-
σεσθαι· καὶ, ὅτι ἀγρόν εἰς νέωτα
γεωργήσῃ· καὶ, ὡς χαλεπὸν ἐστὶ
τὸ ζῆν· καὶ, ὡς Δάμιππος μυ-
σηρίοις μεγίστην δαῖδα ἔσῃσε· καὶ,
πόσοι εἰσὶ κίονες τῷ Ωιδεῖ; καὶ,
χθὲς ἡμεῖς· καὶ, τίς ἐστὶν ἡμέρα

σήμερον; καὶ ὑπομένη τις αὐ-
τὸν, μὴ ἀφίστασθαι. καὶ, ὡς Βοη-
δρομιῶνος, μέν ἐσι τὰ μυθήρια,
Πυανεψιῶνος δὲ Ἀπατέρια, Πο-
σειδεῶνος δὲ τὰ κατ' ἀγρὰς Διο-
νύσια. παρασείσαντα δὲ δεῖ τὰς
τοιῆτας τῶν ἀνθρώπων καὶ διαρά-
μενον ἀπαλλάττεσθαι, ὅσις ἀ-
πύρετος βέλεται εἶναι. ἔργον γὰρ
συναρκεῖσθαι τοῖς μήτε σχολὴν,
μήτε σπασθὴν διαγινώσκουσιν.

δ. ΠΕΡΙ ΑΓΡΟΙΚΙΑΣ.

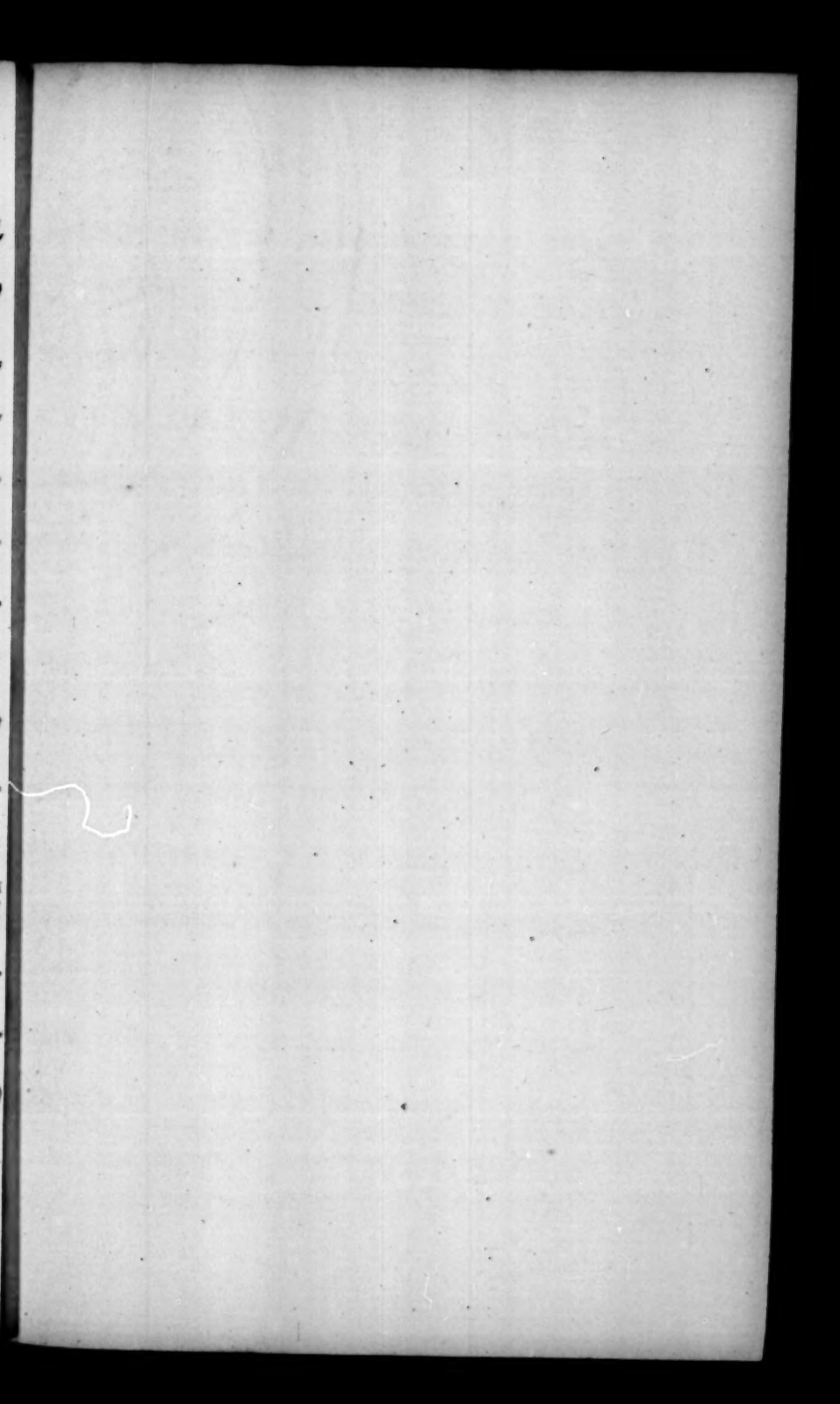
Ἡ δὲ ἀγροικία δόξειεν ἂν εἶ-
ναι ἀμαθία ἀσχήμων. ὁ δὲ ἀ-
γροικος, τοιῆτός τις, οἷος κυκεῶ-

να πιών εἰς ἐκκλησίαν πορεύεσθαι· καὶ τὸ μύρον φάσκειν ἔδεν τῷ θυμῷ ἥδιον ὄζειν· καὶ μείζω τῷ ποδὸς τὰ ὑποδήματα φορεῖν· καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ λαλεῖν· καὶ τοῖς μὲν φίλοις καὶ οἰκείοις ἀπιστεῖν, πρὸς δὲ τῶν αὐτῷ οἰκέτας ἀνακοινῆσθαι περὶ τῶν μεγίστων· καὶ τοῖς παρ' αὐτῷ ἐργαζομένοις μισθωτοῖς ἐν ἀγρῷ, πάντα τὰ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας διηγεῖσθαι· καὶ ἀναβεβλημένος ἄνω τῷ γόνατος καθίζανειν, ὥστε τὰ γυμνά αὐτῷ φαίνεσθαι· καὶ ἐπ' ἄλλω μὲν μηδενὶ θαυμάζειν, μήτε ἐκπλήττεσθαι ἐν ταῖς

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

ὁδοῖς· ὅτ' ἂν δὲ ἴδῃ βῆν, ἢ ὄνον,
 ἢ τράγον, ἐσηκὼς θεωρεῖν. καὶ
 προαιρῶν δέ τι ἐκ τῶν ταμείων, δει-
 νὸς φαγεῖν· καὶ ζωρότερον πιεῖν·
 καὶ τὴν σιτοποιὸν πειρᾶν λα-
 θεῖν· κατ' ἀλέσας μετ' αὐτῆς
 τοῖς ἔνδον πᾶσι καὶ αὐτῶν τὰ ἐ-
 πιτήδεια. καὶ ἀριστῶν δὲ ἅμα τοῖς
 ὑποζυγίοις ἐμβαλεῖν τὸν χόρ-
 τον· καὶ κόψαντος τὴν θύραν ὑ-
 πακῆσαι αὐτός. καὶ τὸν κύνα
 προσκαλεσάμενος, καὶ ἐπιλα-
 βόμενος τῶν ῥύγχων, εἰπεῖν, ὅτος
 φυλάττει τὸ χωρίον, καὶ τὴν οἰ-
 κίαν. καὶ τὸ ἀργύριον δὲ παρὰ
 τε λαβὼν ἀποδοκιμάζειν, λίαν

μὲν λυπρὸν εἶναι, καὶ ἕτερον ἅμα
ἀλλάττεσθαι. καὶ εἰ τῷ ἄροτρον
ἐχρησεν, ἢ κόφινον, ἢ δρέπανον,
ἢ θύλακον, ταῦτα τῆς νυκλὸς κα-
τὰ ἀγρυπνίαν ἀναμιμνησκόμε-
νος. καὶ εἰς ἄστυ καλαβαίνων, ἐρω-
τῆσαι τὸν ἀπαντῶντα, πόσους ἦ-
σαν αἱ διφθέραι καὶ τὸ τάριχος·
καὶ εἰσήμερον ὁ ἀγὼν νεμηνίαν
ἄγει; καὶ εἰπεῖν, εὐθύς ὅτι βέ-
λεται καλαβὰς ἀποκείρασθαι·
καὶ ἐν βαλανείῳ δέ ῥῥαι· καὶ
εἰς τὰ ὑποδήματα δέ ἦλθες ἐγ-
κρῆσθαι· καὶ τῆς αὐτῆς ὁδῶ πα-
ριῶν καμίσασθαι παρ' Ἀρχίου
τῶς τὰρίχους.

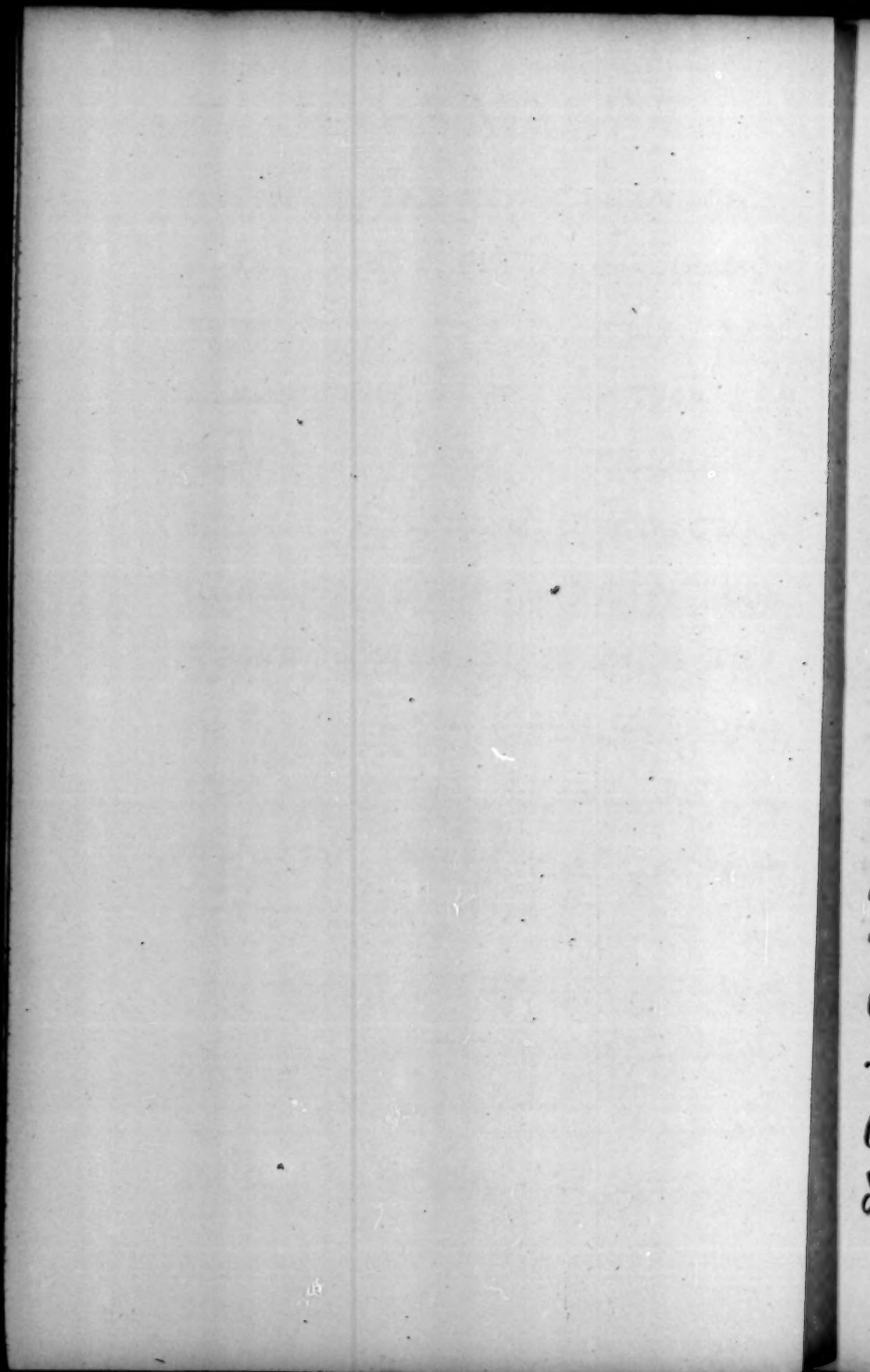

J
v
x
τ
θ
δ
β

Ε. ΠΕΡΙ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ.

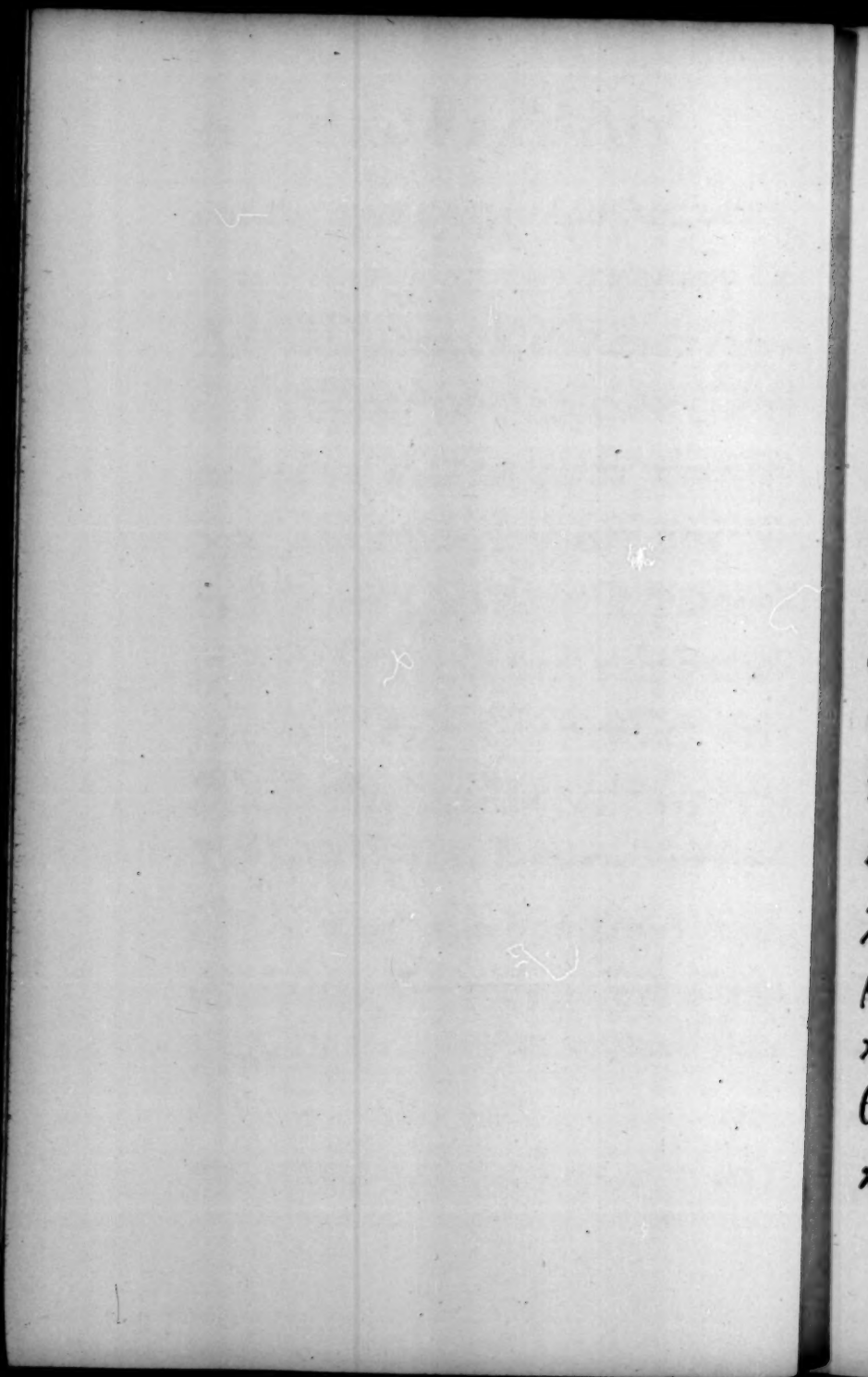
Ἡ δὲ ἀρέσκεια, ἔστι μὲν, ὡς ὁ-
 ρῶ περιλαβεῖν, ἔντευξις ἐκ ἐπὶ
 τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευα-
 σική. ὁ δὲ ἀρεσκος, ἀμέλει τοιῶ-
 τός τις, οἷος πόρρωθεν προσαγο-
 ρεύσας, καὶ ἄνδρα κράτιστον εἰ-
 πῶν, καὶ θαυμάσας ἱκανῶς, ἀμ-
 φοτέραις ταῖς χερσὶ μὴ ἀφίε-
 ναι καὶ μικρὸν προπέμψας,
 καὶ ἐρωτήσας πότε αὐτὸν ὄψε-
 ται, ἔτι ἐπαινῶν ἀπαλλάττεσ-
 θαι. καὶ παρακληθεὶς δὲ πρὸς
 δίαιταν, μὴ μόνον ὧ πάρεσι
 βέλεσθαι ἀρέσκειν, ἀλλὰ καὶ τῷ

ἀντιδίκῳ, ἵνα κοινὸς εἶναι δοκῇ.
 καὶ τὰς ξένους δὲ εἰπεῖν, ὥς δικαιο-
 τερα λέγῃσι τῶν πολιτῶν. καὶ
 κεκλημένος δὲ ἐπὶ δεῖπνον κε-
 λεῦσαι καλέσαι τὰ παῖδια τὸν
 ἐσιῶντα· καὶ εἰσιόντα, φῆσαι σύκε
 ὁμοιότερα εἶναι τῷ πατρί· καὶ
 προσαγόμενος φιλήσαι, καὶ παρ'
 αὐτὸν καθίσαι· καὶ τοῖς μὲν συμ-
 παίζειν αὐτὸς, λέγων, ἄσκος,
 πέλεκυς· τὰ δὲ ἐπὶ τῆς γαστρὸς
 εἶναι καθεύδειν, ἅμα θλιβόμενος.
 -----καὶ πλειστάκις δὲ ἀποκεί-
 ρασθαι, καὶ τὰς ὀδόντας λευκοὺς
 ἔχειν, καὶ τὰ ἱμάτια δὲ χρυσὰ
 μεταβάλλεσθαι, καὶ χρίσματα

ἀλείφεισθαι. καὶ τῆς μὲν ἀγο-
 ρᾶς πρὸς τὰς τραπέζας προσ-
 φοιτᾶν· τῶν δὲ γυμνασίων ἐν τέ-
 τοις διαλρίβειν, ὃ ἀν᾽ ἑφηβοὶ γυμ-
 νάζονται· τῷ δὲ θεάτρῳ καθῆσ-
 θαι, ὅτ' ἀν' ἡ θεά, πλησίον τῶν
 στρατηγῶν. καὶ ἀγοράζειν αὐτῷ
 μὲν μηδὲν, ξένοις δὲ εἰς Βυζάντι-
 ον ἐπιστάλματα. καὶ Λακωνικὰς
 κύνας, εἰς Κύζικον· καὶ μέλι Ὑ-
 μήτιον, εἰς Ρόδον· καὶ ταῦτα
 ποιῶν, τοῖς ἐν τῇ πόλει διηγείσ-
 θαι. ἀμέλει δὲ καὶ πίθηκον θρέ-
 ψαι δεινὸς, καὶ τίτυρον κτῆσασ-
 θαι, καὶ Σικελικὰς περισερὰς, καὶ
 δορκαδεῖς ἀσραγάλας, καὶ Θρ-

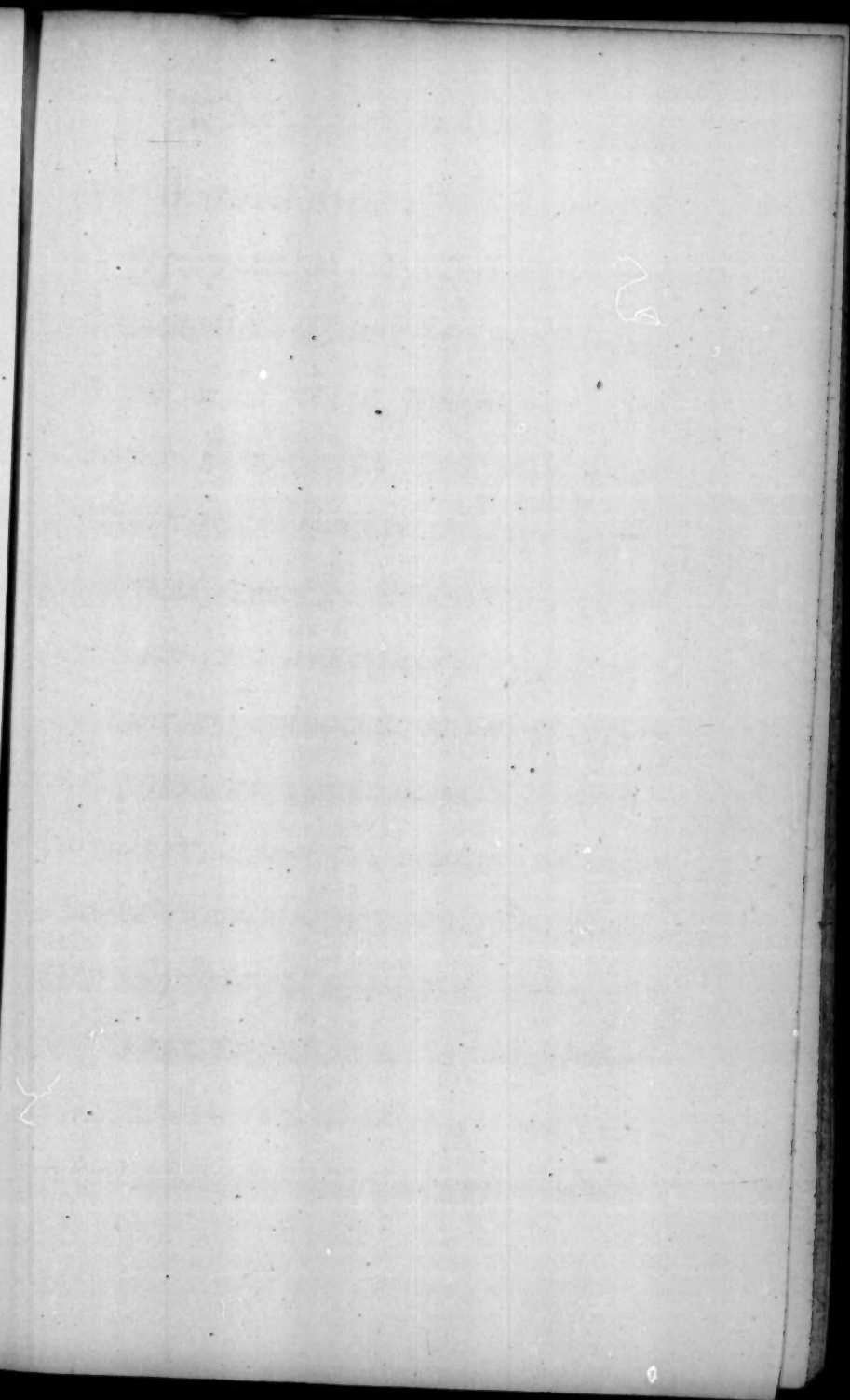
ριακὰς τῶν σροχύλων ληκύθες,
καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ
Λακεδαίμονος, καὶ αὐλαίαν ἔχου-
σαν Πέρσας ἐνυφασμένους· καὶ
αὐλίδιον παλαιστρικὸν κόνιν ἔ-
χον, καὶ σφαιριζήριον· καὶ τῷ-
το περιῶν χρᾶν αἰετοῖς φιλοσό-
φοις, τοῖς σοφισταῖς, τοῖς ὀπλο-
μάχοις, τοῖς ἀρμονικοῖς, ἐπι-
δείκνυσθαι· καὶ αὐτὸς ταῖς ἐπι-
δείξεσιν ὕψερον ἔπεισιν, ἐπὶ τῷ
εἰπεῖν τινα τῶν θεωμένων πρὸς
τὸν ἕτερον, ὅτι τούτου ἐστὶν ἡ πα-
λαίστρα.

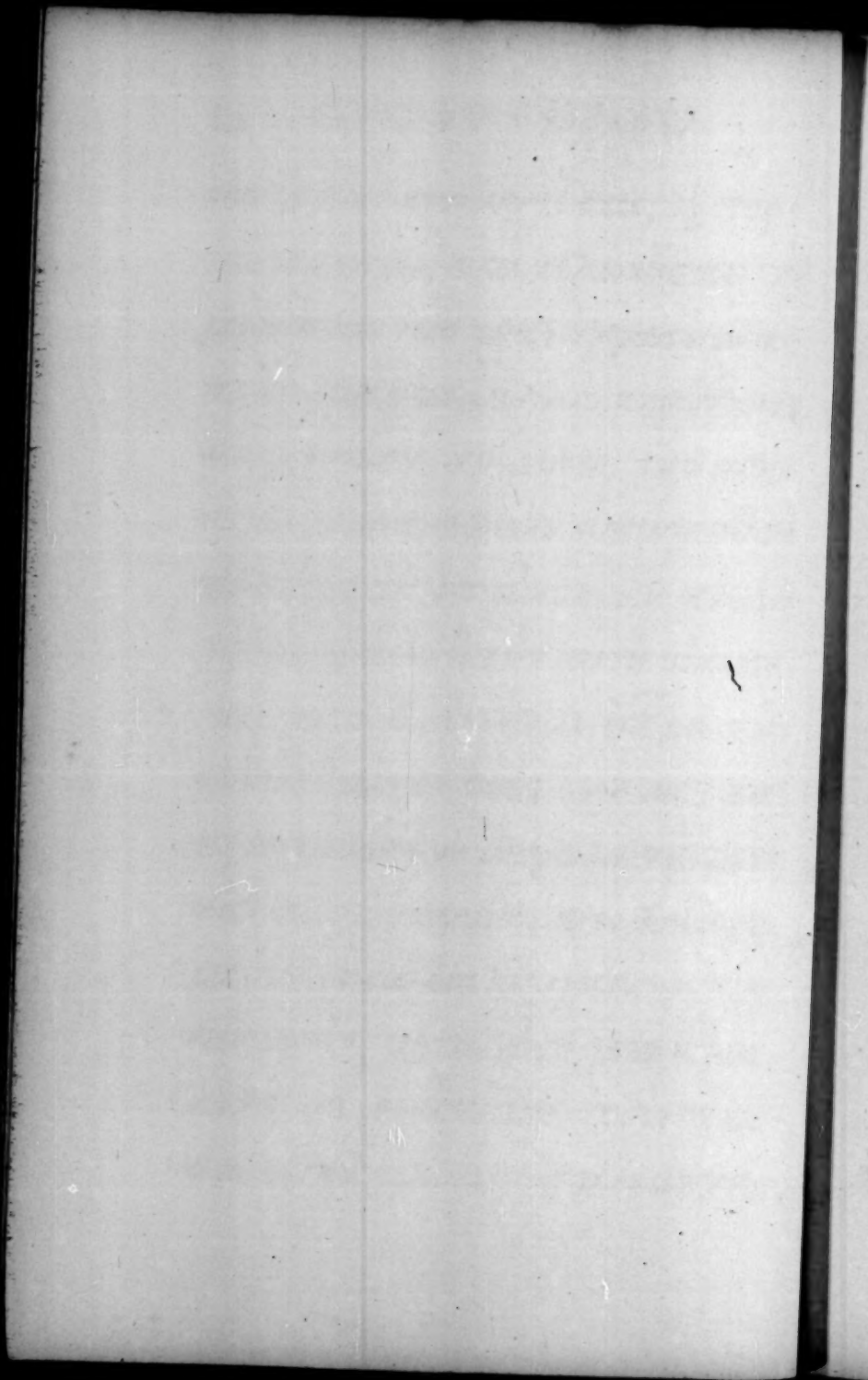

5. ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΙΑΣ.

Ἡ δὲ ἀπόνοια, ἔστιν ὑπομονὴ
 αἰσχυρῶν ἔργων καὶ λόγων. ὁ δὲ
 ἀπονεννημένος, τοιῦτός τις, οἷος
 ὁμόσαι ταχὺ, κακῶς ἀκῆσαι, καὶ
 λοιδορηθῆναι δυνάμενος. τῷ ἦθει
 ἀγοραῖός τις, καὶ ἀνασευρμέ-
 νος, καὶ παντοποιός. ἀμέλει δυ-
 ναλὸς καὶ ὀρχεῖσθαι νήφων τὸν
 κόρδακα, καὶ πρωταπείον ἄκ' ἔ-
 χων ἐν καρμικῇ χορῇ. καὶ ἐν θαύ-
 μασι δὲ τὰς χαλκῆς ἐκλέγειν,
 καθ' ἕκαστον παριών. καὶ μάχεσ-
 θαι τοῖς τὸ σύμβολον φέρουσι,
 καὶ προῖκα θεωρεῖν ἀξιῶσι. δεῖ-

νός δὲ καὶ πανδοχεῦσαι, καὶ πορ-
νοδοσκῆσαι, καὶ τελωνῆσαι· καὶ
μηδεμίαν αἰσχρὰν ἐργασίαν ἀ-
ποδοκιμάσαι, ἀλλὰ κηρύττειν,
μαγειρεύειν, κυβεύειν, τὴν μη-
τέρα μὴ τρέφειν, ἀπάγεσθαι
κλοπῆς, τὸ δεσμωτήριον πλείω
χρόνον οἰκεῖν ἢ τὴν αὐτῆς οἰκίαν.
καὶ τῆτο δ' ἂν εἶναι δόξειε τῶν
περιῦσαμένων τοὺς ὄχλους, καὶ
προσκαλέντων μεγάλη τῇ φονῇ
καὶ παρέρρωγυία, καὶ λοιδορη-
μένων, καὶ διαλεγομένων πρὸς
αὐτὰς· καὶ μεταξὺ οἱ μὲν προσ-
ίασιν, οἱ δὲ ἀπίασι, πρὶν ἀκῶ-
σαι αὐτῆς· ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀρχὴν,

τοῖς δὲ συλλαβὴν, τοῖς δὲ μέρος
 τῷ πράγματι λέγει· ἔκ ἄλλως
 θεωρεῖσθαι ἀξιῶν τὴν ἀπόνοιαν
 αὐτῷ, ἢ ὅτ' ἂν ἡ πανήγυρις. ἱ-
 κανὸς δὲ καὶ δίκας τὰς μὲν φεύ-
 γειν, τὰς δὲ διώκειν· τὰς δὲ ἐξόμ-
 νυσθαι, ταῖς δὲ παρῆναι· ἔχων
 ἐχῖνον ἐν τῷ προκολπίῳ, καὶ ὄρ-
 μαθούς γραμματιδίων ἐν ταῖς
 χερσίν. ἔκ ἀποδοκιμάζων δὲ ἔδ'
 ἅμα πολλῶν ἀγοραίων στρατη-
 γεῖν· καὶ εὐθὺς τέτοις δανείζειν,
 καὶ τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμι-
 ωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι·
 καὶ φοδεύειν τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἰχ-
 θυοπωλεῖα, τὰ ταριχοπωλεῖα·

καὶ τὰς τόκας ἀπὸ τῆ ἐμπολή-
ματος εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν.
ἐργάδεις δὲ εἰσιν οἱ τὸ σῶμα εὐ-
λύτον ἔχοντες πρὸς λοιδορίαν, καὶ
φθειρόμενοι μεγάλη τῇ φωνῇ,
ὥς συνηχεῖν αὐτοῖς τὴν ἀγορὰν
καὶ τὰ ἐργασήρια.

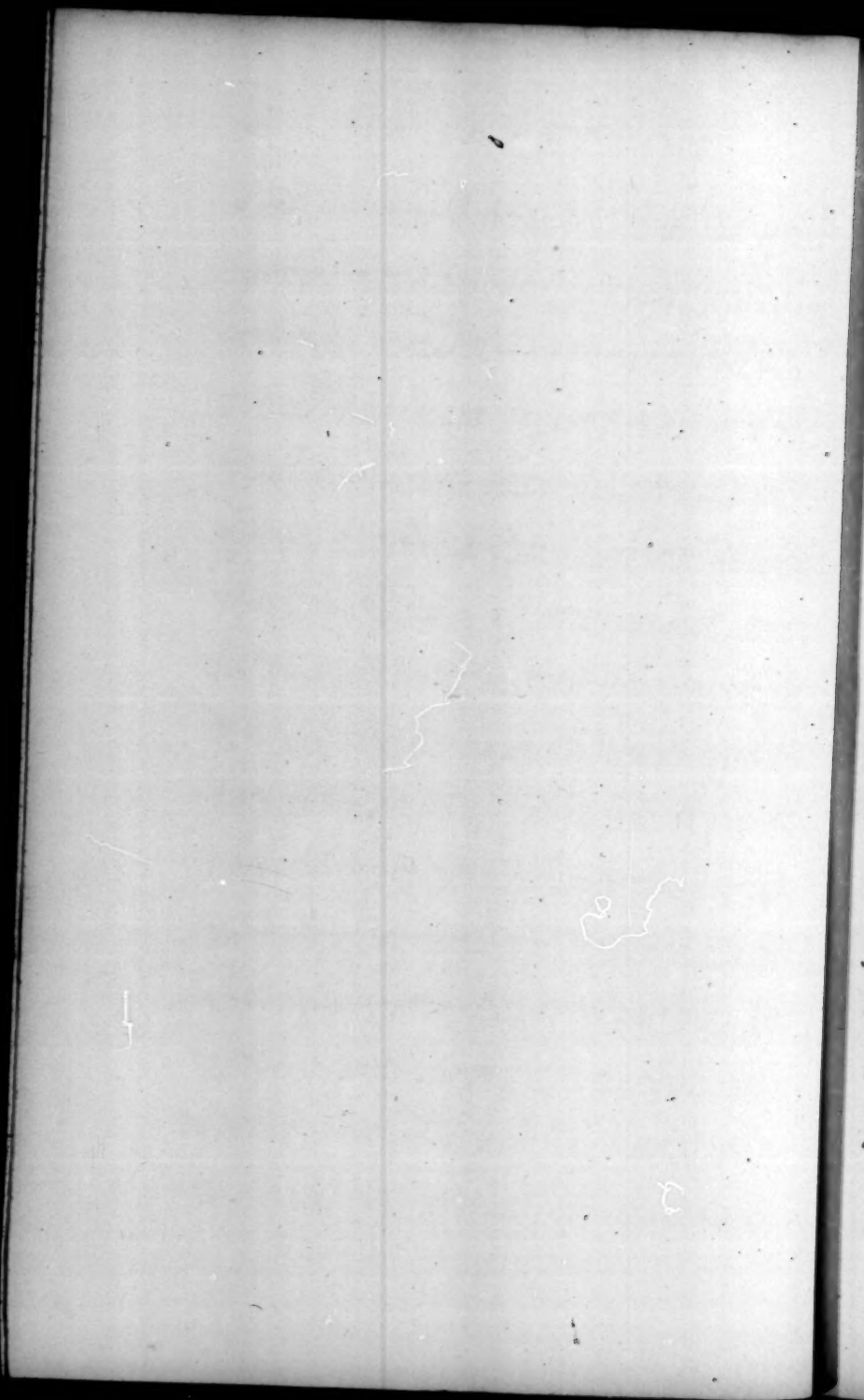
Ζ. ΠΕΡΙ ΛΑΛΙΑΣ.

Ἡ δὲ λαλία, εἴ τις αὐτὴν ὀρί-
ζεσθαι βέλοιο, εἶναι ἂν δόξειεν
ἀκρασία τῆς λόγου. ὁ δὲ λάλος,
τοιῦτός τις, οἷος τῷ ἔντυγχανοντι
εἰπεῖν, ἂν ὀλιῖν πρὸς αὐτὸν φθέγ-
ξῃται, ὅτι οὐδὲν λέγει· καὶ ὅτι
αὐτὸς πάντα οἶδε· καὶ ἂν ἀκῆ

αὐτῷ, μαθήσεται. καὶ μεταξὺ
 δὲ ἀποκρινομένου ὑποβάλλειν,
 εἶπας, σὺ μὴ ἐπιλάβῃς ὃ μέλλεις
 λέγειν· καὶ εὖ γε ὅτι μὲν ὑπέμνη-
 σας· καὶ, τὸ λαλεῖν ὡς χρησι-
 μόν περ! καὶ, ὃ παρέλιπον· καὶ,
 ταχύ γε συνῆκας τὸ πρᾶγμα·
 καὶ, πάλαι σὲ παρετήρην εἰ ἐπὶ
 τὸ αὐτὸ ἐμοὶ κατενεχθήσῃ· καὶ
 ἑτέρας ἀφορμὰς τοιαύτας πορί-
 σασθαι, ὥς μὴδὲ ἀναπνεῦσαι
 τὸν ἐντυγχάνοντα. καὶ ὅτ' ἂν γε
 τὰς καθ' ἓνα ἀποκναῖσῃ, δεινὸς
 καὶ ἐπὶ τὰς ἀθρόους καὶ συνεση-
 κότας πορευθῆναι, καὶ φυγεῖν
 ποιῆσαι μέλας καὶ χρηματίζοντας.

καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα δὲ καὶ
εἰς τὰς παλαίστρας εἰσιὼν, κωλύ-
ειν τὰς παῖδας προσμανθάνειν
τοσαῦτα, καὶ προσλαλεῖν τοῖς
παιδοτρίβαις καὶ διδασκάλοις.
καὶ τὰς ἀπιέναι φάσκοντάς δεινὸς
προπέμψαι, καὶ ἀποκαταστῆσαι
εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ πυθόμενος τὰς
ἐκκλησίας ἀπαγγέλλειν· προσ-
διηγῆσασθαι δὲ καὶ τὴν ἐπ' Ἀριστο-
φῶντος ποτὲ γενομένην τῷ ῥήτο-
ρος μάχην, καὶ τὴν τῶν Λακε-
δαιμονίων ἐπὶ Λυσάνδρῳ· καὶ ὅς
ποτε λόγους αὐτὸς εἶπας ἡυδοκί-
μησεν ἐν τῷ δήμῳ. καὶ κατὰ τῶν
πληθῶν γε, ἅμα διηγούμενος,

u
-
v
s
.
.

κατηγορίαν παρεμβαλεῖν· ὥς τε
 τὰς ἀκρόντας, ἢ τοι ἐπιλαθέσθαι,
 ἢ νυσάξαι, ἢ μεταξὺ καταλι-
 πόντας ἀπαλλάττεσθαι. καὶ συν-
 δικάζων δὲ, κωλύσαι κρῖναι· καὶ
 συνθεωρῶν, θεάσασθαι· καὶ συν-
 δειπνῶν, φαγεῖν· λέγων ὅτι χα-
 λεπὸν τῷ λάλῳ ἐστὶ σιωπᾶν· καὶ
 ὥς ἐν ὑγρῷ ἐστὶν ἡ γλῶττις· καὶ ὅτι
 ἔκ αὖν σιωπήσειεν, ἔδ' εἰ τῶν χε-
 λιδόνων δόξειεν αὖν εἶναι λαλίστε-
 ρος· καὶ σκωπτόμενος ὑπομεί-
 ναι· καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν παιδίων,
 ὅταν αὐτὸν ἤδη καθεύδειν βου-
 λόμενα κελεύῃ λέγοντα ταῦτα,

λαλεῖν τι ἡμῖν, ὅπως ἂν ἡμᾶς
ὕπνος λάβῃ.

Η. ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΠΟΙΙΑΣ.

Ἡ δὲ λογοποιΐα, ἔστι σύνθε-
σις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων,
ᾧν βέλεται ὁ λογοποιῶν. ὁ δὲ
λογοποιὸς, τοιοῦτός τις, οἷος ὑ-
πανλήσας τῷ φιλῷ, εὐθύς κατα-
βαλὼν τὸ ἦθος, καὶ μειδιάσας, ἐ-
ρωτῆσαι, πόθεν σὺ, καὶ τί λέγεις;
καὶ, ἔχεις περὶ τῶδε εἰπεῖν και-
νόν; καὶ ἐπιβαλὼν ἐρωτᾶν, μὴ
λέγεταιί τι καινότερον; καὶ μὴν
ἀγαθὰ γέ ἐστι τὰ λεγόμενα· καὶ,
ἐκ εἰσας ἀποκρίνασθαι, εἰπεῖν,

τί λέγεις; ἔδεν ἀκήκοας; δοκῶ
 μοί σε εὐωχήσειν καινῶν λό-
 γων. καὶ ἐστὶν αὐτῷ ἡ στρατιώτης,
 ἡ παῖς Ἀσεία τῇ αὐλητῇ, ἡ Λύ-
 καν ὁ ἐργολάβος παραγεγονώς
 ἐξ αὐτῆς τῆς μάχης, ὃ φησὶν
 ἀκηκοέναι· αἱ μὲν ἔν ἀναφοραῖ
 τῶν λόγων τοιαῦταί εἰσιν αὐτῇ,
 ὧν οὐδεὶς ἂν ἔχοι ἐπιλαβεῖσθαι.
 διηγεῖται δὲ τέτταρς φάσκων λέ-
 γειν, ὡς Πολυσπέρχων καὶ ὁ βα-
 σιλεὺς μάχῃ νενίκηκε, καὶ Κά-
 σανδρος ἐξώγρηται. καὶ εἴπη τίς
 αὐτῷ, Σὺ δὲ ταῦτα πισεύεις;
 φήσει, τὸ πρᾶγμα βοᾷσθαι γάρ
 ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν λόγον ἔπεν-

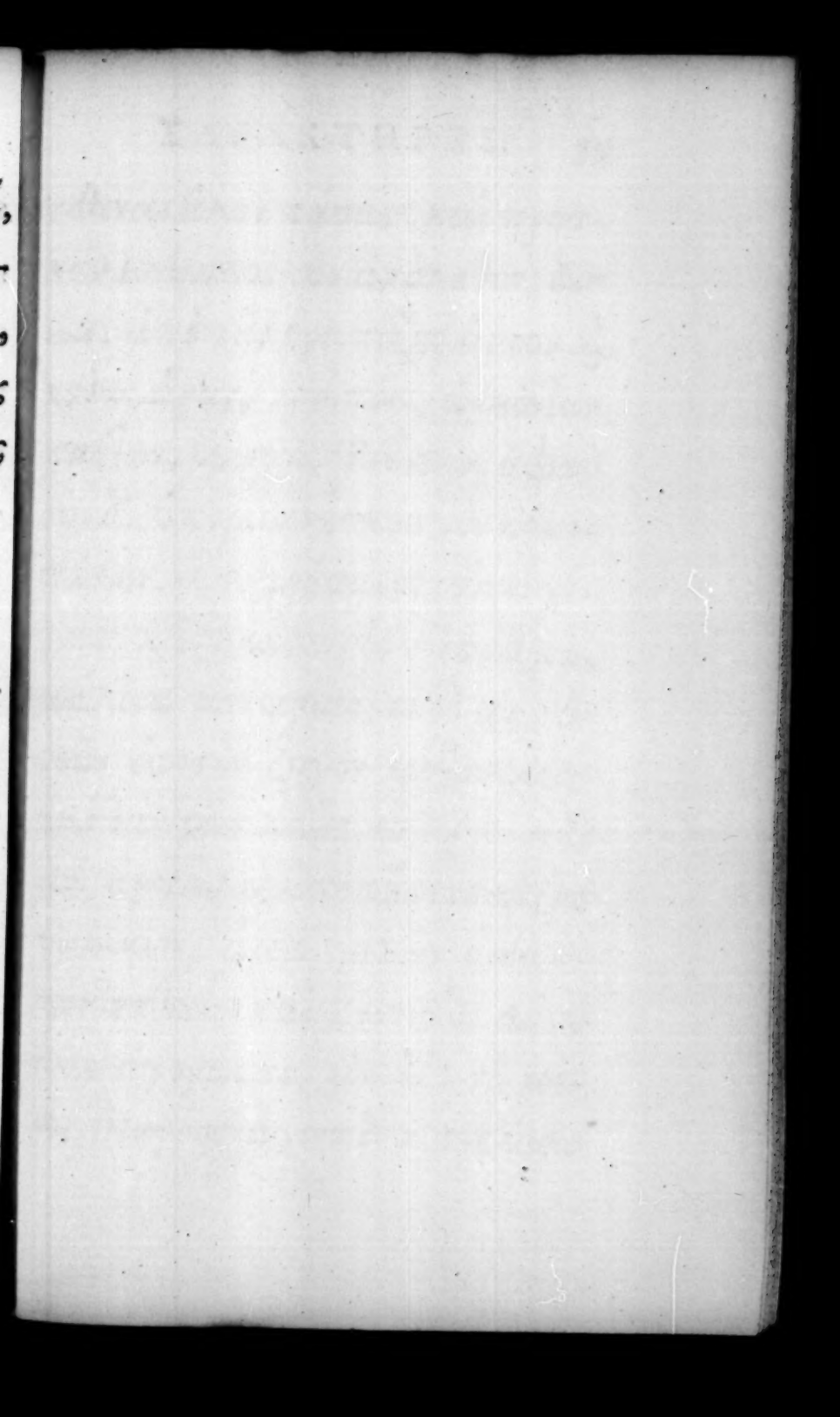
τείνειν· καὶ πάντας συμφωνεῖν·
ταῦτά γὰρ λέγειν περὶ τῆς μά-
χης· καὶ πολὺν τὸν ζῶμον γε-
γονέναι. εἶναι δὲ αὐτῶ καὶ ση-
μεῖον τὰ πρόσωπα τῶν ἐν τοῖς
πράγμασιν· ὁρᾶν γὰρ αὐτῶν
πάντων μεταβεβληκότα. λέγει
δ' ὡς καὶ παρακῆκοε παρὰ τέ-
τοις κρυπτόμενόν τινα ἐν οἰκίᾳ,
ἥδη πέμπτην ἡμέραν ἤκουλα ἐκ
Μακεδονίας, ὅς πάντα ταῦτα εἶ-
δε. καὶ ταῦτα πάντα διεξιών, πῶς
οἶεθε; πιθανῶς σχετλιάζει. λέ-
γων, δυσυχῆς Κάσανδρος! ὦ τα-
λαίπωρος! ἐνθυμῇ τὸ τῆς τύ-
χης; ἀλλ' ἐν ἰσχυρὸς γενόμε-

νος. καὶ, δεῖ δὲ αὐτὸ σὲ μόνον εἶδε-
 ναι· πᾶσι δὲ τοῖς ἐν τῇ πόλει
 προσδεδράμηκε λέγων. τῶν τοι-
 ῶν ἀνθρώπων τεθαύμακα τί
 ποτε βέλονται λογοποιῶντες, οὐ
 γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ
 ἀλυσίτελως ἀπαλλάττῃσι. πολ-
 λάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς
 βαλανείοις περισάσεις ποιεῖμε-
 νοι, τὰ ἱμάτια ἀποβεβλήκασιν·
 οἱ δ' ἐν τῇ σοᾷ πεζομαχίᾳ καὶ
 ναυμαχίᾳ νικῶντες, ἐρήμους δί-
 κας ὥφληκασιν. εἰσὶ δ' οἱ, καὶ
 πόλεις τῷ λόγῳ κατὰ κράτος
 αἰρῶντες, παρεδειπνήθησαν. πᾶ-
 νυ δὲ ταλαίπωρον αὐτῶν ἐστὶ τὸ

ἐπιτήδευμα· ποία γὰρ οὐ σοᾶ,
 ποία δὲ ἐργασηρίῳ, ποία δὲ μέ-
 ρει τῆς ἀγορᾶς οὐ διημερεύουσιν,
 ἀπαυδᾶν ποιῶντες τὰς ἀκρόντας
 ἔτως, καὶ καταπονοῦντες ταῖς
 ψευδολογίαις;

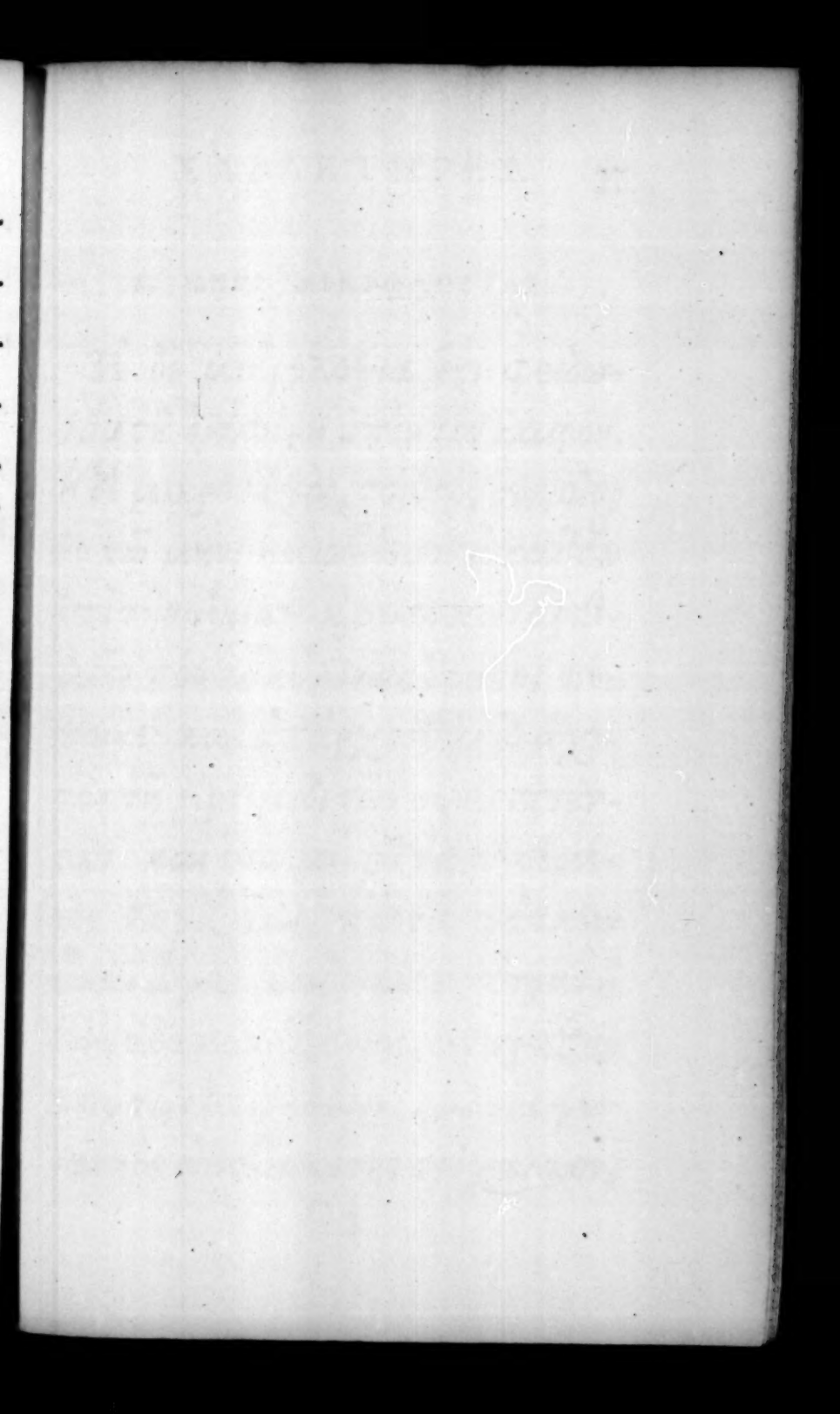
Θ. ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΙΑΣ.

Ἡ δὲ ἀναίσχυντία ἐστὶ μὲν, ὡς
 ὄρω λαβεῖν, κατὰ φρόνησιν δόξης
 αἰσχροῦ ἔνεκα κέρδους. ὁ δὲ ἀ-
 ναίσχυντος, τοιοῦτος, οἷος πρῶ-
 τον μὲν ὃν ἀποσφερεῖ, πρὸς τῆτον
 ἀπελθὼν δανείζεσθαι· εἶτα θύ-
 σας τοῖς θεοῖς, αὐτὸς μὲν δειπ-
 νεῖν παρ' ἑτέρῳ, τὰ δὲ κρέα ἀπο-

τιθέναι αἰσὶ πάσας· καὶ προσ-
καλεσάμενος τὸν ἀκόλuthον, δῶ-
ναι, ἀπὸ τῆς τραπέζης ἄρτον καὶ
κρέας ἄρας, καὶ εἰπεῖν, ἀκρόντων
πάντων, εὐωχῶ, Τίβιε. καὶ ὁ ψω-
νῶν δὲ, ὑπομιμνήσκειν τὸν κρεω-
πώλην, εἴ τι χρήσιμος αὐτῷ γέ-
γονε· καὶ ἐσηκῶς πρὸς τῷ σαθμῷ,
μάλιστα μὲν κρέας, εἰ δὲ μὴ, ὅ-
σοῦν εἰς τὸν ζυγὸν ἐμβάλλειν·
καὶ εἰ μὲν λάβῃ, εὖ ἔχει· εἰ δὲ
μὴ, ἀρπάσας ἀπὸ τῆς τραπέζης
χολίκιον, ἅμα γελῶν ἀπαλ-
λάττεσθαι. καὶ ξένοις δὲ αὐτῷ
θεῖαν ἀγοράσας, μὴ δὲς τὸ μέ-
ρος, θεωρεῖν· ἄγειν δὲ καὶ τὰς υἱεῖς

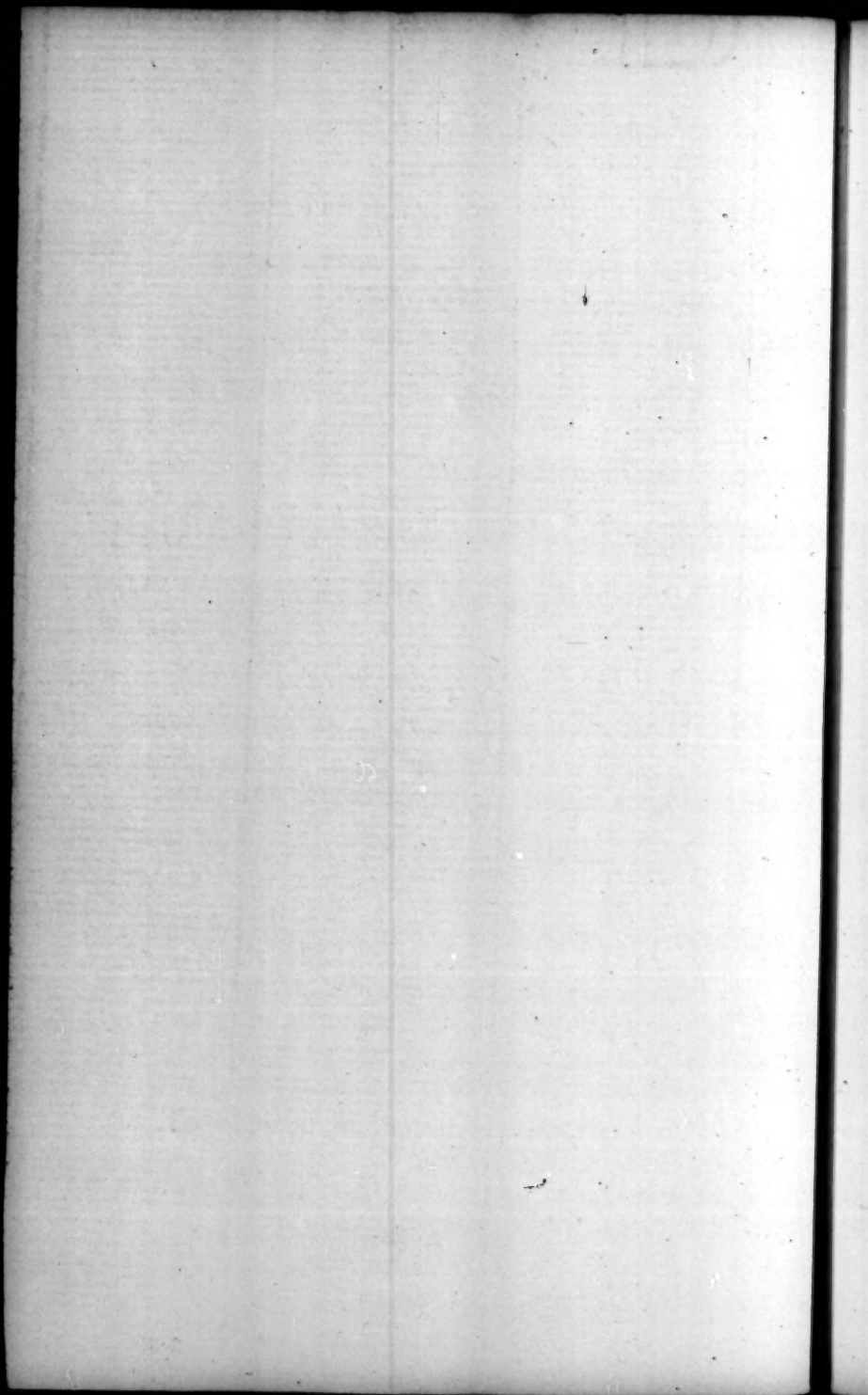
εἰς τὴν ὑπεραίαν, καὶ τὸν παι-
δαγωγόν. καὶ ὅσα ἐωνημένος ἄ-
ξιά τις φέροι, μεταδῆναι κελεῦ-
σαι καὶ αὐτῷ. καὶ ἐπὶ τὴν ἄλ-
λοτρίαν οἰκίαν ἐλθὼν, δανείζεσ-
θαι κριθάς, πολὲ δὲ ἄχυρον· καὶ
ταῦτα χρήσαντας ἀναγκάσαι
ἀποφέρειν πρὸς αὐτόν. δεινὸς δὲ
καὶ πρὸς τὰ χαλκεῖα τὰ ἐν τῷ
βαλανείῳ προσελθὼν, καὶ βά-
ψας ἀρύταιναν, βοῶντος τῷ βα-
λανέως, αὐτὸς αὐτῷ καταχέασ-
θαι, καὶ εἰπεῖν, ὅτι λέλθαι, ἀ-
πιὼν· καὶ κεῖ, ἔδεμία σοὶ χάρις.

Ι. ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΛΟΓΙΑΣ.

Ἡ δὲ μικρολογία ἔστι φειδω-
 λία τῷ διαφόρῳ ὑπὲρ τὸν καιρόν.
 ὁ δὲ μικρολόγος, τοιῦτός τις, οἷος
 ἐν τῷ μηνὶ ἡμιωβόλιον ἀπαιτεῖν
 ἐπὶ τὴν οἰκίαν· καὶ συσσιτῶν ἀριθ-
 μεῖν πόσας κύλικας ἕκαστος πέ-
 πωκε· καὶ ἀπάρχεσθαι ἐλάχι-
 σον τῇ Ἀρτέμιδι τῶν συνδειπνούν-
 των. καὶ ὅσα μικρὰ τις πριάμε-
 νος λογίζεται, πάντα φάσκειν
 εἶναι ἄγαν. καὶ οἰκέτῃ χύτραν ἢ
 λοπάδα κατάξαντος, εἰσπραῖσαι
 ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων. καὶ τῆς γυ-
 ναικὸς ἀποβάλεσθαι τρίχαλκον,

οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη, καὶ τὰς
κλίνας, καὶ τὰς κιβωτὰς, καὶ διφᾶν
τὰ καλύμματα. καὶ ἐάν τι πωλῇ,
τοσούτῃ ἀποδόσθαι, ὥστε μὴ λυ-
σιτελεῖν τῷ πριαμένῳ. καὶ ἔκ ἂν
εἶσαι ἕτε συκοτραγῆσαι ἐκ τῶ
αὐτῶ κήπευ, ἕτε διὰ τῶ αὐτῶ ἀ-
γρῶ πορευθῆναι, ἕτε ἐλάαν, ἢ
φοίνικα, τῶν χαμαὶ πεπλωκό-
των ἀνελέσθαι. καὶ τὰς ὄρας δὲ
ἐπισκοπεῖσθαι ὅσημέραι, εἰ δια-
μένουσιν οἱ αὐτοί. δεινὸς δὲ καὶ
ὑπερημερίαν πράττειν, καὶ τόκον
τόκεν. καὶ ἐσιῶν τὰς δημότας, μι-
κρὰ τὰ κρέα κόψας παραθεῖναι
καὶ ὀφωνῶν, μηδὲν πριάμενος.

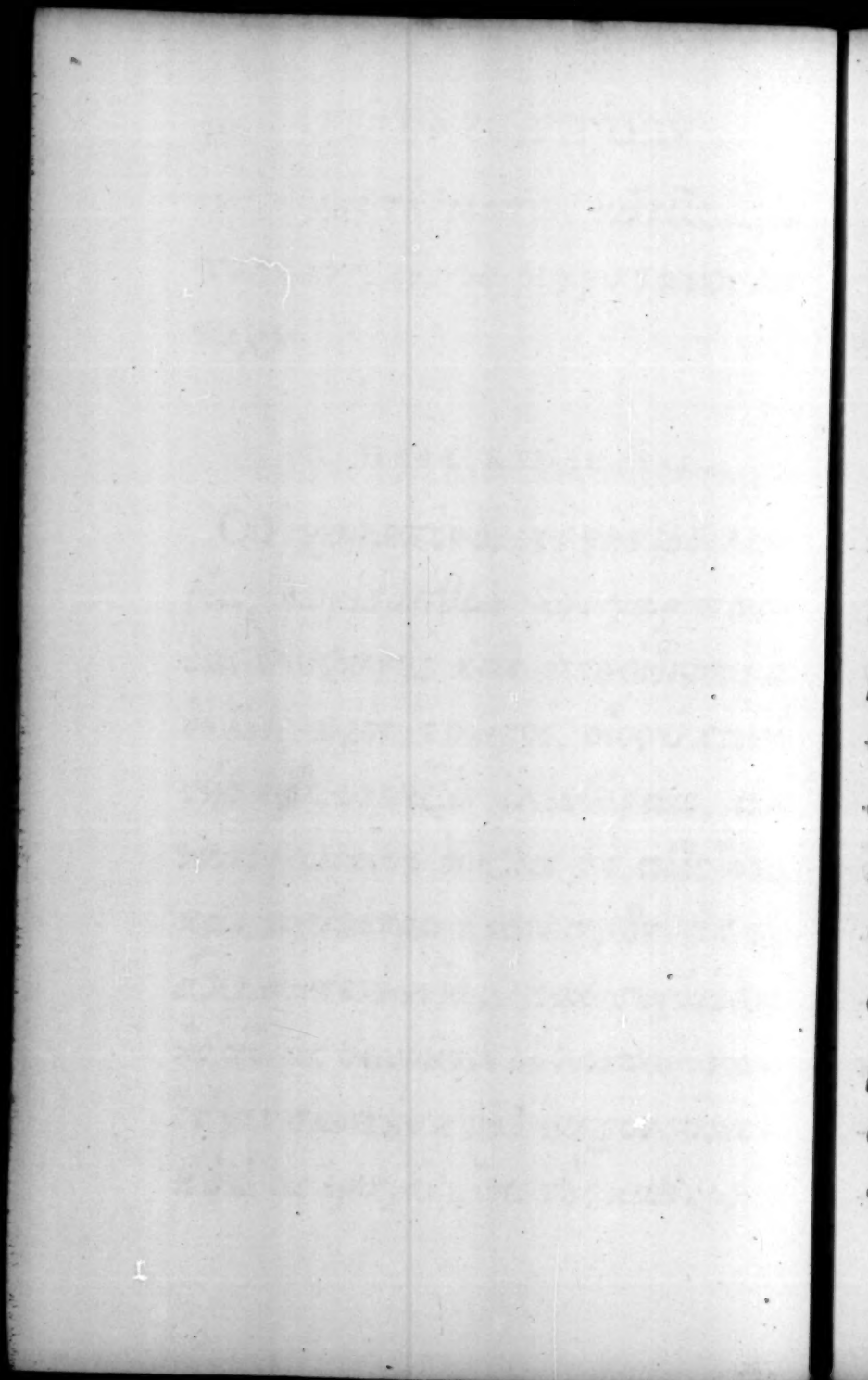

εἰσελθεῖν. καὶ ἀπαγορεῦσαι τῇ
 γυναικὶ μήτε ἄλας χρωννύειν,
 μήτε ἐλλύχνιον, μήτε κύμινον,
 μήτε ὀρίγανον, μήτε ἔλας, μήτε
 σέμματα, μήτε θυλήματα· ἀλ-
 λά λέγειν ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα
 πολλά ἐσι τῷ ἐνιαυτῷ. καὶ τὸ ὅ-
 λον δὲ, τῶν μικρολόγων καὶ τὰς
 ἀργυροθήκας ἐσὶν ἰδεῖν εὐρωτιώ-
 σας, καὶ κλεῖς ἰωμένας· καὶ αὐ-
 τὰς δὲ φορεῖν ἐλάττω τῶν μι-
 κρῶν τὰ ἱμάτια, καὶ ἐκ ληκυ-
 θίων μικρῶν πάνυ ἀλειφομένους,
 καὶ ἐν χρῶ κειρομένους, καὶ τὸ
 μέσον τῆς ἡμέρας ὑπολυομένους,
 καὶ πρὸς τὰς γναφεῖς διατεινομέ-

νης, ὅπως τὸ ἱμάτιον αὐτοῖς ἔξει
πολλὴν γῆν, ἵνα μὴ ῥυπαίνῃται
ταχύ.

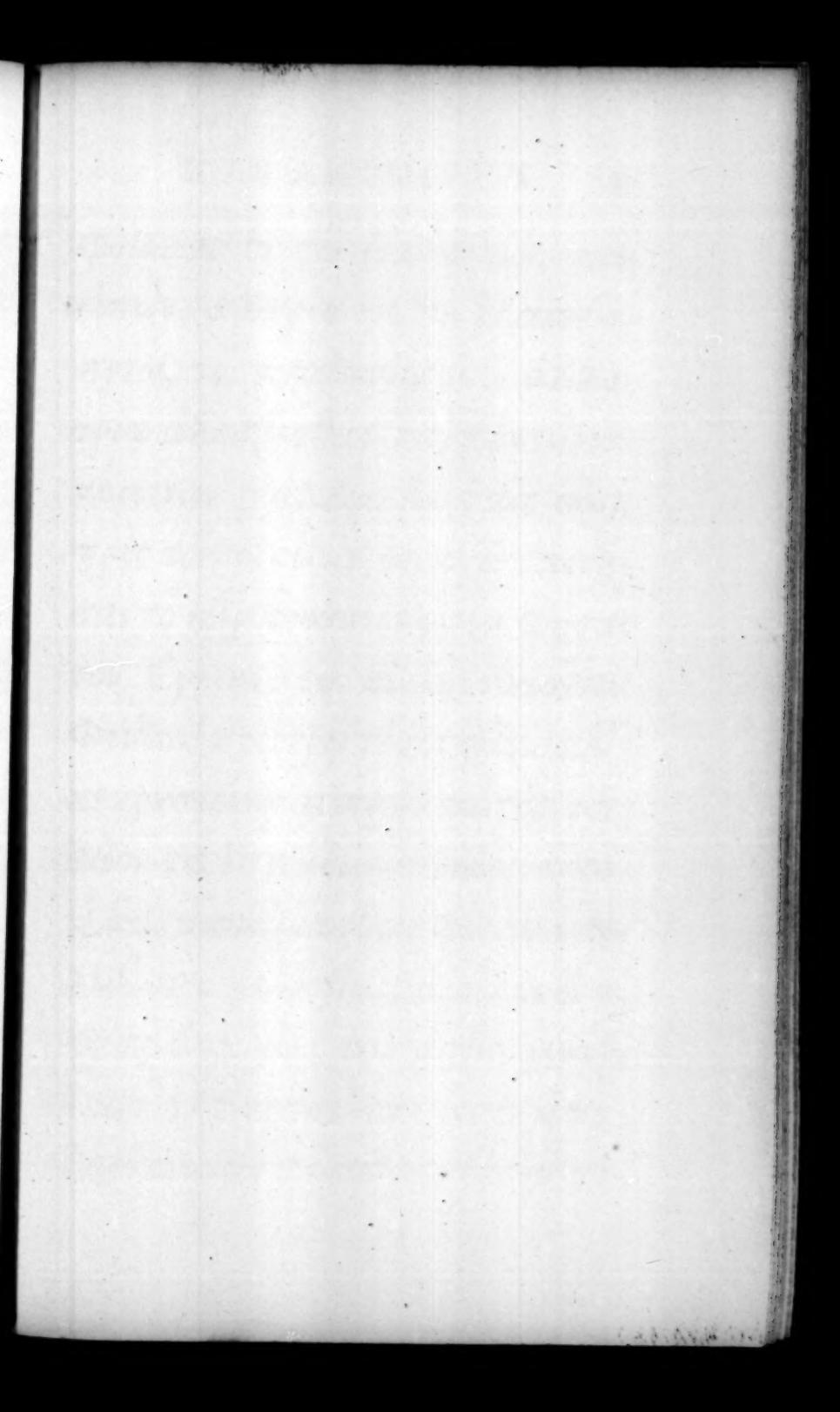
ΙΑ. ΠΕΡΙ ΒΔΕΛΥΡΙΑΣ.

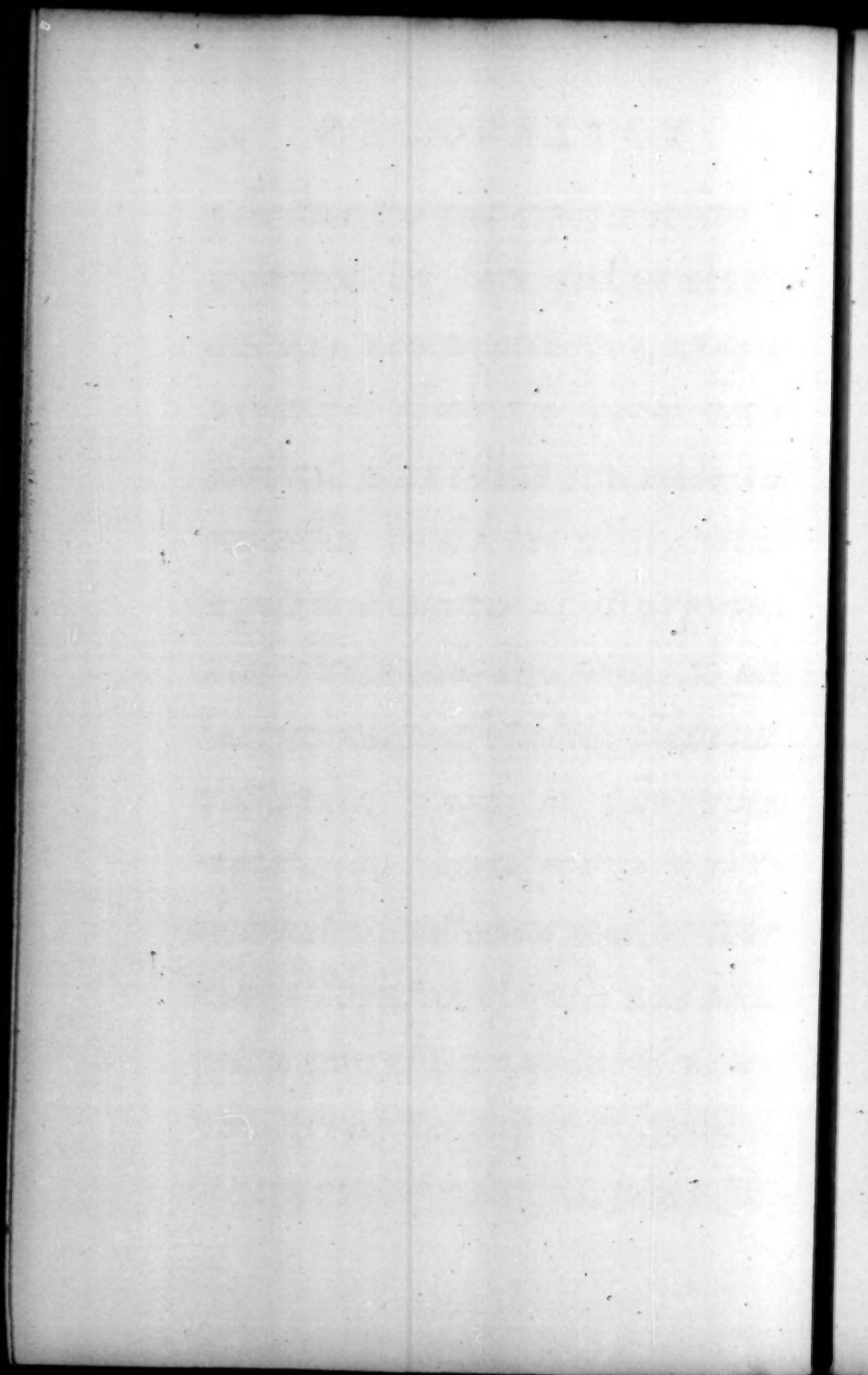
Οὗ χαλεπὸν δὲ ἐστὶ τὴν βδελυ-
ρίαν διορίσασθαι· ἐστὶ γὰρ παι-
διὰ ἐπιφανὴς καὶ ἐπονείδισος. ὁ
δὲ βδελυρὸς, τοιῷτος, οἷος ὑπαν-
τήσας γυναῖξιν ἐλευθέραις, ἀ-
νασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον.
καὶ ἐν θεάτρῳ κροτεῖν, ὅτ' ἂν οἱ
ἄλλοι παύωνται, καὶ συρίττειν
εἰς ἡδέως θεωρῶσιν οἱ λοιποί· καὶ
ὅτ' ἂν σιωπήσῃ τὸ θέατρον, ἀνα-
κύψας ἐρυγεῖν, ἵνα τὰς καθημέ-

νης ποιήσῃ μεταστροφῇ. καὶ
 πληθύνῃ τῆς ἀγορᾶς, προσελ-
 θὼν πρὸς τὰ κάρνα, ἢ τὰ μύρ-
 τα, ἢ τὰ ἀκρόδρυα, ἐσηκὼς τρα-
 γηματίζεσθαι, ἅμα τῷ πωλῶν-
 τι προσλαλῶν. καὶ καλέσαι δὲ
 τῶν παριόντων ὀνομασί τινα, ᾧ
 μὴ συνήθης ἐστί· καὶ σπεύδοντα
 δὲ πρὸς ὁρῶν, περιμεῖναι κελεύ-
 σαι. καὶ ἡττωμένῳ δὲ μεγάλην δί-
 κην ἀπιόντι ἀπὸ τῆς δικαστηρίου
 προσελθεῖν, καὶ συνησθῆναι. καὶ
 ὁψωνεῖν ἑαυτὸν, καὶ αὐλητρίδας
 μισθῶσθαι· καὶ δεικνύειν δὲ τοῖς
 ἀπαντῶσι τὰ ὁψωνημένα, καὶ
 παρακαλεῖν ἐπὶ ταῦτα· καὶ διη-

γείσθαι προσὰς πρὸς κερεῖον, ἢ
μυροπώλιον, ὅτι μεθύσκεσθαι
μέλλει. καὶ οἶνοπωλῶν, κεκρα-
μένον τὸν οἶνον τῷ φίλῳ ἀπο-
δόσθαι. καὶ ἐπὶ θεῶν τῆνικαδε πο-
ρεύεσθαι ποιῶν τὰς υἱεῖς, ἥνίκα
προῖκα ἀφιάσιν οἱ θεατρῶναι.
καὶ ἀποδημῶν δημοσίᾳ, τὸ μὲν
ἐκ τῆς πόλεως ἐφόδιον οἴκοι κα-
ταλιπεῖν, παρὰ δὲ τῶν συμ-
πρεσβευτῶν δανείζεσθαι. καὶ τῷ
ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μείζον φορ-
τίον ἢ δύναται φέρειν, καὶ ἐλά-
χιστα ἐπιτήδεια τῶν ἱκανῶν. καὶ
τῶν ξενίων τὸ μέρος τὸ αὐτῷ ἀ-
παιτήσας ἀποδόσθαι. καὶ ἀλει-

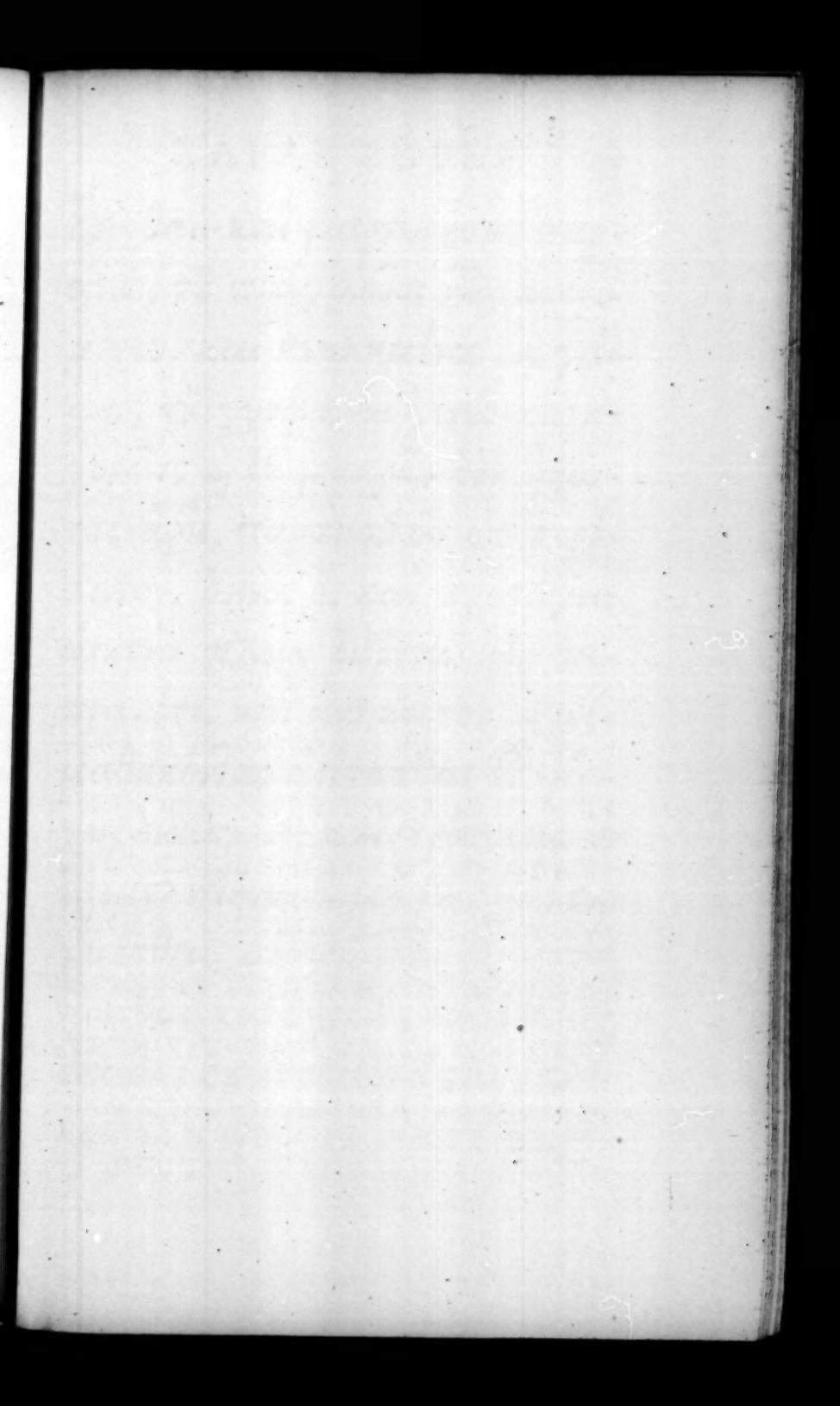

φόμενος ἐν τῷ βαλανείῳ, καὶ
 εἰπὼν, σαπρὸν γέ τὸ ἔλαιον ἐ-
 πρίω, τῷ παιδαρίῳ· τῷ ἄλλο-
 τρίῳ ἀλείφεσθαι. καὶ τῶν εὐρισ-
 κομένων χαλκῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς
 πρὸς τῶν οἰκέων, δεινὸς ἀπαιτῆ-
 σαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας
 τὸν Ἑρμῆν. τὰ δὲ δὴ τοιαῦτα·
 Φειδανίῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐλ-
 κεκρυσμένῳ μετρεῖν αὐτὸς τοῖς
 ἔνδον τὰ ἐπιτήδεια σφόδρα ἀπο-
 ψῶν. ὑποπρίασθαι φίλου ἐπι-
 λαβὼν ἀποδόσθαι. ἀμέλει δὲ καὶ
 χρέος ἀποδιδῆς τριάκοντα μνῶν,
 ἑλαττον τέτρασι δραχμαῖς ἀπο-
 διδόναι· καὶ φράτορας ἐσιῶν, αἰ-

τεῖν τοῖς αὐτῷ παισὶν ἐκ τῷ κοι-
νῷ ὄψον· τὰ δὲ καταλειπόμενα
ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡμίση τῶν
ῥαφανίδων ἀπογράφεσθαι ἵνα
οἱ διακονῶντες παῖδες μὴ λάβω-
σιν.

ιβ. ΠΕΡΙ ΑΚΑΙΡΙΑΣ.

Ἡ μὲν οὖν ἀκαιρία ἔστιν ἐπί-
τευξις λυπῶσα τοὺς ἐντυγχά-
νοντας. ὁ δὲ ἀκαιρος, τοιῷτός τις,
οἷος ἀσχολομένῳ προσελθὼν ἀ-
νακοινῶσθαι καὶ πρὸς τὴν αὐτῷ
ἐρωμένην κωμᾶζειν πυρέττισαν.
κῆδίκην ὠφληκότα ἐγχεύης προσ-
ελθὼν, κελεῦσαι αὐτὸν ἀναδέ-

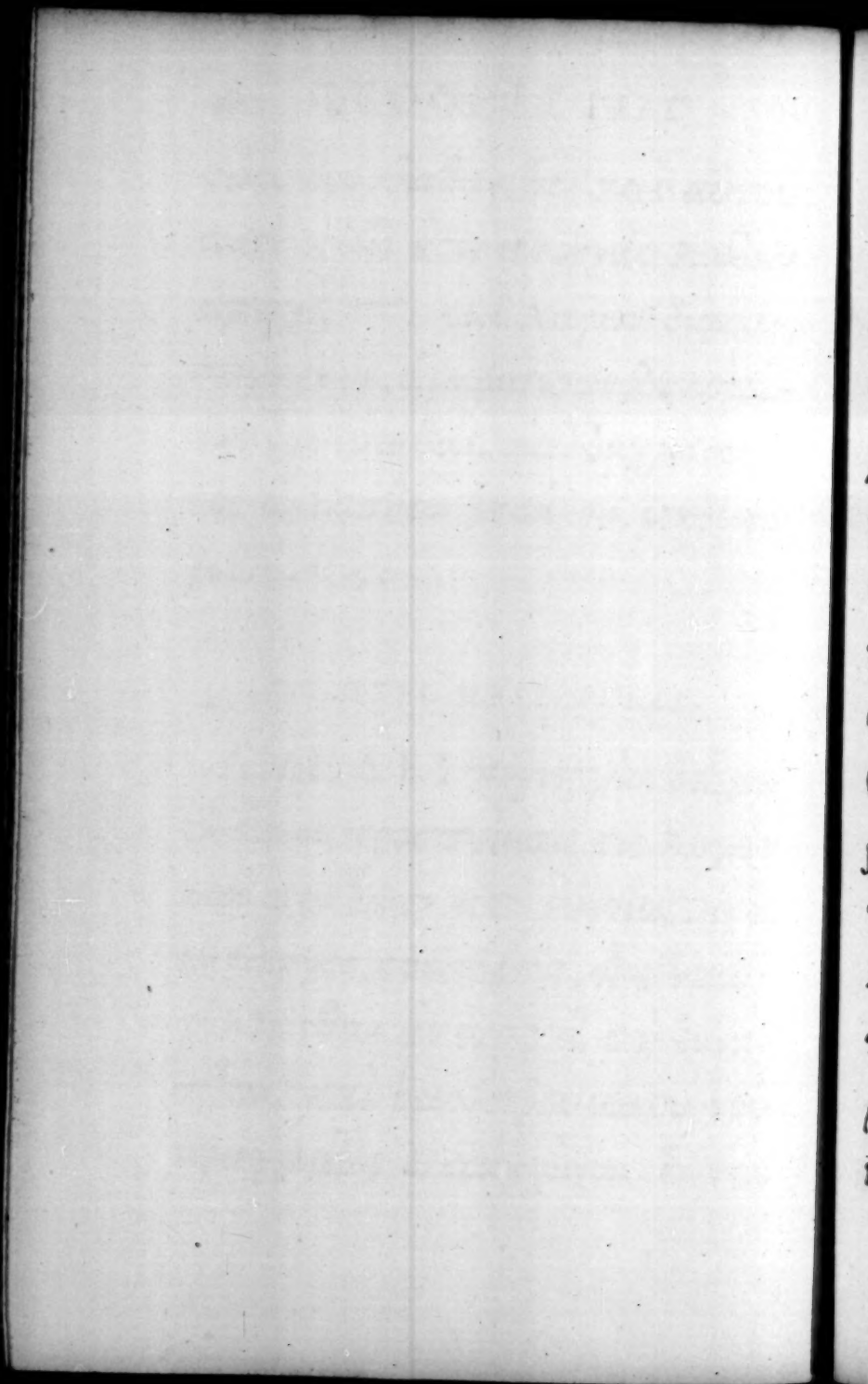

ξασθαι. καὶ μαρτυρήσων παρ-
 εἶναι, τῷ πράγματι ἤδη κεκρι-
 μένου. καὶ κεκλημένος εἰς γά-
 μους, τῷ γυναικεῖς γένους κατη-
 γορεῖν. καὶ ἐκ μακρᾶς ὁδῷ ἤκον-
 τας ἄρτι, παρακαλεῖν εἰς περί-
 πατον. δεινὸς δὲ καὶ προσάγειν
 ὀνητήν πλείω δίδοντα ἤδη πε-
 πρακότι. καὶ ἀκηκοότας καὶ με-
 μαθηκότας ἀνίστασθαι ἐξ ἀρ-
 χῆς διδάσκων. καὶ πρόθυμος δὲ
 ἐπιμεληθῆναι ἅ μὴ βέλεται τις
 γενέσθαι, αἰσχύνεται δὲ ἀπεί-
 πασθαι. καὶ θύοντας καὶ ἀναλί-
 σκοντας ἤκειν τόμον ἀπαϊήσων.
 καὶ μασιγμένους οἰκέτας παρε-

σῶς, διηγείσθαι ὅτι καὶ αὐτοῦ
 ποτὲ παῖς ἔτω πληγὰς λαβὼν
 ἀπήγξατο. καὶ παρὼν διαίτη,
 συγκρᾶειν, ἀμφοτέρων βελομέ-
 νων διαλύεσθαι. καὶ ὀρχησόμε-
 νος ἄψασθαι ἑταίρου μηδέπω
 μεθύοντος.

ΙΥ. ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΣ.

ἈΜΕΛΕΙ περιεργία δόξει-
 εν εἶναι προσποίησις τις λόγων
 καὶ πράξεων μετ' εὐνοίας. ὁ δὲ
 περίεργος, τοιῦτός τις, οἷος ἐπαλ-
 γέλλεσθαι ἀναστὰς ἂ μὴ δυνή-
 σεται. καὶ ὁμολογουμένου τοῦ
 πράγματος δικαίᾳ εἶναι, ἔν τινι

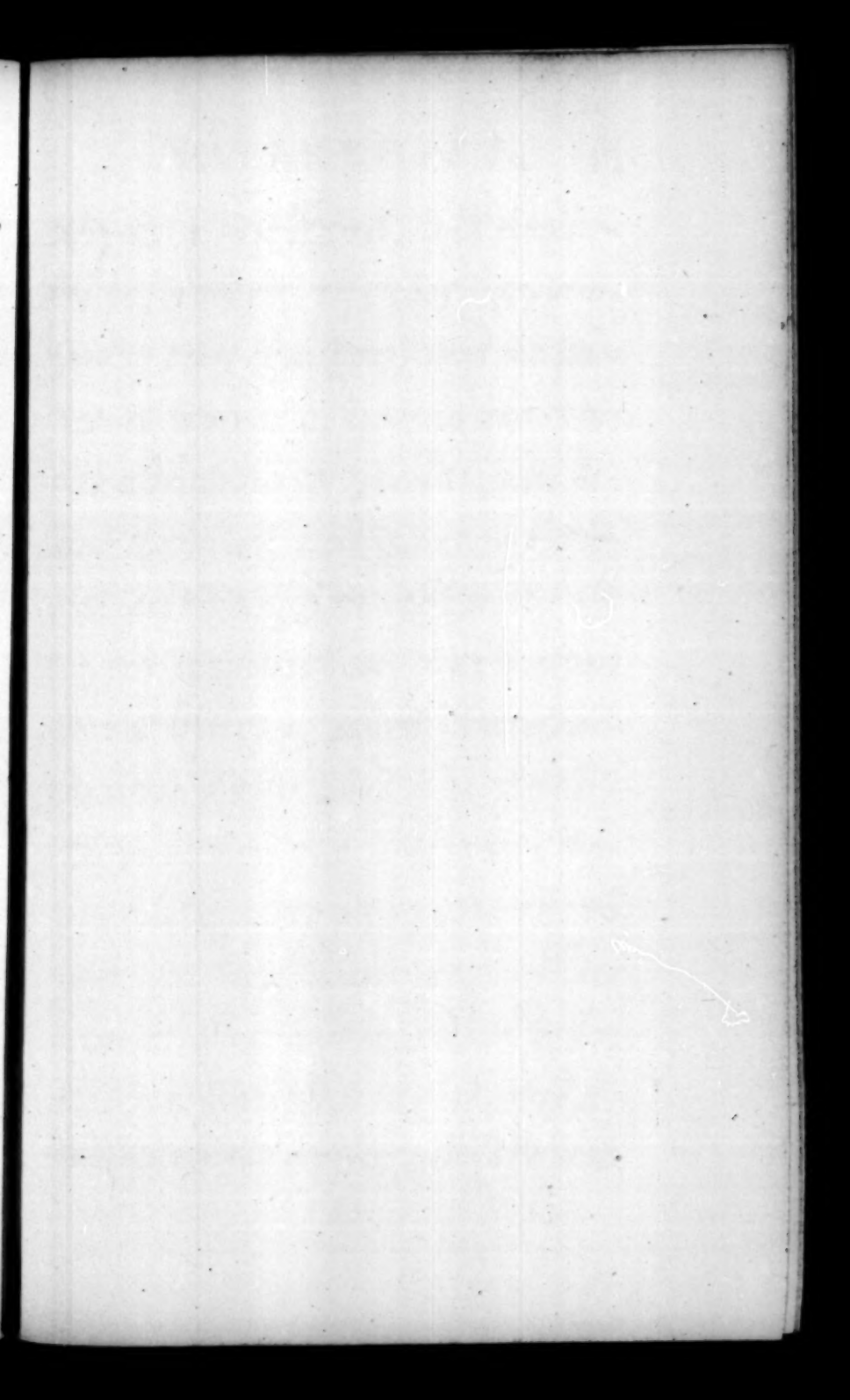

σὰς, ἐλεγχθῆναι. καὶ πλείω δὲ
 ἐπαναγκάσαι τὸν παῖδα κερά-
 σαι, ἢ ὅσα δύνανται οἱ παρόντες
 ἐκπιεῖν. καὶ διείργειν τοὺς μα-
 χομένους, καὶ ὅς ὁ γινώσκει. ἀ-
 τραπῆ ἡγήσασθαι, εἴτα μὴ δύ-
 νασθαι εὐρεῖν ὅ πορεύεται. καὶ
 τὸν στρατηγὸν προσελθὼν ἐρωτῆ-
 σαι, πότε μέλλει παρατάττεσ-
 θαι, καὶ τί μέλει τὴν αὔριον πα-
 ραγγέλλει. καὶ προσελθὼν τῷ
 πατρὶ εἰπεῖν, ὅτι ἡ μήτηρ ἤδη
 καθεύδει ἐν τῷ δωματίῳ. καὶ ἀ-
 παγορεύοντος τοῦ ἱατροῦ, ὅπως
 μὴ δώσει οἶνον τῷ μαλακιζομέ-
 νῳ, φήσας βέλεσθαι διάπειραν.

λαμβάνειν, εὐτρεπίσαι τὸν κα-
κῶς ἔχοντα. καὶ γυναικὸς δὲ τε-
λευτησάσης, ἐπιγράψαι ἐπὶ τὸ
μνῆμα, τῷ τε ἀνδρὶ αὐτῆς, καὶ
τῷ πατρὶ, καὶ τῇ μητρὶ, καὶ
αὐτῇ, τῇ γυναικὶ τὸ ὄνομα, καὶ
ποταπὴ ἐστὶ καὶ προσεπιγρά-
ψαι ὅτι οὗτοι πάντες χρηστοὶ ἦ-
σαν. καὶ ὁμνῦναι μέλλων, εἰ-
πεῖν πρὸς τὰς περιεσηκότας, ὅτι
καὶ πρότερον πολλάκις ὁμώ-
μοκα.

ΙΔ. ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑΣ.

Εἶστι δὲ ἡ ἀναισθησία, ὡς
ὄρω εἰπεῖν, βραδυτῆς ψυχῆς ἐν

λόγοις καὶ πράξεσιν. ὁ δὲ ἀναίσ-
 θητος, τοιοῦτός τις, οἷος λογισά-
 μενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφά-
 λαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν πα-
 ρακαθήμενον, τί γίνεσθαι; καὶ δί-
 κην φεύγων, καὶ ταύτην εἰσιέ-
 ναι μέλλων, ἐπιλαθόμενος εἰς
 ἀγρὸν πορεύεσθαι. καὶ θεωρῶν
 ἐν τῷ θεάτρῳ, μόνος καταλεί-
 πεσθαι καθεύδων. καὶ πολλὰ
 φαγὼν, καὶ τῆς νυκτὸς ἐπὶ θά-
 κον ἀνιστάμενος ὑπὸ κυνὸς τῆς τῷ
 γείτονος δηχθῆναι. καὶ λαβὼν
 καὶ ἀποθεῖς αὐτὸς, τῷτο ζητεῖν,
 καὶ μὴ δύνασθαι εὑρεῖν. καὶ ἀ-
 παγγέλλοντός τινος αὐτῷ ὅτι τε-

τελεύτηκέ τις αὐτῶ τῶν φίλων,
 ἵνα παραγένῃται, σκυθρωπάσας
 καὶ δακρύσας, εἶπεν, Ἀγαθῇ
 τύχῃ. δεινὸς δὲ καὶ, ἀπολαμβάν-
 νων ἀργύριον ὀφειλόμενον, μάρ-
 τυρας παραλαβεῖν. καὶ χειμῶ-
 νος ὄντος μάχεσθαι τῷ παιδί, ὅ-
 τι σικύες οὐκ ἠγόρασε. καὶ τὰ
 παιδία ἐαυτῶ παλαίειν ἀναγκά-
 ζων, καὶ τροχάζειν, καὶ εἰς κό-
 πους ἐμβάλλειν. καὶ ἐν ἀγρῷ αὐ-
 τοῖς φακῇν ἔψων, δις ἅλας εἰς
 τὴν χύτραν ἐμβαλὼν, ἄβρωτον
 ποιῆσαι. καὶ ὄντος τῶ Διὸς, εἶ-
 πεν, ἡδύ γε τῶν ἄστρων νομίζει,
 ὅτι δὴ καὶ οἱ ἄλλοι λέγουσι πῖς-

$\gamma,$

575

и

2-

2-

1

7

1

2

1

1

10

7

2

—

2

1

0

52

σης. καὶ λέγοντός τινος, πόσους οἶει κατὰ τὰς Ἡρίας πύλας ἐξενήχθαι νεκρούς; πρὸς τῷτον εἰπεῖν, ὅσοι ἐμοὶ καὶ σοὶ γένοιντο.

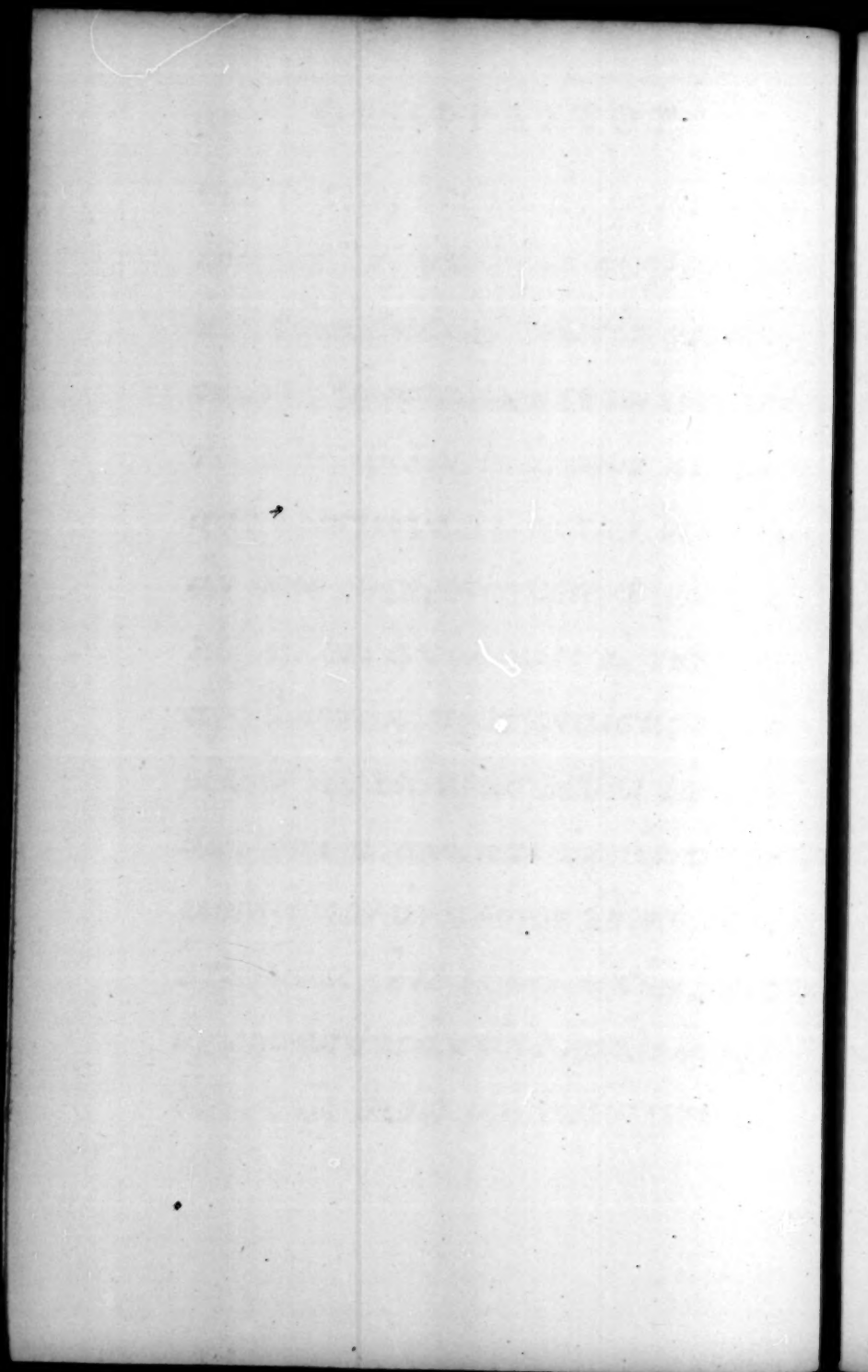
ΙΕ. ΠΕΡΙ ΑΥΘΑΔΕΙΑΣ.

Ἡ δὲ αὐθάδεια, ἔστιν ἀπῆνεια ὁμιλίας ἐν λόγοις. ὁ δὲ αὐθάδης, τοιῷτός τις, οἷος ἐρωτηθεὶς, ὁ δεῖνά πῃ ἔστιν; εἰπεῖν, πράγματα μοι μὴ παρέχε. καὶ προσαγορευθεὶς, μὴ ἀντιπροσειπεῖν. πωλῶν τι, μὴ λέγειν τοῖς ὠνυμένοις, πόσους ἂν ἀποδοῖτο, ἀλλ' ἐρωτᾶν τί εὕρισκει. καὶ τοῖς τιμῶσι, καὶ πέμπουσιν εἰς τὰς ἐορ-

τάς εἰπεῖν, ὅτι ἐκ αὐτῶν γένοιτο δι-
δόμενα. καὶ ἐκ ἔχων συγνώμην
ἕτε τῶν ἀπώσαντι αὐτὸν ἀκασί-
ως, ἕτε τῶν ὠσαντι, ἕτε τῶν ἐμβάν-
τι. καὶ φίλῳ δὲ ἔρανον κελεύ-
σαντι εἰσενεγκεῖν, εἰπὼν ὅτι οὐκ
αὐτὸν δοίη, ὕστερον ἢ κειν φέρων, καὶ
λέγειν ὅτι ἀπόλλυσι καὶ τῷτο τὸ
ἀργύριον. καὶ προσπταίσας ἐν τῇ
ὁδῷ δεινὸς κατὰράσασθαι τῶν λί-
θων. καὶ ἀναμεῖναι ἐκ αὐτῶν ὑπο-
μεῖναι πολὺν χρόνον ἑδένα. καὶ
ἕτε ἄσαι, ἕτε ῥῆσιν εἰπεῖν, ἕτε
ὀρχήσασθαι αὐτὸν ἐθελῆσαι. δεινὸς
δὲ καὶ τοῖς θεοῖς μὴ ἐπεύχεσθαι.

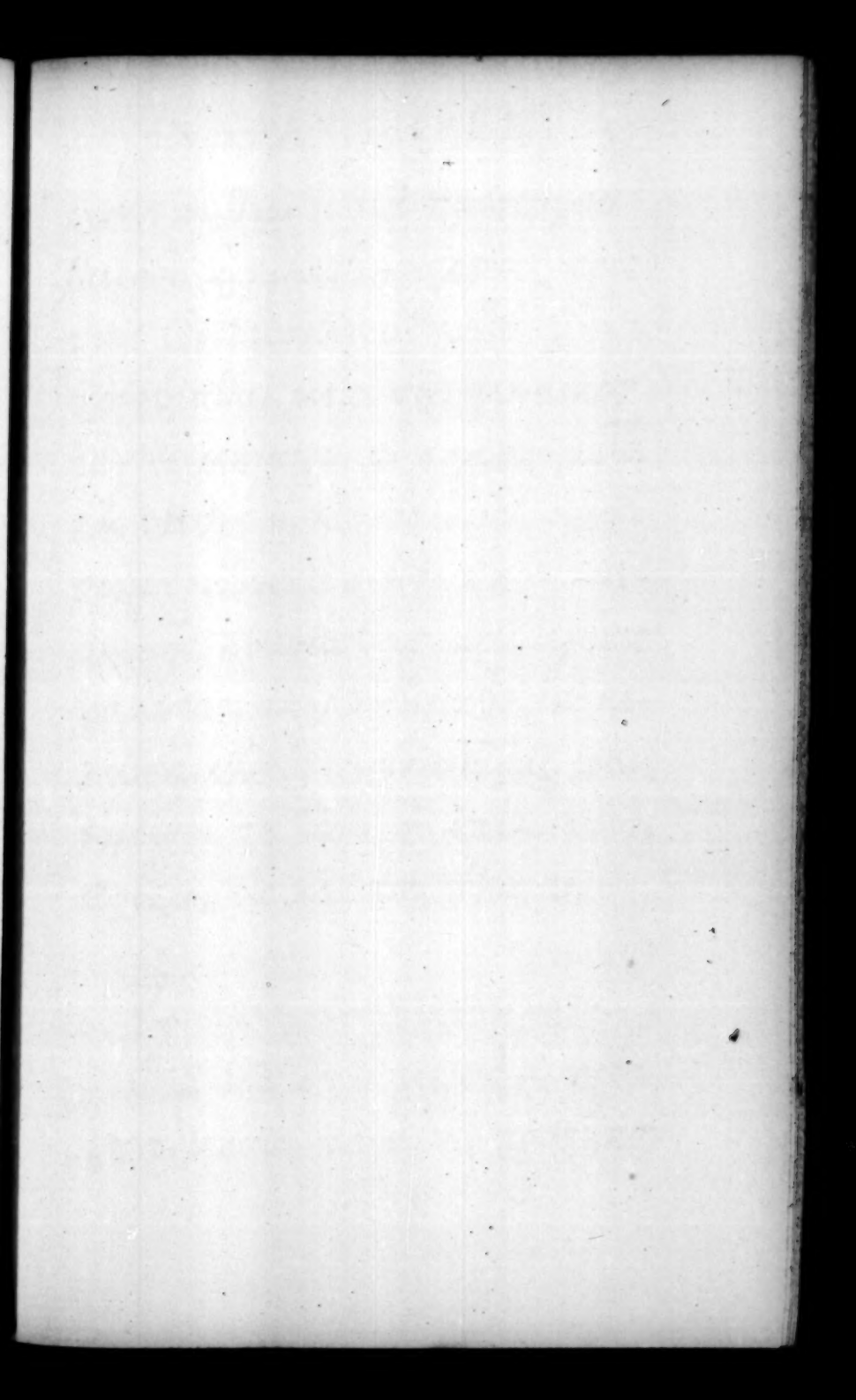
7

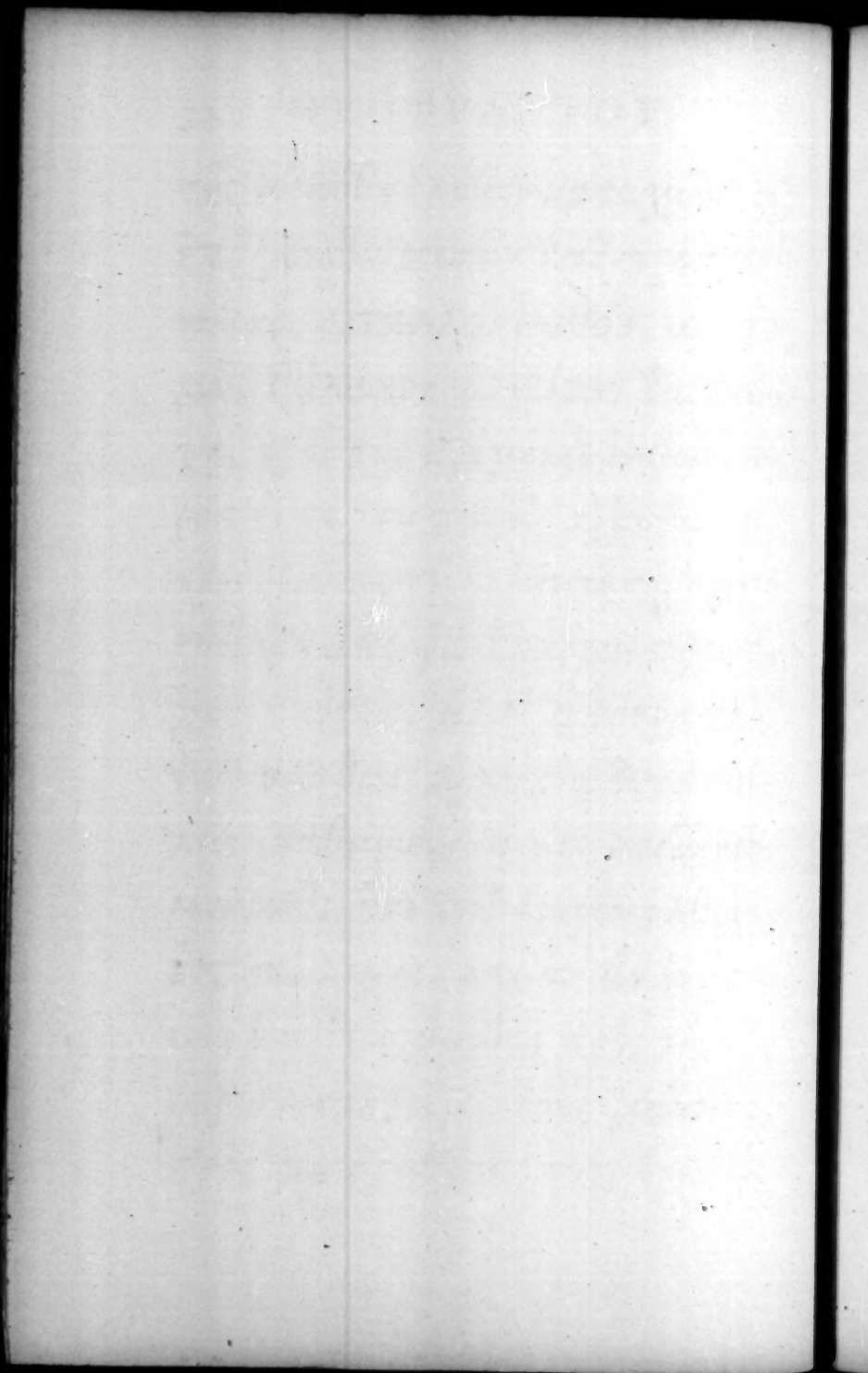

15. ΠΕΡΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΣ.

ἈΜΕΛΕΙ ἡ δεισιδαιμονία
 δόξειεν εἶναι δειλία πρὸς τὸ δαι-
 μόνιον. ὁ δὲ δεισιδαίμων, τοιῷτός
 τις, οἷος ἀπονιψάμενος τὰς χεῖ-
 ρας, καὶ περιρῥανάμενος ἀπὸ ἱε-
 ρῶ, δάφνης εἰς τὸ σῶμα λαβὼν,
 ἕτω τὴν ἡμέραν περιπατεῖν. καὶ
 τὴν ὁδὸν εἰς παραδράμη γαλῆ,
 μὴ πρότερον πορευθῆναι, ἕως δι-
 εξέλθῃ τις, ἢ λίθους τρεῖς ὑπὲρ
 τῆς ὁδοῦ διαλάβῃ. καὶ εἰς ἴδῃ ὄφιν
 ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἱερὸν ἐνταῦθα ἰδρύ-
 σασθαι. καὶ τῶν λιπαρῶν λίθων
 τῶν ἐν ταῖς τριόδοις, παριῶν ἐκ

τῆς ληκύθου ἔλαιον καταχεῖν· καὶ
 ἐπὶ γόνατα πεσὼν καὶ προσκυ-
 νήσας, ἀπαλλάττεσθαι. καὶ εἰὰν
 μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφά-
 γῃ, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν, ἐ-
 ρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν· καὶ εἰὰν ἀπο-
 κρίνηται αὐτῷ ἐκδῆναι τῷ σκυ-
 τοδέψῃ ἀπορῥάψαι, μὴ προσέ-
 χων τούτοις, ἀλλ' ἀποτραπείς
 ἐκδύσασθαι. καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰ-
 κίαν καθαριεῖν· καὶ ὅτε ἐπιβῆναι
 μνήματι, ὅτε ἐπὶ νεκρὸν ἐλθεῖν,
 ὅτε ἐπὶ λέχει. καὶ ὅτ' αὖ ἐνύπ-
 νιον ἴδῃ, πορεύεσθαι πρὸς τὰς ὀ-
 νειροκρίτας, πρὸς τοὺς μάντεις,
 πρὸς τὰς ὀρνιθοσκοπὰς, ἐρωτή-

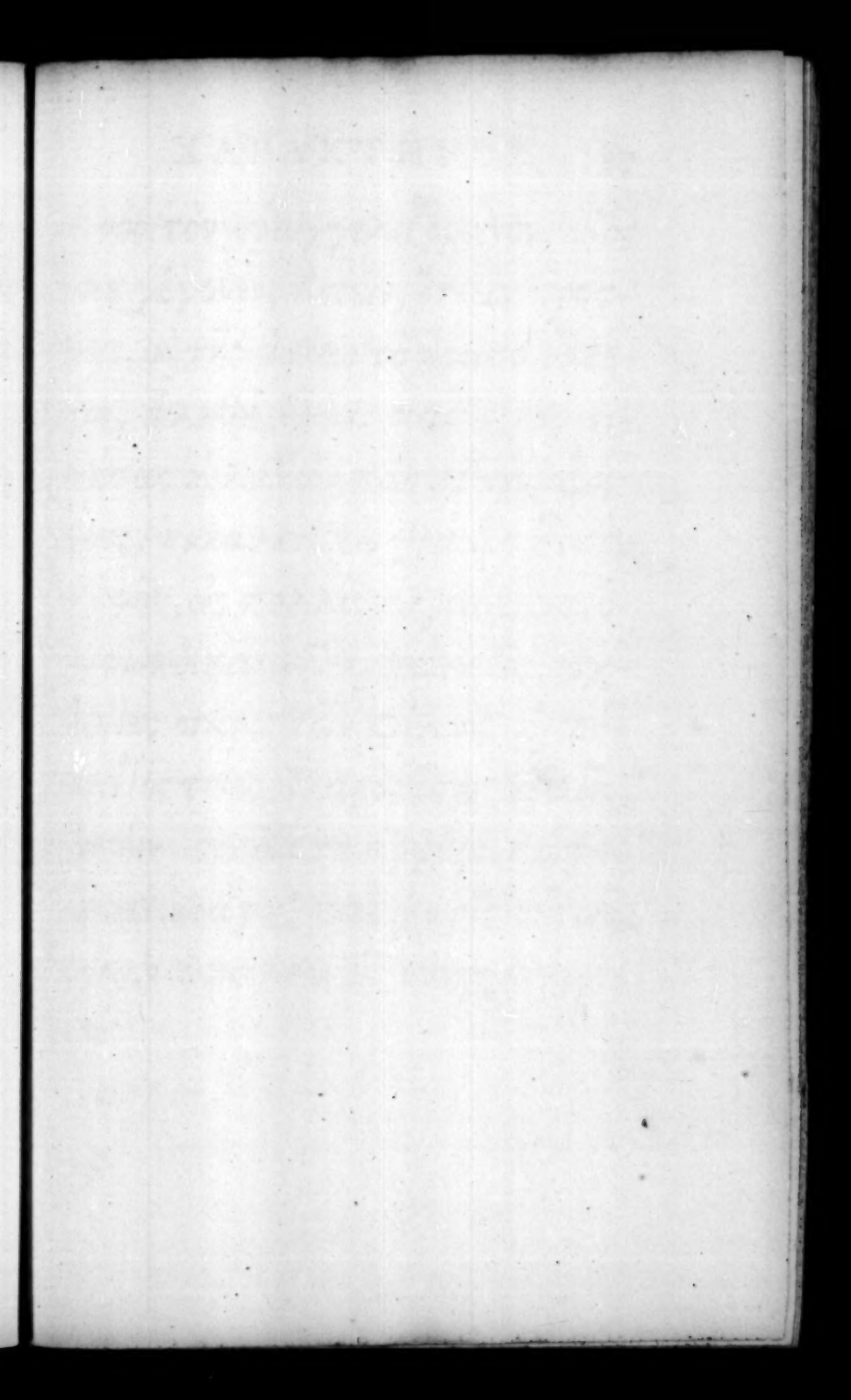

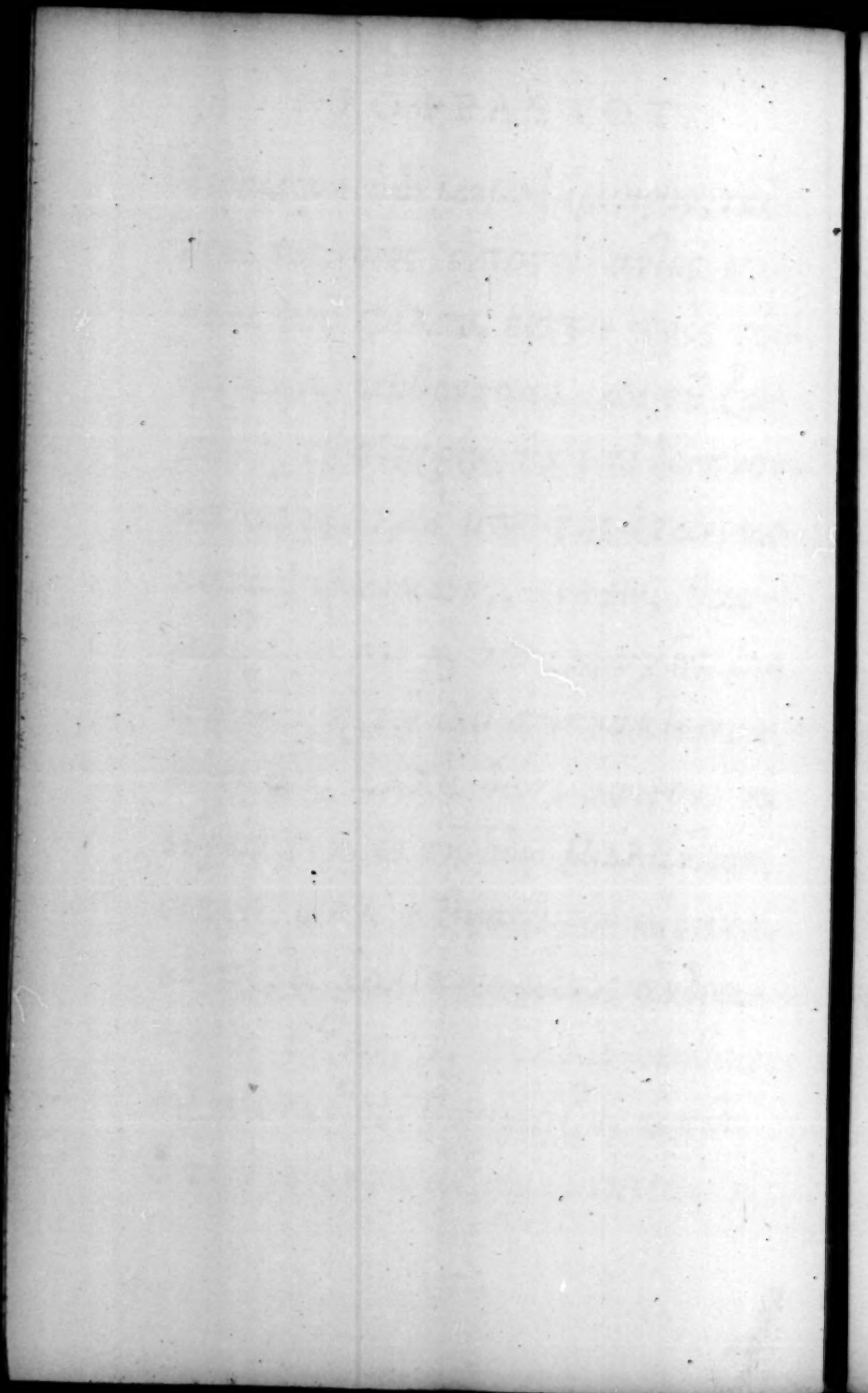
σων τίνι θεῷ ἢ θεᾷ προσεύχεσ-
 θαι δεῖ. καὶ τελεσθισόμενος, πρὸς
 τοὺς Ὀρφεοτελεσὰς κατὰ μῆνα
 πορεύεσθαι μετὰ τῆς γυναικός·
 εἰὰν δὲ μὴ σχολάζῃ γυνὴ μετὰ
 τῆς τίτθης καὶ τῶν παιδίων. καὶ ἐπὶ
 ταῖς τριόδοις ἀπελθὼν κατὰ κε-
 φαλῆς λούσασθαι καὶ ἱερείας
 καλέσας, σκίλλη ἢ σκύλακι κε-
 λεῦσαι αὐτὸν περικαθᾶραι. μαι-
 νόμενόν τε ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον,
 φρίξας εἰς κόλπον πλῦσαι.

ΙΖ. ΠΕΡΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑΣ.

Εἶς ἐστι δὲ ἡ μεμψιμοιρία,
 ἐπιτίμησις παρὰ τὸ προσῆκον

δεδομένη. ὁ δὲ μεμψίμοιρος, τοῖ-
 ος δέ τις, οἷος, ἀποσείλαντος με-
 ρίδα τοῦ φίλου, εἰπεῖν πρὸς τὸν
 φέροντα, ἐφθόνησάς μοι τῷ ζω-
 μῳ, καὶ τῷ οἴναρίῳ, ἔκ ἐπὶ δεῖπνον
 καλέσας. καὶ ὑπὸ τῆς ἐταίρας
 καταφιλούμενος, εἰπεῖν, θαυ-
 μάζω εἰ σὺ καὶ ἀπὸ ψυχῆς με
 φιλεῖς. καὶ τῷ Διὶ ἀγανακτεῖν, ὅ-
 διοτι ὕει, ἀλλὰ διοτι ὕσερον. καὶ
 εὐρών τι καὶ ἐν τῇ ὁδῷ βαλάντιον,
 εἰπεῖν, ἀλλ' ὅθι θησαυρὸν εὗρηκα
 ἔδεποτε. καὶ πριάμενος ἀνδρά-
 ποδον ἄξιον, καὶ πολλὰ δεηθεὶς
 τῷ πωλῆντι, θαυμάζω, εἰπεῖν,
 ὅτι ὑγιὲς ἔγωγε ἄξιον ἐώνημαι. καὶ

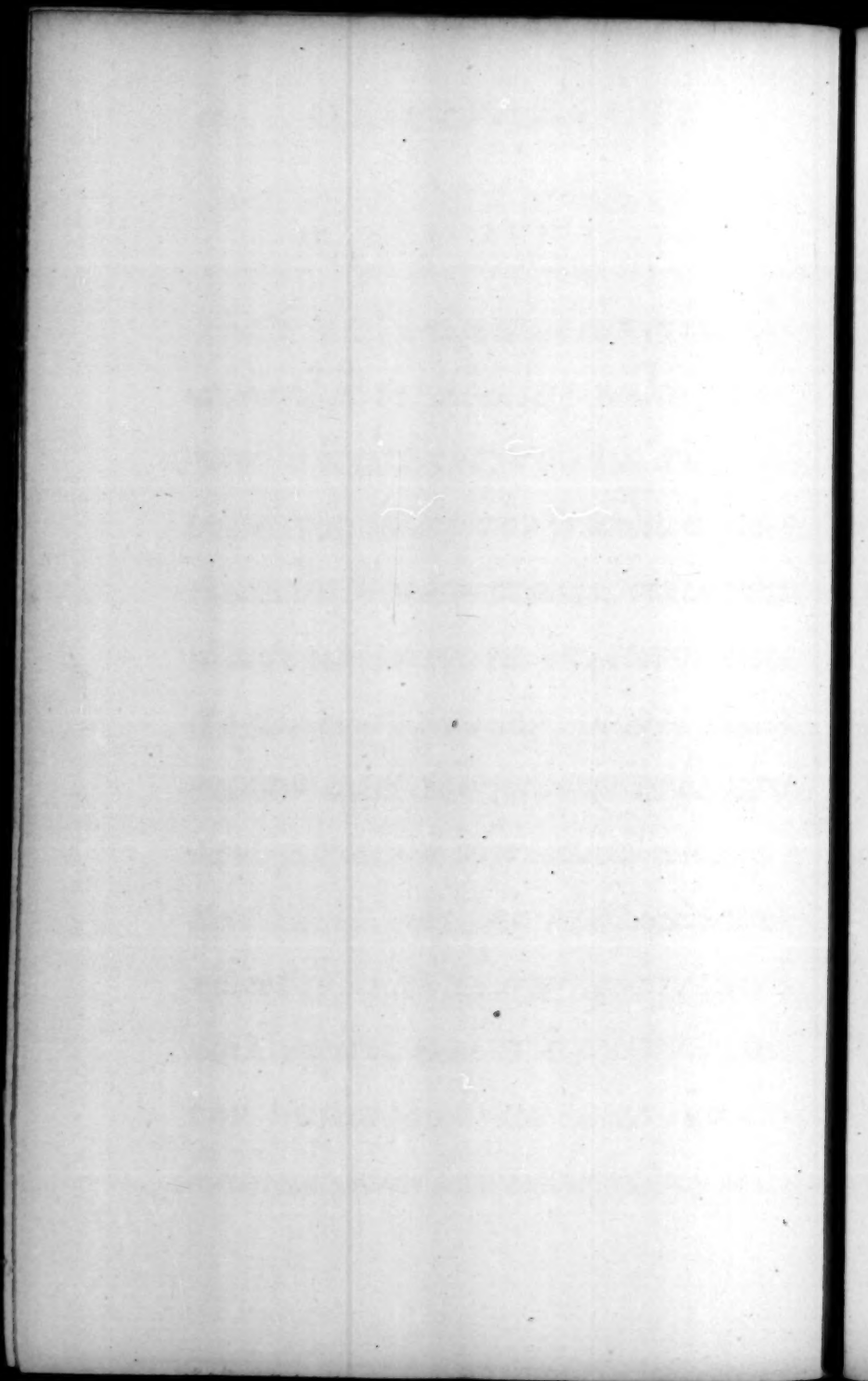

πρὸς τὸν εὐαγγελιζόμενον, υἱός
 σοι γέγονεν, εἰπεῖν, ὅτι ἂν προσ-
 θῆς, καὶ τῆς ἑσίας τὸ ἥμισυ ἄπε-
 σιν, ἀληθῆ ἔρεῖς. καὶ δίκην νι-
 κήσας καὶ λαβὼν πάσας τὰς ψή-
 φους, ἐγκαλεῖν τῷ γράφαντι τὸν
 λόγον, ὡς πολλὰ παραλελοιπό-
 τι τῶν δικαίων. καὶ ἐράνῃ εἰσενεχ-
 θένλος παρὰ τῶν φίλων, καὶ φή-
 σαντός τινος, ἱλαρὸς ἔσω· καὶ πῶς,
 εἰπεῖν· ὅτι δεῖ τὸ ἀργύριον ἀπο-
 δῆναι ἐκάσῳ, καὶ χωρὶς τέτων,
 χάριν ὀφείλειν ὡς εὐηργετημέ-
 χον.

ΙΗ. ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ.

ΕΣΤΙΝ ἀμέλει ἀπιστία, ὑ-
πόληψις τις ἀδικίας κατὰ πάν-
των. ὁ δὲ ἀπίστος, τοιῷτός τις, οἷ-
ος, ἀποσείλας τὸν παῖδα ὁψω-
νήσοντα, ἕτερον παῖδα πέμπειν
πενυσόμενον πόσος ἐπρίατο. καὶ
φέρων αὐτὸς τὸ ἀργύριον, κατὰ
στάδιον ἀριθμεῖν πόσον ἐσί. καὶ
τὴν γυναῖκα τὴν αὐτῷ ἐρωτᾶν
κατακείμενος, εἰ κέκλεικε τὴν
κιβωτὸν, καὶ εἰ σεσήμανται τὸ
κοιλίσχιον, καὶ εἰ ὁ μοχλὸς εἰς
τὴν θύραν τὴν αὐλείαν ἐμβέ-
βληται· καὶ ἐὰν ἐκείνη φῇ, μη-

δὲν ἦτιον αὐτὸς ἀναστὰς γυμνὸς
 ἐκ τῶν σρωμάτων καὶ ἀνυπόδηλος,
 τὸν λύχνον ἄψας, ταῦτα πάν-
 τα περιδραμὼν ἐπισκέψασθαι,
 καὶ ἔτω μόλις ὕπνῳ τυγχάνειν.
 καὶ τὰς ὀφείλουσας αὐτῷ ἀργύ-
 ριον μετὰ μαρτύρων ἀπαιτεῖν
 τοὺς τόκους, ὅπως μὴ δύναιντο
 ἔξαρνοι γενέσθαι. καὶ τὸ ἱμάτιον
 δὲ ἐκδῆναι δεινός, ἔχῃ ὡς βέλτιστα
 ἐργάσεται, ἀλλ' ὅτ' ἂν ἢ ἄξιος
 ἐγγυητὴς τῇ κναφέῳ. καὶ ὅτ' ἂν
 ἦκη τις αἰτησόμενος ἐκπώμα-
 τα, μάλιστα μὲν μὴ δῆναι. καὶ
 τὸν παῖδα δὲ ἀκολουθοῦντα κε-
 λεύειν αὐτῷ ὀπισθεν μὴ βαδί-

ζειν, ἀλλ' ἔμπροσθεν, ἵνα φυ-
λάτῃται αὐτῷ, μὴ ἐν τῇ ὁδῷ
ἀποδράσῃ. καὶ τοῖς εἰληφόσι τι
παρ' αὐτῷ καὶ λέγῃσι, πόσῃ, κα-
τάθῃ· ὃ γὰρ σχολάζω πέμπειν.

ΙΘ. ΠΕΡΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΣ.

ἜΣΤΙ δὲ ἡ δυσχέρεια, ἀθε-
ραπενυσία σώματος, λύπης πα-
ρασκευασική. ὁ δὲ δυσχερὴς, τοι-
ῦτός τις, οἷος λέπραν ἔχων καὶ
ἀλφὸν, καὶ τὰς ὀνυχὰς μεγάλας,
περιπατεῖν· καὶ φῆσαι ταῦτα
εἶναι αὐτῷ συγγενῇ ἀρρώσθημα-
τα, καὶ τὸν πατέρα ἔχειν καὶ τὸν
πάππον. ἀμέλει δὲ δεινὸς καὶ ἑλ-

κη ἔχειν ἐν τοῖς ἀντικνημίοις, καὶ
 προσπλάισματα ἐν τοῖς δακτύ-
 λοις, καὶ ταῦτα μὴ θεραπεῦ-
 σαι, ἀλλ' ἐᾶσαι θηριωθῆναι. καὶ
 τὰς μασχάλας θηριώδεις καὶ δα-
 σείας ἔχειν ἄχρῃς ἐπὶ πολὺ τῶν
 πλευρῶν· καὶ τὰς ὀδόντας μέ-
 λαντας καὶ ἐσθιομένους, ὥς τε δυσ-
 ἐντευκτοὶ εἶναι καὶ ἀηδής. καὶ
 τὰ τοιαῦτα. ἐσθίων ἀπομύττεσ-
 θαι· θύειν ἀρξάμενος, προσλα-
 λῆν, καὶ ἀπορρίπτειν ἀπὸ τοῦ
 σώματος· ἅμα πιεῖν, προσερυγ-
 γάνειν· ἐλαίῳ σαπρῷ ἐν βαλα-
 νείῳ χρῆσθαι· ἱμάτιον κηλίδων
 μεσὸν ἀναβαλλόμενος, εἰς ἀγο-

ρὰν ἐξελθεῖν. καὶ εἰς ὀρνιθοσκοπὴ
 τῆς μητρὸς ἐξελθούσης, βλασ-
 φημεῖσαι καὶ εὐχομένων καὶ
 σπενδόντων ἐκβαλεῖν τὸ ποτήρι-
 ον, καὶ γελάσαι ὡς τεράσιόν τι
 πεποιηκώς. καὶ αὐλούμενος δὲ
 κροτῆσαι ταῖς χερσὶ μόνος τῶν
 ἄλλων, καὶ συντερετίζειν· καὶ
 ἐπιτιμᾶν τῇ αὐλητρίδι μὴ τα-
 χὺ παυσαμένη· καὶ ἀποπτύσαι
 δὲ βεβλόμενος ὑπὲρ τῆς τραπέ-
 ζης, προσπλῦσαι τῷ οἰνοχόῳ.

Κ. ΠΕΡΙ ΑΗΔΙΑΣ.

ἜΣΤΙ δὲ αἰδία, ὡς ὄρω περι-
 λαβεῖν, ἔντευξις λύπης ποιητι-

κὴ ἄνευ βλάβης. ὁ δὲ αἰδήης, τοι-
 οὔτός τις, οἷος ἐγείρειν ἄρτι κα-
 θεύδοντα, εἰσελθὼν, ἵνα αὐτῷ
 λαλῇ· καὶ ἀνάγεσθαι δὴ μέλλον-
 τας κωλύειν, καὶ προσελθὼν, δεῖσ-
 θαι ἐπισχεῖν ἕως ἂν περιπατή-
 σῃ. καὶ τὸ παιδίον τῆς τίτθης ἀ-
 φελόμενος, μασσώμενος σιτί-
 ζειν αὐτός, καὶ ὑποκορίζεσθαι
 πομπύζων. καὶ ἐσθίων ἅμα διη-
 γεῖσθαι ὡς ἐλλέβορον πινὼν, ἄνω
 καὶ κάτω καθαρθεῖη, καὶ ζωμῶ
 τῶ παρακειμένῃ ἐν τοῖς ὑποχω-
 ρήμασιν αὐτῷ μελαντέρα ἢ χο-
 λή. καὶ ἐρωτῆσαι δὲ δεινὸς ἐναν-
 τίον τῶν οἰκείων, ποία ἡμέρα με

ἔτικτες; καὶ ὅτι ψυχρὸν ὕδωρ ἐστὶ
 παρ' αὐτῷ λακκαῖον· καὶ ὡς κή-
 πος λάχανα πολλὰ ἔχων καὶ
 ἀπαλά· καὶ ὅτι ἡ οἰκία αὐτῷ,
 πανδοχεῖόν ἐστι. καὶ ξενίζων δὲ
 δεῖξαι τὸν παράσιτον αὐτῷ ποῖός
 τις· καὶ παρακαλῶν δὲ ἐπὶ τῷ πο-
 τηρίῳ, ὅτι τέρψον τὰς παρόντας.

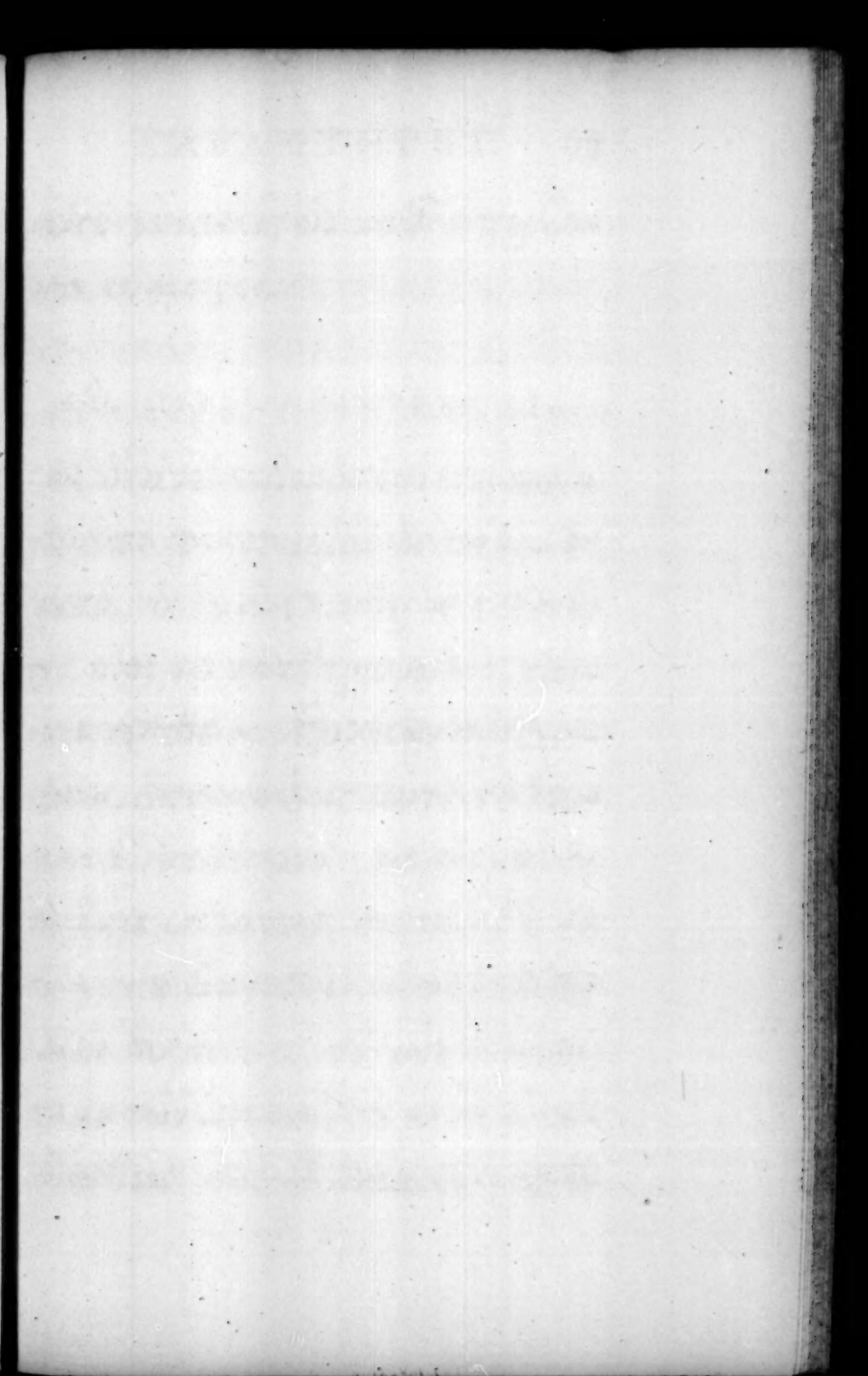
κα. ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ.

Ἡ δὲ μικροφιλοτιμία δόξειεν
 εἶναι ὄρεξις τιμῆς ἀνελεύθερος.
 ὁ δὲ μικροφιλότιμος, τοιῷτός τις,
 οἷος σπερδάσαι, ἐπὶ δεῖπνον κλη-
 θεῖς, παρ' αὐτὸν τὸν καλέσαντα
 κατακείμενος δειπνήσαι. καὶ τὸν

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

υἱὸν ἀποκεῖραι ἀπαγαγὼν εἰς
 Δελφός· καὶ ἐπιμεληθῆναι δὲ ὅ-
 πως αὐτῷ ὁ ἀκόλυσθος Αἰθίοψ
 ἔσαι καὶ ἀποδῆς μνᾶν ἀργυρίᾳ,
 καινὸν ποιῆσαι ἀποδῆναι. καὶ βῆν
 θύσας, τὸ προμειωπίδιον ἀπαν-
 τικρὺ τῆς εἰσόδου προσπαταλεῦ-
 σαι, σέμμασι μεγάλοις περιδή-
 σας, ὅπως οἱ εἰσιόντες ἴδωσιν ὅτι
 βῆν ἔθυσσε. καὶ πομπεύσας δὲ
 μετὰ τῶν ἱππέων, τὰ μὲν ἄλλα
 πάντα ἀποδῆναι τῷ παιδί ἀπε-
 νεγκεῖν οἴκαδε, ἀναβαλλόμενος
 δὲ θοιμάτιον εἰς τὴν ἀγορὰν πε-
 रिπατεῖν. καὶ κυναρίᾳ δὲ τελευ-
 τήσαντος, αὐτῷ μνηῆμα ποιῆσαι,

καὶ σπηλίδιον ποιήσας, ἐπιγρά-
ψαι, ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. καὶ
ἀναθεῖς δακτύλιον χαλκῶν τῷ
Ἀσκληπιῷ, τῷτον ἐκτρίβειν σε-
φανῶν· καὶ ἀλείφεσθαι ὅσημέ-
ραι. ἀμέλει δὲ καὶ συνδιοικήσα-
σθαι παρὰ τῶν πρυτάνεων ὅπως
ἀπαγχείλη τῷ δήμῳ τὰ ἱερά· καὶ
παρεσκευασμένος λαμπρὸν ἱ-
μάτιον, καὶ ἐσεφανωμένος, παρ-
ελθὼν εἰπεῖν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖ-
οι, ἐθύομεν οἱ πρυτάνεις τὰ ἱερά
τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἄξια καὶ κα-
λὰ, καὶ ὑμεῖς δέχεσθε τὰ ἀγα-
θά. καὶ ταῦτα ἀπαγχείλας, ἀ-
πιὼν διηγῆσασθαι οἴκαδε τῇ ἐ-

α
λ

τ

χ

τ

ν

ν

μ

τ

τ

α

π

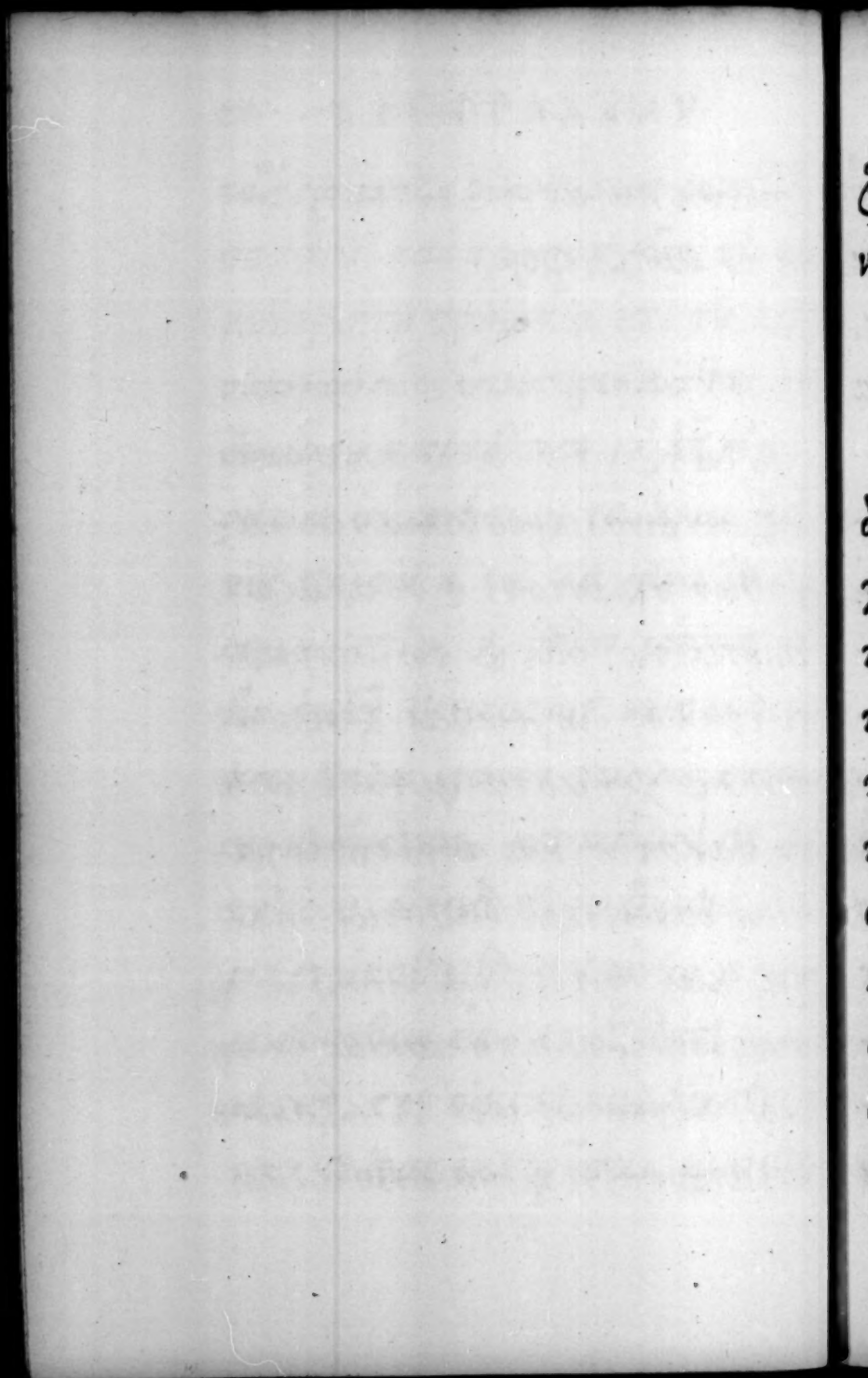
δ

αὐτῶ γυναικί, ὡς καθ' ὑπερβολὴν εὐήμερεϊ.

κβ. ΠΕΡΙ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Ἡ δὲ ἀνελευθερία ἐς ἰ περισσία
 τίς ἀπὸ φιλοτιμίας δαπάνην ἔ-
 χεσα. ὁ δὲ ἀνελεύθερος τοιῷτός
 τις, οἷος νικήσας τραγωδῆς, ται-
 νίαν ἀναθεῖναι ξυλίνην τῷ Διο-
 νύσῳ, ἐπιγράψας αὐτῶ τὸ ὄνο-
 μα· καὶ ἐπιδόσεων γινομένων, ἐκ
 τῶ δήμα ἀναστὰς, σιωπᾶν, ἢ ἐκ
 τῶ μέσσω ἀπελθεῖν. καὶ ἐκδιδῶς
 αὐτῶ θυγατέρα, τῶ μὲν ἱερείου,
 πλὴν τῶν ἱερείων, τὰ κρέα ἀπο-
 δίδοσθαι· τῶς δὲ διακονῶντας ἐν

τοῖς γάμοις, οἰκοσίτους μισθώ-
σασθαι. καὶ τριηραρχῶν, τὰ τῆ
κυβερνήτης σρώματα ἐπὶ τῆ κα-
τασρώματος ὑποστέννυσθαι, τὰ
δὲ αὐτῆ ἀποτιθέναι. καὶ ἐξ ἀγο-
ρᾶς δὲ ὀφανήσας, τὰ κρέα αὐ-
τὸς φέρειν καὶ τὰ λάχανα ἐν τῷ
προκολπίῳ. καὶ ἔνδον μένειν ὅτ'
αὐτὸν ἐκδῶ θοιμάτιον ἐκπλῦναι.
καὶ φίλῃ ἔρανον συλλέγοντος,
προειδόμενος, ἀποκάμψας ἐκ
τῆς ὁδοῦ, οἴκαδε πορευθῆναι. καὶ
μὴ πρίασθαι θεραπαίνας, ἀλλὰ
μισθῆσθαι εἰς τὰς ἐξόδους. καὶ ἀ-
ναστὰς, τὴν οἰκίαν καλλῦναι, καὶ
τὰς κλῖνας ἐκκορῆσαι. καὶ καθε-

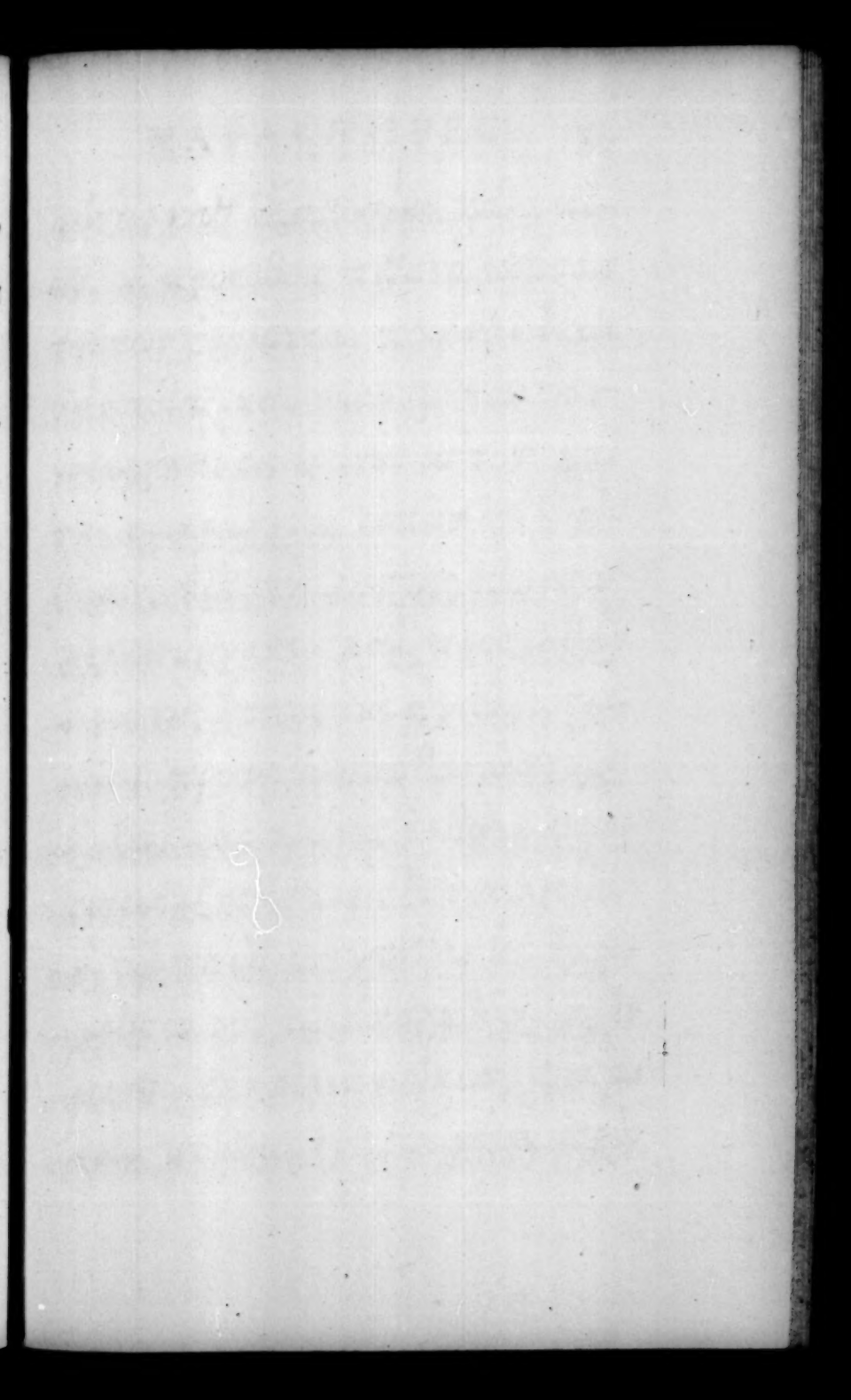

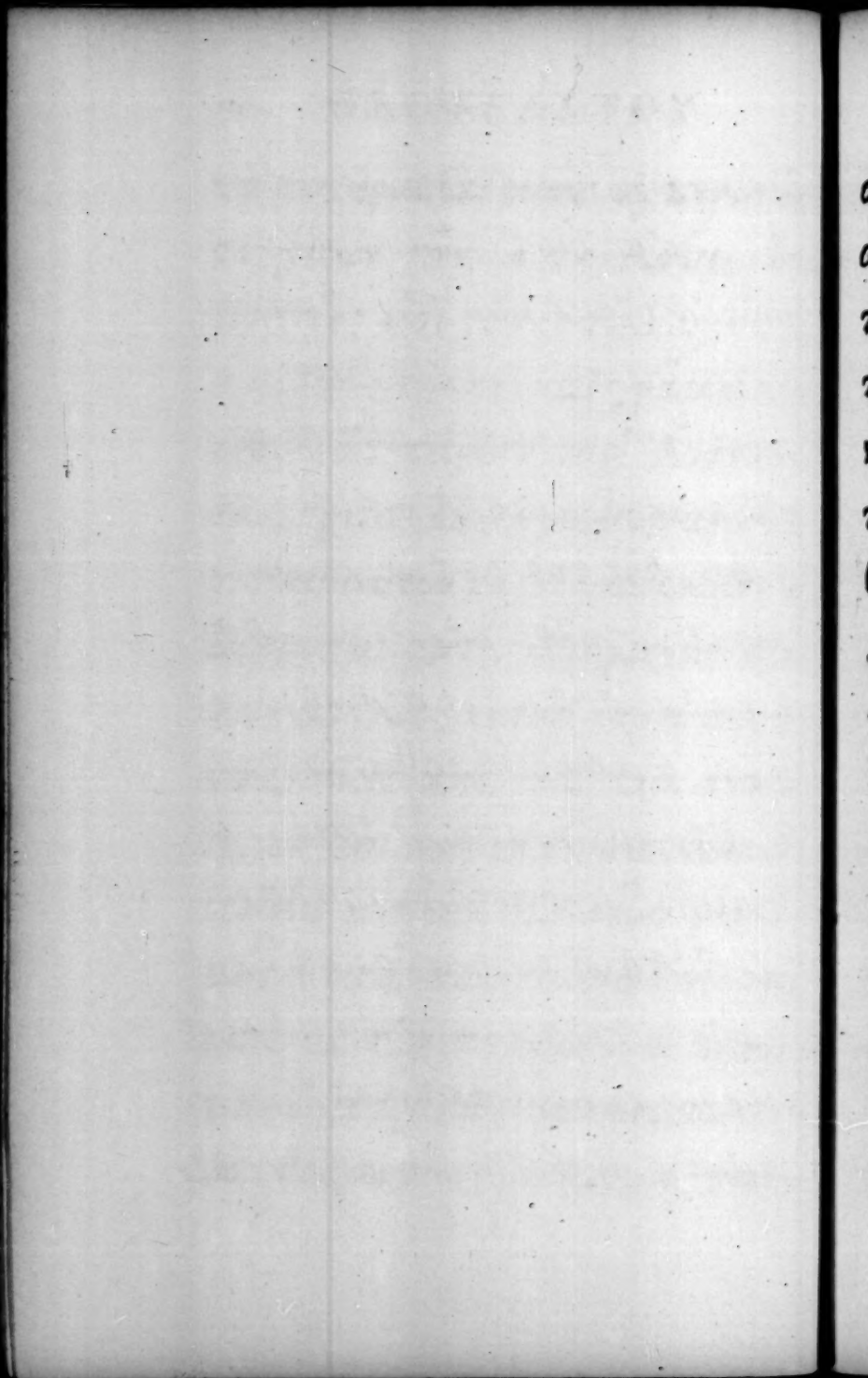
ζόμενος παρασρέψαι τὸν τρίβωνα ὃν αὐτὸς φορεῖ.

κγ. ΠΕΡΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ.

ΑΜΕΛΕΙ δὲ ἡ ἀλαζονεία δόξειεν εἶναι προσδοκία τινῶν ἀγαθῶν ἐκ ὄντων. ὁ δὲ ἀλαζών, τοιῦτός τις, οἷος ἐν τῷ Δείγματι ἐσηκῶς διηγείσθαι ξένοις ὡς πολλὰ χρήματα αὐτῷ εἶναι ἐν τῇ θαλάττῃ· καὶ περὶ τῆς ἐργασίας δανεισικῆς διεξίεναι, ἡλίκῃ, καὶ αὐτὸς ὅσα εἴληφε. καὶ συνοδοιπόρου ἀπολαύσας ἐν τῇ ὁδῷ, λέγειν ὡς μετ' Ἀλεξάνδρου ἐσρατεύσατο· καὶ ὅσα λιθοκόλλη-

τα ποτήρια ἐκόμισε· καὶ περὶ τῶν
τεχνιτῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι
βελτίους εἰσὶ τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ,
ἀμφισβητῆσαι. καὶ γράμματα
εἰπεῖν ὡς πάρεσι παρ' Ἀντιπά-
τρως, τρίτον δὲ λέγουσα παραγε-
νέσθαι αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν. καὶ
διδομένης αὐτῷ ἐξαγωγῆς ξύ-
λων ἀτελεῖς, εἰπεῖν ὅτι ἀπείρη-
ται, ὅπως μὴδ' ὑφ' ἐνὸς συκο-
φαντηθῇ. καὶ ἐν τῇ σιτοδεΐᾳ ὡς
πλείω ἢ πέντε τάλαντα γένοισα
αὐτῷ τὰ ἀναλώματα δίδόνῃ τοῖς
ἀπόροις τῶν πολιτῶν. καὶ ἀγνώ-
στων δὲ παρακαθημένων, κελεῦ-
σαι θεῖναι τὰς ψήφους, καὶ ποσῶν

αὐτὰς καθ' ἑξακοσίους, κατὰ μί-
αν. καὶ προσιθεὶς πιθανὰ ἐκάστοις
τούτων ὀνόματα, ποιῆσαι δέκα
τάλαντα· καὶ τῷτο φῆσαι εἰσε-
νηνοχέναι εἰς ἑράνης αὐτόν· καὶ
τὰς τριηραρχίας εἰπεῖν ὅτι ἔτι-
θουσιν, ἔδὲ τὰς λειτουργίας ὅσας
λελειτέργηκε. καὶ προσελθὼν
δ' εἰς τὰς ἵππους τὰς ἀγαθὰς πω-
λῆσι, προσποιήσασθαι ὠνητιᾶν·
καὶ ἐπὶ τὰς κλῖνας ἐλθὼν, ἱμα-
τισμὸν ζητῆσαι εἰς δύο τάλαντα·
καὶ τῷ παιδὶ μάχεσθαι ἔκ ἔχων
χρυσὸν νῦν τῷ ἀκολουθεῖν. καὶ ἐν
μισθῷ τὴν οἰκίαν οἰκῶν, φῆσαι
ταύτην εἶναι τὴν πατρίαν, πρὸς

τὸν μὴ εἰδότα· καὶ ὅτι μέλλει
 πωλεῖν αὐτὴν διὰ τὸ ἐλάττω εἶ-
 ναι πρὸς τὰς ξενοδοχίας.

κδ. ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ.

Εἶστι δὲ ὑπερηφανία κατα-
 φρόνησίς τις, πλὴν αὐτοῦ, τῶν
 ἄλλων. ὁ δὲ ὑπερήφανος τοῖόςδε
 τις, οἷος τῷ σπεύδοντι, ἀπὸ δείπ-
 νου ἐντεύξεσθαι φάσκειν ἐν τῷ
 περιπατεῖν. καὶ εὖ ποιήσας, μεμ-
 νῆσθαι φάσκειν ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ
 βιάζειν. καὶ προσελθεῖν πρότερος
 ἔδενι θελήσας. καὶ τὰς πολλῶν
 τι καὶ μεμισθωμένους δεινὸς κε-
 λεῦσαι ἤκειν πρὸς αὐτὸν ἅμ' ἡ-

TO THE HONORABLE SENATE

OF THE TERRITORY OF ARIZONA
IN SENATE, FEBRUARY 18, 1891.
REPORT
OF THE
COMMISSIONER OF THE LAND OFFICE
IN RESPONSE TO A RESOLUTION
PASSED BY THE SENATE
JANUARY 15, 1891.
ALBUQUERQUE, N. M.:
PRINTED BY THE TERRITORY OF ARIZONA
OFFICE OF THE COMMISSIONER OF THE LAND OFFICE.
1891.

μέρα. καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενος μὴ λαλεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσι, κάτω κεκυφώς. ὅτ' ἂν δὲ αὐτῷ δόξη ἐσιᾶν τὰς φίλους, αὐτὸς μὴ συνδειπνεῖν, ἀλλὰ τῶν ὑφ' αὐτόν τινι συντάξαι αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. καὶ προαποσέλλειν δὲ ἐπ' αὐτὸν πορεύηται τὸν ἔρχοντα ὅτι ἔρχεται. καὶ ὅτε ἐπ' ἀλειφόμενον αὐτόν, ὅτε ἐσθιοντα ἐᾶσαι ἂν εἰσελθεῖν. ἀμέλει δὲ καὶ λογιζόμενος πρὸς τινά, τῷ παιδί συντάξαι τὰς ψήφους διωθεῖν καὶ κεφάλαιον ποιήσαντι, γράψαι αὐτῷ εἰς λόγον. καὶ μὴν ἐπισέλλων μὴ γράψαι, ὅτι χαρίζοιο.

ἂν μοι, ἀλλ', ὅτι βέλομαι γενέσθαι καὶ, ἀπέσειλα πρὸς σε ληψόμενος· καὶ, ὅπως ἄλλως μὴ ἔσαι καὶ, τὴν ταχίστην.

κε. ΠΕΡΙ ΔΕΙΛΙΑΣ.

ΑΜΕΛΕΙ δὲ ἡ δειλία δόξειεν ἂν εἶναι ὑπείξις τῆς ψυχῆς ἐμφοβος. ὁ δὲ δειλὸς, τοιῷτός τις, οἷος πλέων, τὰς ἀκρας φάσκειν ἡμιολίας εἶναι καὶ κλυδωνίου γενομένων, ἐρωτᾷν εἰ τις μὴ μεμύηται τῶν πλεόνων· καὶ τῷ κυβερνήτου ἀνακόπτοντος αἰσθάνεσθαι εἰ μεσοπορεῖ· καὶ, τί δοκεῖ αὐτῷ τὰ τῷ Θεῷ; καὶ πρὸς τὸν

THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TEN VOLUMES

VOLUME THE FIRST

LONDON: Printed by A. MILLAR, in Pall-mall.

MDCCLXXII.

1

2

3

4

5

6

7

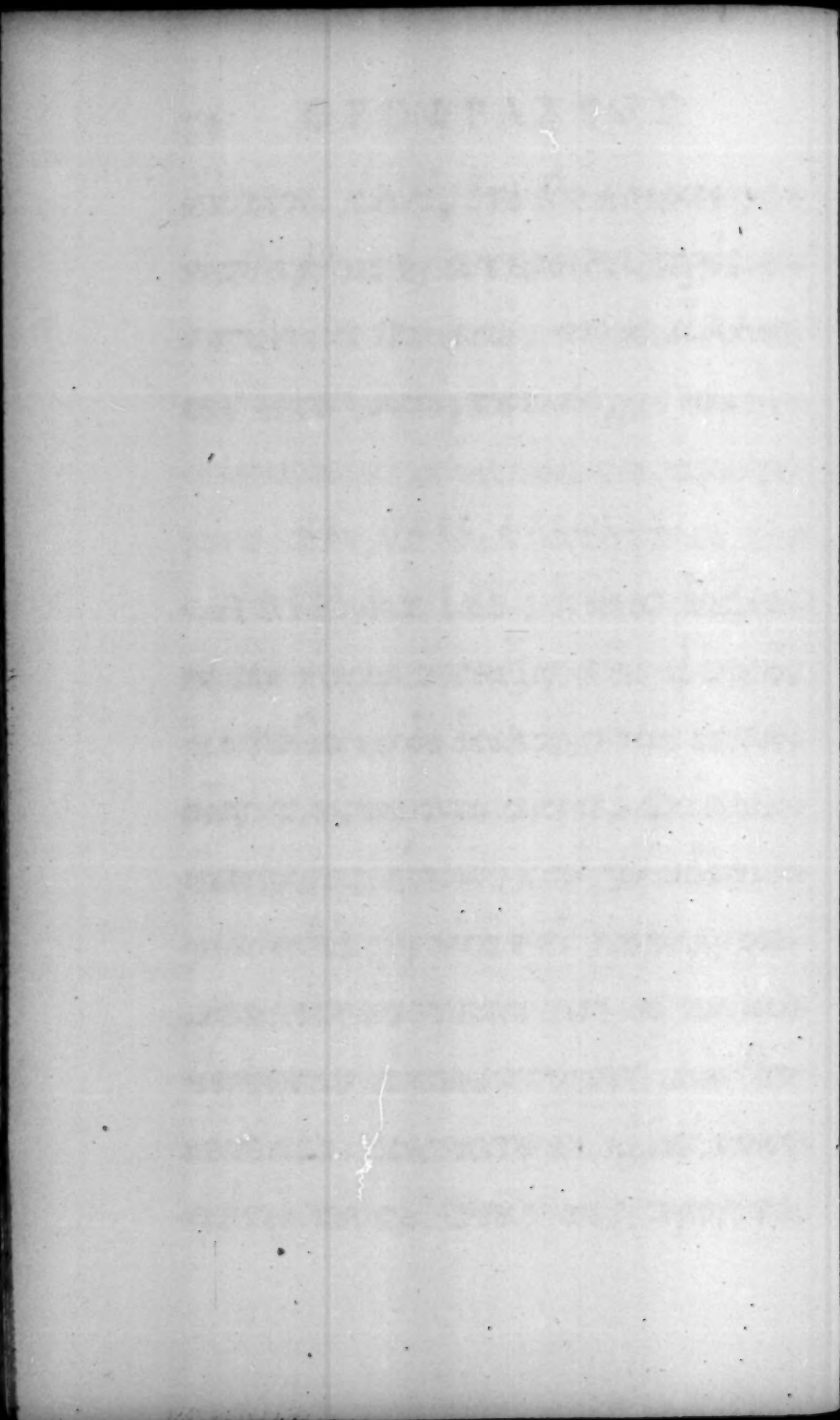
8

9

10

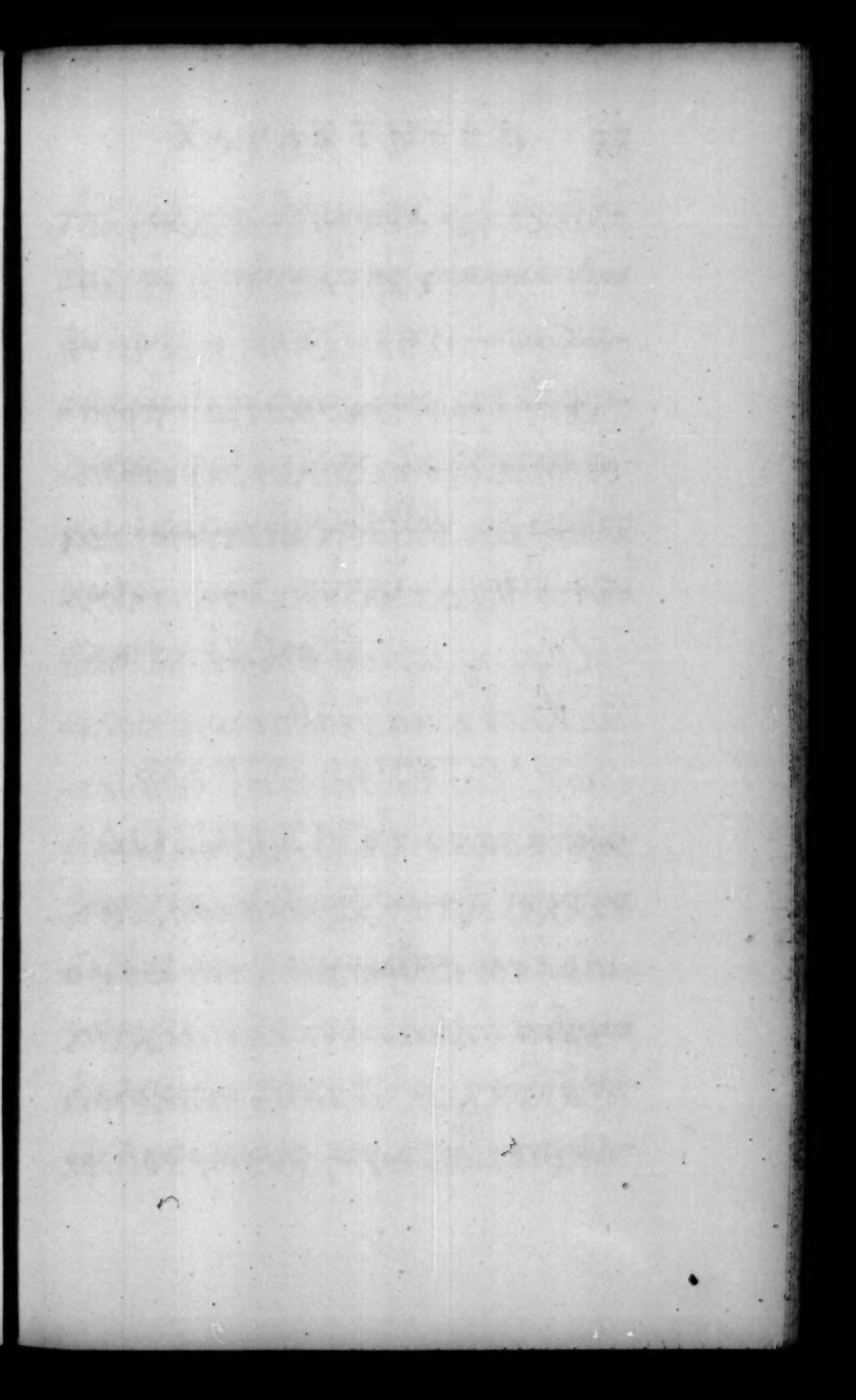
11

12

παρακαθήμενον λέγειν, ὅτι φο-
 βεῖται ἀπὸ ἐνυπνίου τινός· καὶ
 ἐκδύς δίδοναι τῷ παιδί τὸν χιτω-
 νίσκον· καὶ δεῖσθαι πρὸς τὴν γῆν
 προσάγειν αὐτόν· καὶ στρατευόμε-
 νος δὲ προσκαλεῖν πάντας πρὸς
 αὐτόν, καὶ πάντας πρῶτον περι-
 ῖδειν, καὶ λέγειν ὡς ἔργον διαγ-
 νῶναί ἐσι πότερόν εἰσιν οἱ πολέ-
 μιοι· καὶ ἀκράων κραυγῆς, ὁρῶν
 πίπλοντας, εἰπεῖν πρὸς τὰς πα-
 ρεσηκότας, ὅτι τὴν σπάθην λα-
 βεῖν ὑπὸ τῆς σπυδῆς ἐπελάθε-
 το· καὶ τρέχειν ὑπὸ τὴν σκηνὴν,
 τὸν παῖδα ἐκπέμψας, κελεύειν
 προσκοπεῖσθαι πᾶς εἰσιν οἱ πο-

λέμιοι. καὶ ἀποκρύψας αὐτὴν ὑ-
 πὸ τὸ προσκεφάλαιον, εἶτα δια-
 τρίβειν πολὺν χρόνον. καὶ ἐν τῇ
 σκηνῇ ὁρῶν τραυματίαν προσ-
 φερόμενον τῶν φίλων, προσδρα-
 μεῖν, καὶ θαρρῆν κελεύειν, καὶ
 τῷτον θεραπεύειν, καὶ περισπογ-
 γίζειν, καὶ μυίας σοβεῖν, καὶ πᾶν
 μᾶλλον ἢ μάχεσθαι τοῖς πολε-
 μίοις. καὶ τῷ σαλπιστῷ δὲ πολε-
 μικὸν σημήναντος, καθήμενος ἐν
 σκηνῇ, Ἄπαγ' ἐς κόρακας, ἔκ ἐ-
 ἄσεις τὸν ἄνθρωπον ὕπνῳ λαβεῖν
 πυκνὰ σημαίνων. καὶ αἷματος
 δὲ ἀνάπλεως ἀπὸ τῷ ἀλλοτρίῳ
 τραύματος, ἐντυγχάνειν τοῖς ἐκ

THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TEN VOLUMES

LONDON: Printed by A. MILLAR, in Pall-mall

1742

Vol. I.

CHAP. I.

THE DEATH OF KING CHARLES THE FIRST

IN THE YEAR 1649

AND THE BEGINNING OF THE COMMONWEALTH

AND THE PROTECTORATE OF OLIVER CROMWELL

AND THE RESTORATION OF KING CHARLES THE SECOND

IN THE YEAR 1660

AND THE DEATH OF KING CHARLES THE SECOND

IN THE YEAR 1685

AND THE DEATH OF KING JAMES THE SECOND

IN THE YEAR 1688

τῆς μάχης ἐπανίστι, καὶ διηγείσ-
θαι ὡς κινδυνεύσας σέσωκε τῶν
φίλων· καὶ εἰσάγειν πρὸς τὸν κα-
τακείμενον σκεψόμενος τὰς φυ-
λέτας, τὸν δῆμον· καὶ τῶν ἄ-
μα ἑκάστω διηγείσθαι ὡς αὐτὸς
αὐτὸν ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἐπὶ
σκηνὴν ἐκόμισεν.

ΚΣ. ΠΕΡΙ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΣ.

ΔΟΞΕΙΕΝ ἂν εἶναι ἡ ὀλι-
γαρχία, φιλαρχία τίς ἰσχυρά
κέρδους οὐ γλιχομένη. ὁ δὲ ὀλι-
γαρχικὸς τοιοῦτος, οἷος, τῷ δήμῳ
βελομένῳ τινὰς τῷ ἄρχοντι ἐπι-
μελησόμενος πομπῆς παρελ-

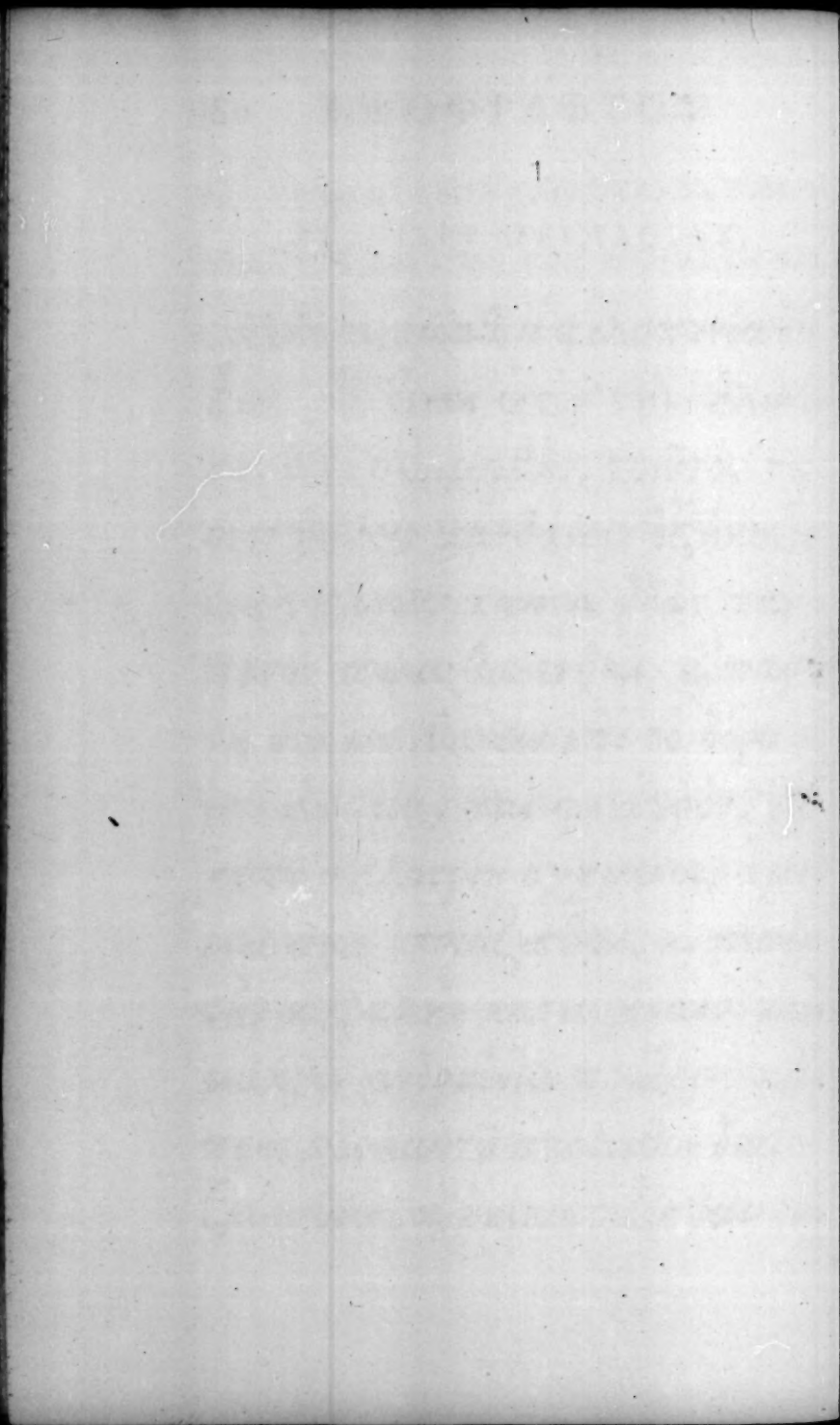
θῶν ἀποφήνας ἔχει. καὶ τῶν Ὀμήρου ἐπῶν τῷτο ἐν μόνον κατέχειν, ὅτι ἐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ, εἰς κοίρανος ἔσω. τῶν δὲ ἄλλων μηδὲν ἐπίσασθαι. ἀμέλει δὲ δεινὸς τοῖς τοιούτοις τῶν λόγων χρήσασθαι, ὅτι δεῖ ἡμᾶς συνελθόντας βελεύσασθαι, καὶ ἐκ τῶ ὄχλου καὶ τῆς ἀγορᾶς ἀπαλλαγῆναι, καὶ παύσασθαι ἀρχαῖς πλησιάζειν. καὶ ἔτι ὑπὸ τινῶν ὑβριζόμενος εἰπεῖν, ὅ δεῖ αὐτὰς καὶ μὲ τὴν πόλιν οἰκεῖν. καὶ μέσον δὲ τῆς ἡμέρας ἐξιὼν, καὶ μέσσην κεφαλὴν κεκαρμένος, καὶ ἀκριβῶς ἀπωνυχισμένος, σοβεῖν τὰς

9

τοιούτους λόγους, οὐκ οἰκηλέον ἐστὶ
 τὴν πόλιν· καὶ ὡς ἐν τοῖς δικαστη-
 ρίοις δεινὰ πάσχειεν ὑπὸ τῶν δι-
 καζομένων· καὶ ὡς αἰσχύνεται ἐν
 τῇ ἐκκλησίᾳ ὅτ' ἄν τις παρακά-
 θηται αὐτῷ λεπίδος καὶ αὐχμῶν·
 καὶ ὡς μισητὸν τὸ τῶν δημαγω-
 γῶν γένος· τὸν Θησέα πρῶτον
 φήσας τῶν κακῶν τῇ πόλει γε-
 γονέναι· καὶ τοιαῦτα ἕτερα πρὸς
 τὰς ξένας, καὶ τῶν πολιτῶν τὰς
 ὁμοτρόπας.

κζ. ΠΕΡΙ ΟΨΙΜΑΘΙΑΣ.

Ἡ δὲ ὀψιμαθία φιλοπονία δό-
 ξειεν ἂν εἶναι ὑπὲρ τὴν ἡλικί-
 αν. ὁ δὲ ὀψιμαθὴς, τοιῷτός τις,
 οἷος ρήσεις μανθάνειν ἐξήκοντα
 ἔτη γεγονώς· ταῦτα ἄδων παρὰ
 πότον ἐπιμανθάνεσθαι. καὶ παρὰ
 τῷ υἷϊ μανθάνειν ἐπὶ τὸ δόρυ καὶ
 ἐπὶ ἀσπίδα. καὶ εἰς ἀγρόν, ἐφ'
 ἵππῳ ἀλλοτρίῳ ὀχόμενος, ἅμα
 μελετᾷν ἱππάζεσθαι, καὶ πεσὼν
 τὴν κεφαλὴν κατεαγένας. καὶ
 μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν· καὶ
 πρὸς τὸν ἑαυτῷ ἀκόλαστον διαλο-
 ξεύεσθαι, καὶ διακοντίζεσθαι· καὶ

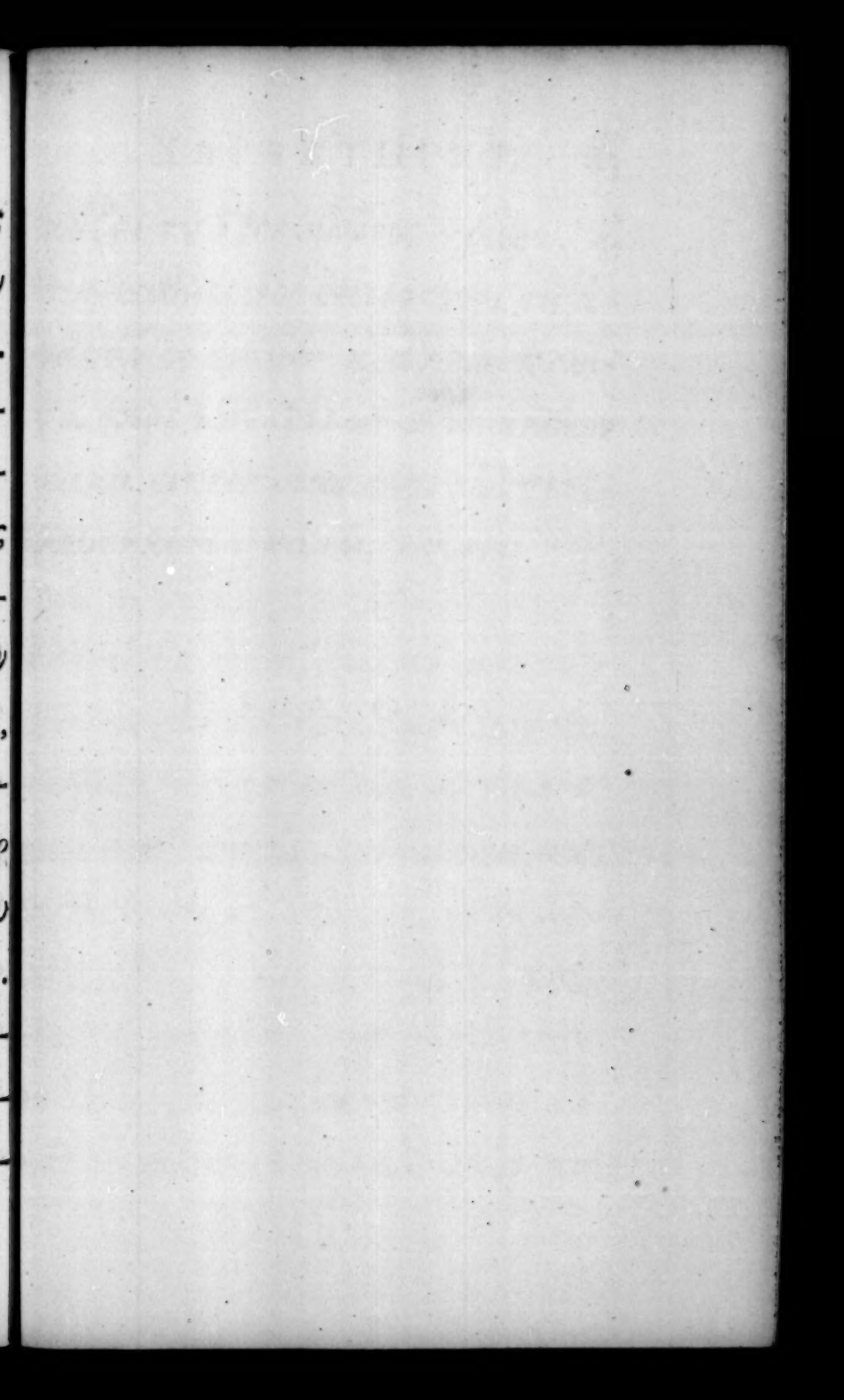

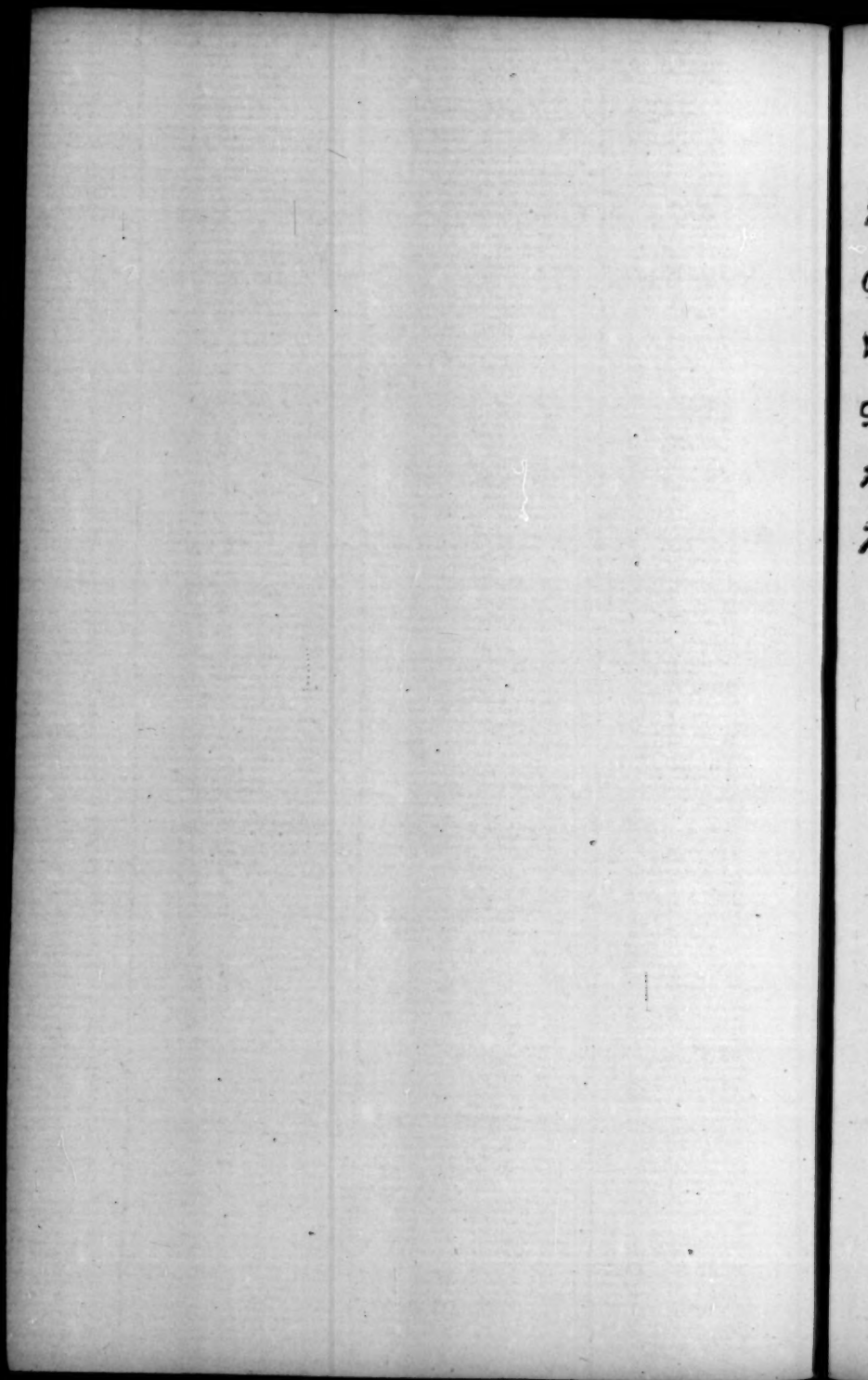
ἅμα μανθάνειν παρ' αὐτοῦ, ὥς
 ἂν καὶ ἐκεῖνοι μὴ ἐπισαμένους. καὶ
 παλαιῶν ἐν τῷ βαλανείῳ πυκ-
 νὰ τὴν ἑδραν σρέφειν.

κη. ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ.

Εἶ ΣΤΙ δὲ κακολογία ἀγῶν
 τῆς ψυχῆς εἰς τὸ χεῖρον ἐν λό-
 γοις. ὁ δὲ κακολόγος, τοῖοςδὲ τίς
 ἐστίν, οἷος ἐρωτηθεὶς, ὁ δεῖνα τί
 ἐστίν; καθάπερ οἱ γενεαλογεῖντες,
 πρῶτον ἀπὸ τῆς γένους αὐτῆς ἄρ-
 ξασθαι· ὁ μὲν πατὴρ Σωσίας
 ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο· ἐγένετο δ'
 ἐν τοῖς στρατιώταις Σωσίστρατος·
 ἐπειδὴ δ' ἐς τοὺς δημότας ἐνε-

γράφῃ. ἡ μὲν τοι μήτηρ εὐγενὴς
Θράττα ἐστί. τὰς δὲ τοιαύτας ἐν
τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν.
αὐτὸς δὲ ἔτος, ὥς ἐκ τέτων γε-
γονὼς, κακὸς μασιγίας. καὶ τέ-
τοις διεξιὼν, αὐταὶ αἱ γυναῖκες
ἐκ τῆς ὁδῆ τὴς παριόντας ἀρπά-
ζουσι. καὶ κακῶς λεγόντων ἑτέρων
συνεπιλαμβάνεσθαι καὶ αὐτὸς,
λέγων, καὶ ἐγὼ τέτον τὸν ἄνθρω-
πον πάντων μεμίσηκα· καὶ γὰρ
εἰδεχθῆς τις ἀπὸ τῆ προσώπου
ἐσίν· ἡ δὲ πονηρία ἔδεν ὁμοιον.
σημεῖον δὲ, τῇ γὰρ ἑαυτῆς γυναι-
κὶ τρεῖς χαλκῆς εἰς ὄψον δίδω-
σι· καὶ τῷ ψυχρῷ λέεσθαι ἀναγ-

κάζει τῷ Ποσειδῶνος ἡμέρα. καὶ
 συγκαθήμενος δεινὸς περὶ τῷ ἄ-
 νασάνῳ εἰπεῖν· καὶ ἄλλα πλεῖ-
 στα περὶ τῶν φίλων καὶ οἰκείων
 κακὰ εἰπεῖν· καὶ περὶ τῶν τετε-
 λευτηκότων κακῶς λέγειν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

11 EE 69

THEOPHRASTI CHARACTERES ETHICI.

PROOEMIUM.

SAEPE equidem jam ante, quum hac de re attentius cogitare coepissem, miratus sum, sed nec mirari fortasse desinam, quid causae sit, cur quum Graecia omnis eidem coelo subiecta sit; quum etiam Graeci omnes eodem modo instituantur; non omnes tamen iisdem moribus utamur. ego siquidem, mi Polycles, quum a multo tempore hominum naturas essem contemplatus (quippe qui annos nonaginta novem jam vixerim: et cum multis, atque omnis generis naturaeque hominibus sim versatus) quum, inquam, diligentia magna et probos simul et improbos homines considerassem, atque inter se comparassem, faciendum

duxi, ut quae sit vitae degendae utro-
 rumque ratio, hoc scripto complecterer.
 exponam autem tibi generatim, cum om-
 nes morum species quibus illi sunt prae-
 diti, tum quis sit illorum vitae quotidiana
 modus. liberos enim nostros, mi Poly-
 cles, fore meliores existimo, si monumen-
 ta ipsis hujuscemodi reliquerimus, quae
 sibi pro exemplo proponentes, optime
 moratos quosque sint electuri, quibuscum
 versentur et consuescant, ut in viros tan-
 dem nihilo illis deteriores evadant. sed
 jam ad rem ipsam me accingam. tuum
 erit, ad ea quae dicam, animum adverte-
 re, et an recte dicam pernoscere. igitur,
 missis praefationibus, et iis quae multa
 poterant de re afferri, initium dicendi fa-
 ciam ab illis qui cavillationem amplexi
 sunt, vitiumque ipsum primo definiam:
 deinde cavillatorem hominem describam
 qualis sit, et qui ejus mores. postea vero
 alias quoque animi affectiones generatim,
 ut ante diximus, explicare conabimur.

I. DE CAVILLATIONE.

CAVILLATIO igitur, si quis rudi definitione complecti velit, est cum factorum tum dictorum in deterius fictio. homo autem cavillator talis est, qui ad inimicos suos adeat, quasi alloqui eos velit, non amplius odisse: quique illos quibus clam struit insidias, praesentes laudet, et, si victi fuerint, eorum vicem doleat. si quis ipsi maledicat, ei ignoscit, jactaque in se convitia negligit; cum iis etiam, qui quod injuriam ab ipso passi sint, quiritant, blande benigneque loquitur. eos, qui ipsum confestim conventum velint, jubebit redire iterum. quicquid agit, clam id habet, et se adhuc deliberare dicit. idem se modo advenisse fingit: aut sub vesperam venisse, et e via languere. pecuniam mutuo rogantibus, aut eranum ab ipso exigentibus; Nihil vendo, inquit: e contrario quum nihil vendit, tum vendere se affirmabit. quum quid audiverit, videri volet animum non advertisse. quum quid viderit,

negabit vidisse. pactus aliquid, negabit se meminisse. de aliis dicit se cogitaturam, alia nescire, mirari alia: de quibusdam se quoque jam ante similiter cogitasse. denique frequens omnino in ejus ore hujusmodi est oratio, Non credo: Non puto: Obstupesco. sese etiam alium fuisse dicet. item, Atqui non haec erat ipsius apud me oratio. Res mihi videtur mira, et fidem omnem superare: Quare alium cui ista narres: Tibi ne credam, an illius damnam fidem, nescio. at tu cave sis vocibus istiusmodi et involucris simulationum et recantatis dictis credas: quare deterior nulla queat reperiri. enimvero mores hujusmodi hominum, non simplicium sed insidiosorum, magis quam viperas fugere debemus.

II. DE ADULATIONE.

ADULATIONEM vero putet aliquis esse turpem vitae quotidianae consuetudinem, sed quae adulatori conducatur. adulator autem is est, qui, si cum aliquo ambulet,

ei dicat, Viden' ut omnes in te oculos convertunt? Fit hoc nemini ex omnibus civibus praeterquam tibi. Heri in porticu magnum bonae exilimationis tuae fructum capiebas. nam quum homines ibi plus quam triginta federent, sermoque incidisset, Ecquis civium esset optimus? et orfos ab ipso, et in ejusdem nomen simul omnes recidisse. haec ille loquitur, aliaque his similia. idem ex illius vestimentis cui assentatur, floccos solet eximere. quod si qua vel palea vel festuca a vento acta illius capillamento adhaeserit, tollit adulator; et simul renidens, En, inquit, quia biduo hoc ego te non vidi, ut canitie barba tibi est referta; atqui tu sane, qui id aetatis homo sis, habes, ut si quis alius, capillos nigros. jam si aliquid dicat ille, hic vero adulator silentium omnibus imperare, in os laudare, dicenti voce gestuque applaudere, et ubi finem dicendi fecerit, Dictum bene! acclamare. quod si quem Ille sale aliquo perstrinxerit, eundem iste acerbè irridebit, vestemque in os sibi indet, quasi risum tenere non queat. in via si qui fiant

obvii, sistere gradum jubet, donec Ille transferit. mala etiam et pyra a se emptam domum liberis illius afferre, et spectante ipso dare moris habet: atque adeo ipsos osculatus, Probi patris pullitiam! ait, exclamans. crepidas ementi si comes affuerit, pedem dicet ipso calceo esse concinniozem. adeunte illo ad amicorum aliquem, cursu praecire assentator, et huic quidem, Venit Ille, inquit, ad te: statimque reversus, Ego, ait, de tuo adventu praemonui. sane etiam quaecunque ad muliebre forum pertinent, didicit iste omnia sedulo et diligenter ministrare: nec non ex omnibus convivis vinum primus laudare: et Illi assidue assistens, dicere, Ut tu molliter comedis? et de iis quae mensae sunt apposita, aliquid attollens, Hoc vero, ait, quam bonum est! quaerere etiam amat, nunquid Ille frigeat: nunquid tegi adhuc et amplius amiciri velit: et quidem haec dicens, ad aurem hominis se inclinatur, eique aliquid insusurrat: in eundem etiam, dum alios alloquitur, oculos defixos habet. pulvinos in theatro puero ademptos, ipse sub-

sternit. domum ait bene et ingeniose fuisse dimensam et aedificatam: agrum diligenter confitum: imaginem esse persimilem. in summa, assentatorem semper videas, et facere omnia, et dicere quae audientibus putat fore grata.

III. DE GARRULITATE.

GARRULITAS est longorum et inconsideratorum sermonum effutitio. garrulus autem ejusmodi est, qui vel apud ignotum juxtim ei assidens, uxoris suae laudes praedicare instituat: deinde, quod praecedenti nocte somniaverit, id narret: tum quaecunque in coena sibi fuerint apposita, omnia sigillatim recenseat. mox vero, ubi incaluerit, homines hujus saeculi dicet esse antiquis deteriores: frumenta in foro vili vaenisse pretio: peregrinos esse in urbe quam plurimos: mare statim a Dionysiis patere navibus: et, si Jupiter pluerit, eorum quae terra conduntur, meliorem fore proventum, seque agrum suum in sequentem

annum esse culturum: ait etiam vivendi rationes esse perdifficiles: et, quum mysteria agitantur, Damippum facem omnium maximam statuisse. quaerit etiam, quot sunt Odei columnae: et, Heri, ait, vomui: et, Quotus hic est mensis dies? quod si quis patientem se praebeat, nunquam ille ab eo discedat. narrabit mysteria mense Boëdromione, Apaturia Pyanepsione, Posideone vero quae ruri agitantur Dionysia, solita celebrari. id genus homines demissis manibus, grandique gradu, fugiat oportet, quisquis febre carere volet. difficile enim est cum iis durare, qui neque otii neque negotii tempora distinguere norunt.

IV. DE RUSTICITATE.

RUSTICITAS vero honestatis et decori ignoratio videri queat. at rusticus is est, qui hausto pharmaco in concionem nihilominus prodeat: quique unguentum non suavius fragrare thymo dicat: calceos gestat pede grandiores: voce etiam alta lo-

qui fœvit. amicis necessariisque suis parum fidens, de rebus maximis ad famulos refert: quaecunque in concione audivit, omnia mercenariis suis, qui ruri apud ipsum opus faciunt, enuntiat. sæpe etiam veste ita supra genu subducta sedet, ut denudatae corporis partes conspici queant. in via aliorum quidem nihil admiratur, neque ulla re percellitur: sed si bovem, asinum, aut hircum viderit, ibi homo gradum sistere, et contemplari. quumque aliquid e promptuaria cella depromit, decerptum inde frustum vorat: et vinum meracius potat: diligenter interim, ne hoc ancilla panifica resciscat, cavens. deinde vero cum illa molere, et quae sunt ad victum necessaria, tum sibi, tum universae familiae parare solet. inter prandendum jumentis pabulum objicit: et si quis fores pulset, ipse auscultat. vocato etiam cane, et ejus rostro manu prehensio, Hic, inquit, et agrum, et domum, [quique in ea sunt omnes] custodit. argentum quod ab aliquo acceperit, quasi tenue aut nimis asperum solet rejicere, et ut alio id sibi muta-

tur, postulare. aratrum si cui forte utendum dederit, aut cophinum, aut falcem, aut faccum, nocte intempesta illa repetet, si per insomnium fuerit eorum recordatus. in urbem cum venit, obvium quemque interrogans, Quanti, ait, pelles et falsamenta vae-nibant? et, Nunquid hodie ludi novam lunam adducunt? dicit etiam, se, simul ac descenderit, tondere velle. idem cantare in balneo, et clavis calceos suffigere, et, quia eadem via erat, ab Archia falsamenta accipere, ac portare ipse, moris habet.

V. DE BLANDITIA.

BLANDITIA, si quis eam definire velit, est congressio parum honestas voluptatis illecebras habens. blandus vero is est, qui e longinquiore spatio aliquem salutare, et virum appellare praestantissimum, fortunamque ejus admirari soleat, et utraque manu prehensens, non dimittat: sed aliquantisper comitatus, quaerens quando sit illum visurus, vix tandem domum reverta-

tur, ejus interim laudes praedicans. idem captus arbiter, non ei tantum cui adest, sed adversae etiam parti, ut communis utriusque amicus habeatur, gratificari studebit. peregrinos justiora quam civeis loqui dicet. ad coenam invitatus, convivii dominum, ut liberos suos vocet, rogabit: atque illis ingredientibus, negabit ficum ficui tam esse similem, quam illi sint patri: deinde eos ad se vocabit: osculatusque, sibi assidere jubebit: et cum aliis jocans, En utrem, inquiet, En securim: alios in sinum recumbere dormientes, quamvis onere gravetur, sinet. comam saepius solet tondere; dentes nitidos habere; vestes, quae usui adhuc esse possint, mutare; unguento uti. ac fori quidem in eam maxime partem ventitat, ubi sunt argentariorum mensae: gymnasia vero illa frequentat, in quibus se ephebi exercent: in theatro autem et spectaculis juxta ipsos praetores sedet. idem in foro sibi quidem nihil, sed amicis, qui Byzantii sunt, mittenda munera emittat; necnon Laconicas canes, quas Cyzicum; et mel Hymettium,

quod Rhodum mittat: atque haec se facere suis civibus narrat. praeterea solet idem simiam domi alere, satyrum emere, et columbas Siculas, necnon Dorcadios talos, et Thyriacas ampullas ex illis quae forma sunt rotunda: item baculos sive scipiones ex obliquis Lacedaemone advectos, necnon aulaeum cui sint Persae intexti. habet etiam idem parvulum atrium pulvere palaestrico respersum, et sphaeristerium: atque has aedium suarum partes solet ille obvio cuique, vel e philosophorum grege, vel sophistarum, vel eorum qui se armis, aut musico cantu exercent, commodare, ut ibi artis suae periculum faciant: quod quidem dum illi faciunt, ipse de aliquo e spectatoribus alii dicet, Eccum tibi cujus est haec palaestra.

VI. DE VAECORDIA, SIVE PERDITA AUDACIA.

VAECORDIA est, per quam aliquis et facere quidvis et loqui contra hone-

statem sustinet. homo autem is est, qui iurandum facile suscipiat: qui male audire ac convitiis proscindi, fusque deque habeat. moribus est veteratoris callidi improbique, et hominis spurci, ac quidvis audentis. atque adeo non pudebit eum saltare cordacem etiam sobrium, et in comico choro personatum: et quum praestigiae spectantur, ad quemque spectantium adire, et stipem aeream exigere: ac si quis tesseram afferens, gratis spectare postulet, cum eo rixabitur. cauponiam quoque exercere, leno ac portitor coactorque esse solet: ac qui a nullo turpi artificio se abstineat; praeco erit; coquus erit; aleator erit; matri suae alimenta denegabit; furti etiam convictus obtorto collo rapietur, atque in carcere diutius quam in suis aedibus habitabit. est etiam iste ex iis qui turbam circa se sistunt, et obvios ad se vocant, quibuscum voce magna et praefracta loquuntur, iisque maledicta ingerunt: atqui illi interea partim accedunt, partim discedunt, priusquam quid sibi ille velit audierint; dum ille aliis principium, aliis

vix syllabam, aliis partem aliquam de re tota refert, non aliter quam in celebri hominum conventu profligatum ac perditum ingenium suum spectari postulans. litibus etiam, partim quae ipsi intenduntur, partim quas ipse aliis intendit, solet esse implicitus: atque in aliis absentiam suam jurejurando interposito excusare: ad alias judicio se sistere, in sinu quidem scrinium, prae manibus vero forensium libellorum fasciculum habens. quin etiam, quae ejus est insignita impudentia, ducem se rabulis forensibus praebet: ac mox illis pecunia foenori data, pro usura drachmae cujusque ternos semio-bolos in dies exigit: saepe etiam popinas et macella, ubi pisces ac salsamenta vaeneunt, pererrat: necnon quos e nundinatione sua nummos conficit, solet eos in buccam condere. sunt sane istiusmodi homines admodum difficiles: quorum quidem os ad convitiandum facile solvitur, atque id voce ita contenta, ut eorum clamoribus et forum et omnes tabernae personant.

VII. DE LOQUACITATE.

LOQUACITAS autem, si quis eam definire velit, sermonis intemperantia esse videatur. loquax vero is est, qui soleat ei quicum verba facit, dicere, quicquid ille narrare inceperit, nihil dicis: se rem omnem probe tenere: illum, si operam sibi dare velit, intellucturum. deinde respondentem interpellans, Tu, ait, ne obliviscaris eorum quae dicturas eras: et, Factum bene quod in memoriam revocasti: et, Quam juvat interdum sermones mutuos ferere! et, Quod praeterii: et, Celeriter tu quidem rem percepisti: et, Pridem expectabam an eodem mecum recideres: aliasque hujusmodi occasiones loquendi captans, ne respirare quidem eos sinit, quibuscum loquitur. ac postquam singuli sunt ab eo ita enecti, tum ad eos accedere non veretur, qui plures una coierunt, eosque de rebus seriis agentes, in fugam vertere. sed et ludos ac palaestras ingressus, ut ne tantum pueri addiscant solet efficere, verba interea cum corporum exer-

citatoribus seu paedotribis, et ludimagistris funditans. si quis discedere se velle dicat, comitari ille, et domum usque deducere ac prosequi. si forte, quid sit in concione actum, rescierit, id aliis postea narrabit: tum de eo praelio, quod praetore Aristophonte, nobili illo oratore, commissum est, longam narrationem contexet; item, de ea pugna quae a Lacedaemoniis duce Lyfandro est pugnata: et si quid ipse unquam pro concione cum aliqua sua laude dixerit. atque haec narrans, simul in vulgus invehetur: idque tanto cum audientium taedio, ut eorum alius quae ab ipso dicuntur oblivioni statim mandet, alius dormitet, alius loquentem adhuc deferat, discedatque. denique sive ad judicandum cum alio sedeat, judicare; sive ad spectandum, spectare; sive ad cibum sumendum, cibum sumere, confessorum impedit. Quippe, inquit, loquaci durum est tacere: linguam enim tanquam in udo habet: atque adeo prae quavis hirundine garulus videri malit, quam tacere. adeo se irrideri fert patienter: idque vel a puerulis

fuis, qui somnum petitori jubeant ipsum aliquid sibi narrantem, verba facere: ut ita nobis, inquiunt, somnus obrepit.

VIII. DE FAMIGATIONE, SIVE RUMORUM
CONFLECTIONE.

FAMIGATION est factorum dictorumque ad arbitrium ipsius fingentis confectio. famigator autem is est, qui obviis amico factus, statim mutato vultu, ac renidens, interroget, Unde tu, et quid ais? et, Habesne super hoc novi quicquam? et pergens interrogare, Nihilne, inquit, novi dicitur? atqui fausta sane sunt et laeta, quae vulgo narrantur: tum autem, priusquam ille respondeat, Quid ais, inquit, nihil audivisti? Ergo ego te, sicut video, rerum novarum epulis laute excipiam. ac statim est illi aut miles aliquis, aut Astei tibicinis puer, aut manceps Lyco, qui ex ipso praelio sit reversus, a quo se dicat audiisse: auctores siquidem ille tales eorum quae dicitat profert, quos nemo queat arguere. refert au-

tem accepisse se ab illis, Polysperchontem cum rege hostes praelio fudisse, et superasse; Cassandrumque vivum in hostium potestatem venisse. quod si quis ei dicat, Tu autem haec credis? Imo, inquit; rem enim clarissima omnium voce tota urbe ferri; rumorem crescere; omnes congruere: eadem enim de praelio ab omnibus narrari: magnum nimirum ea pugna fartum esse factum. idque se ex eorum etiam vultu, qui rem gerunt publicam, colligere; quem viderit ipsis penitus immutatum. addit deinde se inaudisse, quendam qui ex Macedonia advenit, quique omnibus quae gesta sunt interfuerit, quintum jam diem ab illis domi occultari. atque ubi haec commemoravit, miserationes adjicit: at scin' quomodo? sane quam persuasibiliter. O infelicem, inquit, Cassandrum! O virum aerumnosum! En Fortuna quid possit: at fuit certe Cassander praepotens. Te vero, ait, tacitum hoc tecum habere oportet: ipse autem ad civium unumquemque accurrit, ut ei omnia narret. equidem mirari soleo quid sibi

homines hoc genus falsis rumoribus fingendis spargendisque velint: quae res, ut taceam mendacii turpitudinem, non raro ipsis incommoda evenit. factum enim saepe, ut dum isti in balneis concursus facerent, vestes interea suas furto amitterent: aliudum in porticu aut pedestri aut navali praelio vincunt, quod vadimonium non stitissent, graviter multati sunt. quibusdam etiam, dum urbes verbis suis fortiter caperent, coena interea loci periit. enimvero misera est istorum vita et conditio: nam quae porticus est, quae officina, quae fori pars, in qua dies non traducant integros, magno cum audientium, quos falsis suis narrationibus obtundunt, taedio?

IX. DE IMPUDENTIA.

IMPUDENTIAM definire licet, famae neglectum turpis quaestus gratia. impudens autem is est, qui solet pecuniam mutuo rogaturus ad eum accedere, cujus aliquid per fraudem detineat: deinde quum sacra

diis facit, carnes victimae suae fale aspersas condit, ipse apud alium coenans: atque ibi pedisequum suum compellans, sublatis demensa carniū frusto et pane, in omnium auribus, Tu vir honeste, inquit, epulare hilariter. quando obsonatur, lanium meminisse jubet, si ulla unquam in re fuerit de eo bene meritus; deinde autem trutinæ assilifens, principio quidem carnes; sed si id non possit, os saltem aliquod in lancem injiciet: quod si auferre queat, id optime: si non, tum ille e mensa vel aliquod intestinorum frustum rapiet, et cum risu discedet. jam si peregrinis apud se divertentibus locum in theatro ad spectandum emerit, ipse quoque, nullo pro capite suo dato aere, spectatum veniet: quinetiam liberos suos cum paedagogo eodem secum postero die ducere non dubitabit. quaecunque autem parvo empta ferentem aliquem viderit, sibi quoque communicari jubebit. et ubi ad aedes alienas venerit, vel hordeum, vel, si usus ita tulerit, paleam mutuaturus, eos coget a quibus acceperit, id quod dederint, domum sibi ap-

portare. saepe etiam in balneis ad aëna accedens, postquam arytaenammersam replevit, sese ipse non sine magno balneatoris clamore, perfundit: dein discedens, Lavi, inquit: et ad balneatorem conversus, Ego vero, ait, gratiam tibi nullam.

X. DE SORDIDA PARSIMONIA.

SORDIDA parsimonia est studium parcendi sumptibus ultra modum. fordide parcus is est, qui *a sodalibus apud se convivia agitare solitis*, tanquam pro menstrua domus pensione, semiobolum exigat: et in convivio quot quisque calices educat, numeret: qui etiam ex omnibus convivis Dianae minima libamenta offerat. jam quaecunque ei quispiam fert impensa, etsi parvo emptā, nimio tamen constare dicet. si famulus ollam aut patinam fregerit, de ejus demenso tantum detrahet, quanti erat quod fractum est. quod si uxor trichalcum amiserit, ille vero omnem supellectilem, lectos etiam, atque capsas loco movebit, et omnia stragula scrui-

tabitur. quicquid vendit, tanti vendit, ut emptori ea res cedere bono non queat. ficum de suo horto neminem gustare siverit: neminem per fundum suum transire: aut ullam cadivam olivam, palmulamve, auferre: quotidie terminos inspectat suos, ecquid immoti eodem loco iidem maneant. porro autem debitum si quis die praestituta non solverit, poenam pro mora, atque adeo usurae usuram solet exigere. populares convivio accipiens, minutas apponet carnes: quumque ad obsonandum exierit, saepe vacuus domum revertetur. uxori solet edicere, ne cuiquam salem, aut ellychnium, aut cuminum, aut origanum, vel etiam farris quicquam, vel corollam ullam, vel libum ullum commodet: Magnam enim, inquit, parva haec tandem in anno summam efficiunt. in summa, sordidorum istorum hominum loculos videas situ obritos, claves ferrugine illitas: ipsos quinetiam videre licet vestes gestare intra quam modicas: guttulos, ex quibus ungantur, parvulos habere: capite esse ad cutem usque attonso: calceos medio

die exuere: et cum fullonibus obnixè agere, ut ad poliendam suam vestem cretae multum adhibeant, ne fordes facile contrahat.

XI. DE IMPURITATE, SIVE MORIBUS IMPURIS.

IMPURITATEM vero definire non est difficile: est siquidem jocus ludusve evidens nimis ac flagitiosus. impurus vero is est, qui, si in liberas mulieres incidat, veste subducta pudenda illis ostendat. in theatro, reliquis tacentibus, ipse plaudit, et quos alii libenter spectant, ipse sibilis confectatur: et, toto theatro ad spectandum intento, ipse resupinato corpore ructat, ut qui sedent, oculos avertere necesse habeant. ac, quando maxime frequens est forum, ad nuces, mala, et reliquos omnis generis fructus accedens, ibique stans, de iis comedit, sermones interea cum eorum venditore ferens. non etiam dubitat praetereuntium aliquem, nulla sibi familiaritate junctum, nominatim compellare: et si quem aliquo properantem

videat, jubebit exspectare. solet etiam ad eum qui in grandis pecuniae judicio causa ceciderit, redeuntem e judicio, accedere, et ei gratulari. quumque sibi obsonia emerit, et tibicinas conduxerit, ut cuique obuius fuerit factus, obsonia illi ostendere, et ad ea invitare: idemque ad tonstrinam aut tabernam unguentariam astans, narrat velle se mox ad ebrietatem usque bibere. vinum vendens, etiam amico dilutum dabit. ad ludos, quando maxime spectandum est, liberos suos ire non finit: tunc finit, quando gratis per theatrorum redemptores licet spectare. cum legatus peregre proficiscitur, relicto domi viatico quod publice accepit, a legationis sociis mutuo rogabit. moris etiam habet famulum itineris comitem onerare quidem farcinis supra modum, victum vero ei suppeditare anguste nimis et infra modum. lautia si cum aliis acceperit, suam portionem petet, ut eam statim vendat. in balneis lavans, puerulo appellato, Nam hercule tu, inquit, oleum nimis rancidum mercatus es: et simul alieno se inungit. quod

si quos pueri nummos aereos, ut sit, in via repererint, partem inde sibi poscet, illud usurpans, Mercurium esse communem. ejusdem hominis sunt haec quoque. Phidonia mensura si quid metiatur, eam adhibet, cujus sit fundum collisum et introrsus adactum : domesticis suis demensum ipse perquam studiose radens metitur ----- et si triginta minas solvere habeat, ut quatuor tamen drachmae de solido desiderentur, operam dabit: quando etiam tribuleis convivio accipit, solet pueris suis obsonia e communi postulare: dimidiatos vero raphanos, si qui forte de mensa tollantur, annotat, ne eos pueri ministrantes capiant.

XII. DE INTEMPESTIVITATE, SIVE INSCITIA TEMPORIS.

INTEMPESTIVITAS est congressio molesta iis quibuscum congrediariis. homo autem intempestivus is est, qui ad amicum occupatum accedens, velit re communicata cum illo deliberare: quique ad amicam

suam febris laborantem veniat comeffatum. solet etiam eum qui jam ante fuerit ex sponso condemnatus, adire, rogans ut pro se quoque intercedere velit: et ad dicendum testimonium tunc venit, quum res est iudicata: ad nuptias vocatus, in mulierum genus invehitur. eos qui e longinquo itinere modo advenerint, ad deambulandum secum invitat: re jam vendita emptorem adducit qui pluris sit empturus. saepe etiam e medio hominum sibi assidentium surgit, ut rem illis orsus a capite exponat, quam omnes jam audiverint ac pernorint: et quae nollent quidem aliquis, sed denegare tamen erubescit, ad illa curanda promptus est. ad eos qui sacra faciunt, et epulas concelebrant, accedit, ut aliquam inde partem auferat. quod si praesente eo famulus caedatur; sibi quoque puerum aliquando fuisse narrabit, qui similiter virgis caesus se suspenderit. idem captus arbiter, duos litigantes, quorum uterque rem transigi optat, inter se committet. denique saltaturus, socium manu prehendit, qui nondum sit vino madidus.

XIII. DE SEDULITATE INEPTA.

ΠΕΡΙΕΡΓΙΑ, (quam liceat sedulitatem ineptam dicere) est dictorum factorumque simulatio cum significatione benevolentiae. mores ejusmodi hominis ita sunt. facile surgens e medio, in se recipit, quibus praestandis par non sit: rem quae omnium confessione justa est, pluribus verbis, in aliquo inhaerens, docere instituit, nullo modo posse argui. puerum vini amplius miscere cogit, quam quantum omnes qui adsunt convivae, queant ebibere. contendentes pugnantisque invicem instigat. solet etiam viam praeire, quam ignoret ipse: cujus quidem exitum mox invenire nequeat: et ad ductorem exercitus accedens, rogare, ecquando sit aciem ad dimicandum instructurus; necnon quid in perendinum diem imperet. et ad patrem veniens, En, inquit, mater in cubiculo jam dormit. ac quum vini usum aegroto medicus interdixerit, solet hic illum, quasi periculi faciendi causa, ad bibendum

componere. quod si uxor obierit, monumento ejus et mariti, et patris, et matris, nomina inscribet, itemque cujas ipsa sit; tum hoc elogium insuper adjiciet, SINGULARI OMNES ISTI PROBITATE ERANT. idem si jusjurandum adigatur, conversus ad circumstantem turbam, Ego vero, inquit, jam ante saepius juravi.

XIV. DE STUPIDITATE.

STUPIDITATEM quoque definire possis, ut sit animi tarditas, seu dicendum seu faciendum sit aliquid. stupidus vero is est, qui sedens ad calculos, postquam rationes putavit, et summam subduxit, roget eum qui sibi assidet, Summa quanta est? ac quum ei litem aliquis intenderit, ubi ad diem illum ventum est, quo disceptari causa debet, ejus oblitus, in agrum proficiscitur. saepe etiam sedens in theatro ad spectandum, discedentibus aliis somno obrutus ibi relinquitur. idem quum se cibis ingurgitarit, noctu surgens, ut ad fellas eat, in vi-

cini canem incidit, a quo mordetur. idem quod acceperit ipse ac re condiderit, id ipsum quaerere solet, reperire autem non potest. quumque nunciatur illi obiisse aliquem ex familiaribus ipsius, ut veniat exequias, tum ille vultu ad moestitiam composito, lacrymas etiam fundens, Bene, inquit, eveniat. debitas autem pecunias recipiens, testes sibi adsciscit. et vigente hyeme, cum famulo, quod cucumeres non emerit, iurgatur. puerulos quinetiam suos, ut lucta se exerceant, cursu contendant, usque ad fatigationem cogere solet. in agro lentem ipse coquens, sale bis in ollam injecto, ut mandinequeat, efficit. cumque a Jove pluit, Sane quam, inquit, siderum aqua suavis mihi videtur—rogatus ab aliquo, Ecquot putet sacra porta elatos mortuos? Quot utinam, respondens ait, ego et tu haberemus.

XV. DE CONTUMACIA, SIVE FEROCITATE.

CONTUMACIA est verborum in congressionibus et vitae quotidianae usu du-

ritas. homo contumax ita est comparatus, ut si quis ex ipso sciscitetur, Ubi est ille? respondeat, Ne sis mihi molestus. salutatus, salutare invicem negligit. cumque aliquid vendit, indicare quidem merces suas, interrogatus Quanti? non dignatur: verum ipse potius emptorem interrogat, Ecquid inveniat damnandum. religiosi quoque hominibus, et qui ad festa solemnia diis donamittunt, dicere solet minime gratis datum ipsis iri, *si quid divino acceperint munere*. si quis illum, vel invitus, aut expulerit, aut pepulerit, aut pede presserit, non est exorabilis. et cum amico dixerit, collationem pecuniae ab ipso petenti, nihil se daturum, postea ipse ultro afferet, dicetque, Velle se hanc quoque pecuniam perdere. in via si ad lapidem offenderit, maledicet illi. et ut aliquando subsistat alicujus expectandi causa: nunquam tamen diutius cuiquam praestolabitur. idem, ut cantet in conviviis, aut vice sua recitet, aut saltet, adduci non potest. postremo diis ipsis vota facere non curat.

XVI. DE SUPERSTITIONE.

SUPERSTITIONEM sane definire possumus, meticulosum erga numen affectum. superstitiosus vero is est, qui elotis manibus, et aqua lustrali aspersus e templo, folium lauri ore prehensum tenens, integrum diem ita ambulet. si viam mustela eo ingrediente transcurrerit, non ante progredietur quam alius prior transierit, aut ipse tres lapides trans viam miserit. serpentes si viderit in aedibus, facellum eo loco exstruet. lapides unctos, qui sunt in triviis, solet oleo ex ampulla perfundere, nec prius discedere, quam posito genu eos fuerit veneratus. quod si mus forte farinae follem arrosarit, adit ad interpretem, et quid facto sit opus eum percontatur: qui si respondeat, cerdoni nimirum tradendum esse illum follem, ut farciatur; superstitiosus iste, neglecto arioli responso, religioni rem habens, exinanitum saccum a se amolietur. solet etiam domum crebro purificare; sepulchrum nullum insistere; ad defunctorum iusta nul-

lus accedere; neque item ad ullam unquam puerperam. infomnium porro si viderit, pergere ille ad somniorum interpretes, ad divinos, ad augures, sciscitaturus, cui deo, cui deae vota sint facienda. et ut sacris initietur, ad Orpheotelestas quot mensibus cum uxore, aut si uxori non vacet, cum nutrice et filiolis suis, itat. praeterea in compitis, ante quam inde discedat, aqua in caput aspersa se lustrat: piatricibus quinetiam ascitis, jubet se squillae aut catuli circumlatione purgari. quod si quem mente captum aut comitiam viderit, solet inhorrescens in finem sibi desphere.

XVII. DE QUERELA, SIVE INIQUA QUERULITATE.

QUERELA iniqua, est expositulatio nullo jure facta. hominis autem queruli mores istiusmodi sunt, ut si ad eum amicus portionem aliquam e convivio miserit, dicat ei qui afferat, Hoc illud est quod ego ad coenam non sum vocatus: invidisti nimirum mihi jusculem et villum tuum. et cum illum

amica etiam et etiam suaviatur, Miror, inquit, si tu ex animo ista mihi des basia. Jovi succenset, non modo si non pluat, sed etiam si ferius. cumque in via crumenam invenit, Ego vero, ait, thesaurum nullus unquam reperi. similiter quum parvo mancipium emerit, utpote exorato multis precibus venditore, Mirum sane, inquit, si tantulo quicquam emerim, quod sit alicujus pretii. jam si quis laetum illum nuntium ipsi afferat, Filiolo, inquiens, auctus es: Adjice, ait ille, Et dimidia bonorum pars tibi periiit, tum quod res est dixeris. idem postquam in judicio omnium calculis vicit, nihilominus tamen de eo conqueritur, qui orationem scripsit quam pro se habuit, ut qui multa ipsius justa omiserit. jam si ad sublevandam ipsius egestatem amici pecunias contulerint: et dicat deinde aliquis, Nunc esto hilaris: Quo pacto esse possum? inquit: cum et singulis sua sit pecunia reddenda: et hoc amplius gratiae cuique tanquam pro accepto beneficio habendae?

XVIII. DE DIFFIDENTIA.

DIFFIDENTIA est per quam omnes fraudis suspectos habemus. diffidens autem is est, qui si ad emenda obsonia puerum miserit, alium mox mittat, qui percontetur quanti emerit. si ferat ipse pecunias, solet eas singulis stadiis numerare. cubans in lecto, uxorem interrogat, an capsam bene clauserit: an probe sit arca obsignata: an vestibuli foribus pessulus sit obditus: ac licet affirmet illa, nihilo tamen secius, nudus ac discalceatus e lecto surgens, accensa lucerna, obire singula et inspicere pergit, ac vix ita tandem somno se dedere. ad debitores suos foenus sortis exacturus, cum testibus accedit; ne inficias videlicet ire possint. vestem poliendam, dealbandamque, non ei dare solet, qui fullo sit optimus; sed ei qui fidejussorem det idoneum. quod si quis pocula ab ipso commodato roget, solet ille maxime quidem, non dare; *aut si quando det, continuo repetere.* puerum a pedibus jubet non a tergo sequi, sed ante se

ambulare: ne possit ille inter eundum fugam capeßere, hac ratione cavens. postremo iis qui cum aliquid ab ipso sumserint, dicunt illi, Refer in rationes: Imo, ait, depone; non enim vacat mittere flagitatum.

XIX. DE FOEDITATE.

FOEDITAS est corporis incuria et illuvies hominibus molesta. homo foedus is est, qui lepra et vitiligine laborans, ungueßque habens praelongos, inter homines versetur; ac dicat gentileis sibi esse hos morbos; nam et patrem et avum fuisse eis obnoxios. solet etiam, ulcera in tibiis et in digitis tubercula habens, nullam iis medicinam facere; sed finire donec incurabilia reddantur. axillas ferarum more hirsutas, pilis magnam laterum partem occupantibus, habet: dentes vero nigros atque exesos, ut molestus sit et insuavis cum eo congressus. eidem haec quoque conveniunt: nares inter comedendum mungere: et quum edere inceperit, colloqui, et ex ore quae-

dam emittere: inter bibendum eructare: oleo in balneis uti rancido: idemque in forum, veste amictus quae sit maculis inquinata, prodibit. quumque ad haruspicem mater exierit, lingua interea non favere, neque a malis verbis se abstinere moris habet: saepe etiam, dum vota libationesque fiunt, pateram sibi e manibus elabi finit, et simul risum tollit, quasi aliquid fecerit portentosum. tibicines si audiat, unus inter omnes manibus plaudere, atque eorum etiam modulos inepta imitatione effingere: dein tibicinam, quod cito finem non fecerit, increpare: et dum ultra mensam vult exspuere, eum, qui pocula in convivio ministrat, conspuat.

XX. DE INSUAVITATE, SIVE TAEDIO.

TAEDIUM, si definire velis, est molestus absque damno congressus. homo taediosus est, qui vix incipientem dormire excitet, ingressus, ut cum eo colloquatur: et qui ad eum accedens qui inibi est, ut navim solvat, moram ei afferat, et expectare

jubeat, donec aliquot secum spatia conferit. infantem etiam puerum nutrici suae adimens, ipse mansum ei cibum in os inferet, et blandule compellans, poppysmis permulcebit. inter edendum narrat se helleboro accepto, quae in visceribus haerent, ejecisse dejecisseque: tum addit, in effusibilem fuisse jure appposito magis atram. a matre praesentibus amicis et familiaribus quaerere amat, Ecqua me die, mater peperisti? Aquam ait sibi esse in cisterna frigidam: olera in horto multa et tenera: domum suam hospitibus ita patere, quasi esset publicum diversorium: et quum peregrinos hospitio excipit, parasitum suum producit, ut videant illi qualis sit: atque in convivio ad ipsum conversus, Heus tu, parasite, inquit, ut iis qui hic adsunt sis oblectamento.

XXI. DE SORDIDA ET FRIVOLA LAUDIS
CUPIDINE.

ΜΙΚΡΟΦΙΛΟΤΙΜΙΑ, quam possis Latine dicere ineptam ac circa res parvas versantem ambitionem; ea est honorum ac

gloriae cupido illiberalis. homo vero inepte ambitiosus is est, qui ad coenam vocatus, convivatori ipsi studeat assidere: qui filium Delphos abducatur, ubi comam ponat: qui operam det ut pedissequum habeat genere Aethiopem: qui etiam, si minam argenti velit solvere, laboret ut reddat in aspero. et si bovem sacrificarit, solet anteriorem capitis ejus partem magnis redimitam fertis pro foribus in ipso introitu figere; ut intelligant quicumque ingredientur, esse ab ipso bovem mactatum. atque ubi pompam cum aliis equitibus duxit, reliquis omnibus puero traditis, qui ea domum referat, ipse trabeatus in forum pergit, et ibi deambulat. quumque illi parvulus aliquis canis fuerit mortuus, monumentum ei faciet, ascriptis etiam in columella his verbis, SURCULUS MELITENSIS. jam cum aereum annulum Aesculapio consecrarit, appensis subinde novis coronis totum atteret; atque adeo ipse quotidie unguentis oblinitur. sane etiam, quae pertinent ad curam magistratus, quos prytaneos vocant, ipse

diligenter curare solet; quo possit, ubi litatum fuerit, rem populo renuntiare: itaque candidatus et coronatus in concionem prodit, et inquit, Nos prytanei, o Athenienses, Matri Deum sacra rite fecimus et litavimus; vos igitur omnia fausta expectate. his ita renuntiatis, domum revertitur; deinde uxori narrat, sibi prospere supra modum res succedere.

XXII. DE ILLIBERALITATE.

ILLIBERALITAS est nimius quidem, prae studio parcendi sumptibus, gloriae contemptus. illiberalis autem is est, qui, si e tragico certamine victoriam reportarit, taeniam Libero patri ligneam consecret, in qua nomen ipsius sit inscriptum: qui etiam, cum necessario reipublicae tempore pecuniae a civibus extra ordinem conferuntur, in concione surgens, silentio utatur, aut e medio se proripiat. filiam suam nuptum collocans, mactatae victimae carnes omnes, iis exceptis ex quibus fiunt sacra, vendit: et ad ministrandum in nuptiis, mer-

cede conductos adhibet, qui suo quisque cibo vescantur. triremi praefectus quam instruxit, gubernatoris stragulis tabulata sternet, suis interea uti parcens. e foro, postquam obsonatus est, rediens, carnes ipse gestat, atque olera etiam in sinu. vestem quando a sordibus purgandam locavit, domi tantisper se continet. quod si quis amicorum ejus fortuna usus adversa, erantum a suis familiaribus exigit, idque ipse sciat, deflectens ex itinere, domum tendit. uxori ancillas emit ille quidem nullas; sed, quae in publicum prodeuntem comitentur, conducit. mane ubi surrexit, domum ipse mundare, lectosque purgare solet: et sedens, vile quod gestat pallium, invertere.

XXIII. DE OSTENTATIONE.

OSTENTATIO dici queat, inanis bonorum quorundam, quae non adsint, praedicatio. ostentator autem ejusmodi est, qui in Digmate Piraei stans, peregrinis narret multam se pecuniam trajectitiam habere: et de toto foenebri quaestu longos fer-

mones habeat, quantus ille sit explicans, et quae lucra inde fecerit. inter eundum viae comitem nactus, se sub Alexandro in illa nobili expeditione meruisse narrabit: et quam multa inde gemmata pоторia reportarit: Asiaticos etiam artifices, Europaeis esse praestantiores, dissentientibus aliis contendet. deinde literas ab Antipatro esse allatas memorabit, quae ipsum vix duobus comitatum in Macedoniam venisse dicant. se, cum esset sibi materiae concessa immunis exportatio, oblato beneficio uti noluisse, ut omnes omnium calumnias effugeret. eundem se, in caritate annonae amplius quinque talenta pauperibus civibus largientem infusuisse. quod si ignotis affideat, eos jubebit ponere calculos, et illorum quibus aliquid erogarit, numerum inire: qui ut sexcenti reperiantur, calculis figillatim multiplicatis, probabilibus etiam cuique eorum nominibus additis, efficiet: adeo ut decem talentorum summa tandem colligatur: quam omnem summam, se inopibus sublevandis impendisse affirmabit: et tamen, inquit, in

hac ratione non duco instructas a me triremes, quibus praefui; et alia, quibus reipublicae causa sum functus, munia sumptuosa. idem ad eos accedens, qui generosos equos vendunt, velle se emere simulat: et in nundinis ad tentoria eorum, qui merces vaenum exponunt, appropinquans, vestem sibi ostendi jubet duum talentorum. puerum, quod se sine auro sequatur, graviter objurgat. denique in conducto habitans, si cum aliquo sermonem habeat, qui id ignoret, paternas esse has aedes dicet: quas ipse, quod sint ad hospites excipiendos angustiores, vendere cogitet.

XXIV. DE SUPERBIA.

SUPERBIA est, aliorum *omnium*, praeterquam sui, contemptus. homo superbus talis est. si quis cum propere *conventum velit*, a coena se illum conventurum dicet inter ambulandum. si fuerit de quoquam bene meritis, meminisse *beneficii* etiam in viis jubebit, atque adeo coget. prior ad quemquam accedere nolet. eos qui emunt aliquid

ab ipso, vel aliquid rerum illius conduxerunt, jubere non veretur; ut prima luce ad se veniant. dum per vias ingreditur, caput semper demittens, obviorum neminem alloquitur. si visum aliquando ei fuerit, amicos convivio excipere, ipse cum illis non coenat: sed eorum alicui quos habet in potestate, ut convivarum curam habeat, praecipit. cum ad aliquem visit, praemittit qui dicat, Ille venit. quando vel aliptae dat operam, vel cibum sumit, neminem ad se finit introire. quinetiam, si cum aliquo rationes purget, puero imperat, ut calculos trahat: et ubi summam fecerit, ut alteri ferat expensum. in epistolis nunquam sic scripserit, *Feceris mihi rem gratam*: sed, *Hoc fieri volo*; et, *Misi ad te, qui sumeret*; item, *Ne aliter fiat*, vide; et, *Quam primum*.

XXV. DE TIMIDITATE.

ENIMVERO timiditas videri queat, dejectio animi meticulosa. homo timidus ejusmodi est: navigans, dicet promontoria esse hemiolias naves. ad minimam fluctuum

agitationem, quaeret, sintne qui navigant omneis initiati: gubernatorem navem inhibentem interrogat, an medium cursum teneat navis: et, quid a Deo speret aut metuat, se ex insomnio terreri, narrat affidenti: indusium deinde exuit, et puero tradit: *nautas*, ut se ad terram admoveant, orat. militiae vero solet idem omnes ad se *commilitones* vocare: et ubi stantes diligenter respexit, Difficile, inquit, est cognitu, sintne hostes, an non. clamore audito, et visis qui caderent, astantibus dicit, se prae festinatione oblitum esse spatham fumere: et postquam in tentorium curriculo se recepit, puerum inde mittit iussu, ubi sint hostes, diligenter speculari. interea spatham sub pulvino abscondit: deinde in ea quaerenda longum tempus terit. tum si vulneratum aliquem in castra ab amicis deferri videat, accurrit, et habere bonum animum jubet: hunc curat, et saniem spongia effingit, necnon muscas abigit; quidvis denique potius facit, quam ut cum hostibus pugnet. aeneatore classicum canente, sedens ipse in tento-

rio, Abi, inquit, in malam rem, hunc hominem somnum capere non finis; qui adeo frequenter signum des. amat etiam, sanguinis de alieno vulnere plenus, ad reversos e pugna accedere, narrans, se cum suo periculo unum ex amicis servasse: ad jacentem etiam tribules et populares introducit, qui eum vident: simul horum singulis narrat, se illum suis ipsius manibus in tentorium portasse.

XXVI. DE OLIGARCHIA, SIVE MORIBUS OPTIMATIUM.

VIDERI possit Oligarchia, vehemens esse honorum cupiditas absque ullo lucri studio. oligarchi, sive optimatis, hi sunt mores: deliberante populo ecquis magistratui in curatione pompae sit comes adjiciendus, prodit ipse, et eo se honore dignum pronuntiat. Homeri versuum tenet solum hunc unum, *Non multos regnare bonum est, rex unicus esto.* aliorum omnium nihil scit. solet quoque hoc genus sermonibus uti: oportet in unum coacti deliberemus, et turba hac forensi nos liberemus, aditumque illi ad ma-

gistratus praecludamus. si qui illum injuria affecerint, Non possumus, inquit, ego et illi hanc urbem incolere. meridie prodit in publicum tonsurae medio genere detonsus, unguibusque cum cura praecisis, jactans se *per forum*, aitque, Non est habitandum in hac urbe: et, sibi in judiciis plurimum a litigantibus negotii facessi: item, pudore sibi frontem suffundi, quotiescunque ipsi in concione aliquis affideat male habitus, et squalidus: et, universum oratorum genus qui in republica versantur odio dignum esse: ipsum Theseum omnium primum auctorem horum malorum civitati extitisse: necnon alios similes his sermones apud hospites habet, civiumque illos qui eandem sectam sequuntur.

XXVII. DE INSOLENTIA, SIVE SERA INSTITUTIONE.

INSOLENTIA est desiderium capiendi cultus melioris vergente jam aetate. ejusmodi homini haec conveniunt. annos sexaginta natus poetarum versus memoriae

mandat; hos ad pocula canere incipiens, ob-
liviscitur. discit a filio quomodo fiat *in acie*
conversio ad dextra, quomodo item ad fini-
stra. dum rus pergit, alieno equo vectus, si-
mul *obvios* salutare meditatur, cadens vero
caput deturpat. solet etiam ad statuam lu-
dens *se exercere*: et cum pedissequo arcu et
jaculis certare: ac simul discere ab alio, et
eundem docere velle, ac si esset is quoque
artis imperitus. idem luctans et in balneo
lavans, nateis subinde agit indecenter.

XXVIII. DE MALEDICENTIA.

MALEDICENTIA est animi in deterio-
rem partem inclinatio inter loquendum.
maledicus ita est moratus: si interrogetur
ille quis est? non secus atque ii qui stemma
aliquod enarrant, ab auctore generis primo
ordietur: pater hujus, inquires, primum
vocabatur Sofias: dum inter milites versa-
tur, dici coepit Sosistratus: deinde unus e
populo inter ascriptitios est factus. mater
quidem, nobilis Thressa est: nam id genus
mulieres aiunt domi esse nobileis. iste au-

tem, ut talibus parentibus natus, nequam est verbero. pergit deinde, et inquit, Hae sunt mulieres quae praetereuntes de via rapiunt. aliis etiam de *absente* detrahentibus, idem facit ipse quoque, et ait, Ego etiam hunc hominem omnium odi maxime: etenim si faciem spectes, turpis est quem merito oderis: si improbitatem, nihil ei simile. scias ita esse, cum uxori tres aeris nummulos in opsonium dare soleat: et, ut Posideone mense frigida lavet, cogere. moris etiam habet, sedens inter plures, surgere ut aliquem accuset; plurimaque alia de amicis et familiaribus suis male loqui: et de ipsis etiam mortuis detrahere.

F I N I S.

II EE 69